

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BLOOD IS LOVE

KARINA HALLÉ

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAN AŞKTIR

KARANLIK GÖZLER SERİSİ, 2

OceanofPDF.com

KARINA HALLE

OceanofPDF.com

Copyright © 2021 by Karina Halle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Hang Le

Designs Yayına Hazırlayan Laura

Helseth Düzeltmen: Chanpreet

Singh

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Çalma

Listesi

Önsöz

1. Lenore

2. Lenore

3. Lenore

4. Absolon

5. Lenore

6. Lenore

7. Lenore

8. Absolon

9. Lenore

10. Absolon

11. Lenore

12. Lenore

13. Lenore

14. Lenore

15. Lenore

16. Absolon

17. Lenore

18. Lenore

19. Lenore

20. Lenore

Sonsöz

YazarAyrıca Karina

Halle Hakkında

OceanofPDF.com

DEDİKATION

Finli anneme bana *sisu'sunu* verdiği için (ama lütfen bu kitabı asla okumayın)

OceanofPDF.com

"Bakıyorsun, gözlerinde duman var, yaklaşıyorum, bedeli kanım." -
Parsonz Laneti, Royal Thunder

"Gidebileceğim bir yer yok, saklanabileceğim bir yer yok. Sanki içeriden
gelmeye devam ediyormuş gibi hissettiriyor." - The Big Come Down, NIN

"Dudaklarını dudaklarıma değdir ki, ölümü delip ve hayatta kalabilecek bir
öpücük yapabilelim." - The Blood is Love, Queens of the Stone Age

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Tıpkı Black Sunshine için yaptığım gibi, The Blood is Love için de önemli bir çalma listesi var. Spotify'da bulabilirsiniz (uygulamayı kullanmıyorsanız bana mesaj atın, paylaşayım!)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

PROLOJE

FINNMARK, 1350

ÜÇÜNCÜ GÜN, KAN YAĞMAYA BAŞLADI. EN AZINDAN ÖYLE OLDU.

Mağaranın içinden gökyüzünü inceleyen Ivar Skarde'a öyle görünüyordu. Parlak kırmızı bir gün doğumu doğudaki bulutları aydınlatıyor, ufku doyuruyor ve tam da yağmur yağmaya başlıyordu. Parıldayan her bir damlacık güneşin doğuşunu öylesine uhrevi bir şekilde yansıtıyordu ki, eğer Skarde olayları böyle görecektir ruh halinde olsaydı bu çok güzel olabilirdi.

Ama o değildi. Veba Norveç'in kuzeyine yayılıyordu ve kendi ülkesi ile İsveç Krallığı arasındaki ıssız, soğuk ve bulanık sınırdaki ona da ulaşması an meselesiydi. Birlikte yaşadığı Sami halkı hastalığının yayıldığı tahıllara güvenmese de (tabii o zamanlar hastalığın tahıllarla beslenen farelerden kaynaklandığını bilmiyorlardı) Skarde kendini güvende hissetmiyordu. Ölüm her köşede onunla alay ediyordu. İster vebadan ister başka bir şeyden kaynaklansın, bir şekilde ölüm tehdidinden sonsuza dek kurtulana kadar rahat etmeyecekti.

Skarde eskiden Kral Magnus VII'nin savaşçısıydı. Korkunç bir savaşçıydı. Kral Novgorod'a karşı haçlı seferini başlatırken her savaşta ölüm vardı ve yoldaşlarının çoğu şiddetli yollarla ona yenik düşse bile Skarde'ın korkmadan her zaman fethedeceği bir şeydi. Ancak Orekhov savaşı sırasında serseri bir kılıçla neredeyse hayatını kaybettiğinde her şey değişti. Skarde kalenin dışında kanlar içinde yatarken, kar gözyaşları gibi üzerine yağarken, bilincini kaybetti. Karanlıkla bir oldu. Ve orada o kadar korkunç şeyler gördü ki, revirde uyandığında, korkudan doğan ölüme karşı yeni bir takdir duydu. Korku, öldüğünde

sonsuz dek acı ve ıstırapın kara deliğine, sonsuz boşluğuna çekilecekti.

Norveç'e döndüğünde iyileşmesi uzun zaman aldı ve nihayet iyileştiğinde kara veba Oslo'ya yayılıyordu. Skarde fırsatı değerlendirerek oradan ayrılmış, kuzeye, yukarılara, yukarılara doğru gitmiş ve tüm ölümü, sanki şansını kaybetmiş ve rövanş istiyormuş gibi onun için geldiğini hissettiği ölümü ardında bırakmayı ummuş.

Sonunda Skarde kuzeye yaptığı seyahatlerde bir şeyler duydu. Sami halkının çoğunun Hristiyanlığı kabul etmediğini, bazılarının şaman olduğunu, donmuş kuzeyin mistik efsanelerinin doğru olduğunu.

Ölümü sonsuz dek aldatmak için yapabileceğin şeyler olduğunu.

Bu yüzden Skarde onlara gitti. Sami halkı yekpare değildi ve dini uygulamaları, hatta dilleri bile bölgeler ve kabileler arasında farklılık gösteriyordu ve birçoğu kralın eski bir askerine güvenmiyordu, özellikle de monarşiler kendi yöntemlerini yok etmeye çalıştığı için. Ama sonunda onu kabul bir kabile buldu. Bu kabile alçak dağlarda yaşıyor, yiyecek, giyecek ve ulaşım için küçük bir ren geyiği sürüsü besliyordu. Ayrıca kendi büyücülük biçimleri olan animizmi uyguluyorlardı ve yeraltı dünyasıyla sözde bir bağlantıları vardı.

Seppo grubun lideriydi. Skarde onların dilini konuşmasa da Seppo Skarde'nin ne istediğini anlıyor gibiydi. Ancak Seppo, Skarde'ye bu kadar ağır ve bedeli bu kadar ağır bir şeyi kolay kolay . Seppo Skarde'yi hazır görene kadar Skarde bir yıl boyunca kabileden ayrı bir mağarada tek başına yaşadı. Bu süre zarfında Skarde kabilenin konuştuğu Kuzey Sami lehçesini öğrenmiş ve Seppo ile konuşmaya başlamış, Seppo da ona şunları söylemiş: Bir *noaidi*, yani insan dünyası ile *saivo*, yani yeraltı dünyası arasında arabuluculuk yapan kişi, bir gün onun için gelecek ve onu bir yolculuğa çıkaracaktı. Bu, üç günde üç şey gerçekleşikten sonra olacaktı:

İlk gün, yeraltı dünyasının uyandığına dair bir işaret olan küçük bir deprem olacaktı.

İkinci gün yere şimşekler çakacak, Gök Gürültüsü Tanrısı ve insanların koruyucusu Tiermes, Skarde'yi ya da dünyanın kanunlarına karşı gelecek kadar aptal olan herkesi hata yaptıkları konusunda uyarmaya çalışacaktı.

Üçüncü gün gökyüzüne kan yağacak, bu da gelecek olan keder ve acıyı simgeleyecekti.

Bu üçüncü gündü, kırmızı gökyüzüne karşı yağmur yağıyordu. Dün uzakta bir çam ağacına yıldırım düşmüş, tüm dalları havaya uçmuş ve geriye sadece kömürleşmiş bir direk kalmıştı. Ondan önceki gün de yeryüzü bir dakika boyunca sallanmış. Skarde ilk başta bunun sadece yakınlarda koştururan bir ren geyiği sürüsü olduğuna ikna olmuştu ama şimşek ve kan yağmurundan sonra zamanının geldiğini anlamıştı.

Bir süre yağın yağmura, bembeyaz kara nüfuz ederek onu kan lekesi gibi gösteren kıpkırmızı gün doğumuna baktı, sonra kürk şapkasını ve paltosunu almak için arkasını dönerek yolculuğa hazırlandı.

Arkasını döndüğünde mağaranın girişinde bir adam duruyordu.

Skarde korktu.

Adam Sámi'lerin geleneksel kıyafetlerinden farklı olarak uzun, ağır bir siyah palto giymişti ve yüzü yerine kısa, üç uçlu boynuzları olan bir geyik kafatası vardı.

Skarde adama baktı ve kafatasının kafasına nasıl tutturulduğunu merak etti. Derin, karanlık ve boş göz çukurlarına bakarak altındaki adama dair bir şeyler görmeye çalıştı ama hiçbir şey bulamadı.

Adam kürklü bir eldiven taktığı elini kaldırdı ve ufku işaret etti.

Gidiyoruz, dedi adam ama Skarde'a ses maskeden geliyormuş gibi gelmedi. Sanki kendi kafasının içinden geliyor gibiydi.

Skarde başını salladı, artık gergin hissediyordu ve adam mağaradan dönerken Skarde de onu takip etti.

Bu Sámi kabilesinin yaşadığı kulübeler topluluğunun önünden geçtiler ve en büyük kulübenin ren geyiği derisinden kapısı açıldı, Seppo dışarı çıktı. Seppo'nun yüzü ciddiydi. Skarde, Seppo'nun en azından Skarde'nin zamanı geldiği için mutlu olacağını düşünmüştü. Bunun için değilse bile, en azından kabile için bir baş belası olduğunu hisseden Skarde temelli gidiyordu.

Ama Seppo mutlu görünmüyordu. Diğerleri de kulübelerinden çıkıp geyik kafataslı adama ve Skarde'a baktıklarında tiksinti ve korku karışımı bir duyguyla onları izlediler. Hatta içlerinden biri yere tükürdü ve Skarde bunun kendisi için mi yoksa noaidi için mi olduğunu merak etti.

Skarde başını kaldırdı, istediği şeyin bu olduğunu, bir savaşçı olduğunu ve korkmadığını (korksa bile) hatırladı ve adama takip etti. Saatlerce yürüdüler. Nehirlerin ve ağaçsız

Ovalar, hâlâ kar olan tepeler, yosunlu çam ormanları. Yürüyüş sessizdi. Hiç kuş yoktu, hiç hayvan görmediler ve noaidi Skarde'ye tek bir kelime bile söylemedi.

Sonunda dik bir yamaca bitişik duran büyük bir kayanın önünde durdular. Kaya devasa, en az yirmi metre yüksekliğinde ve pürüzsüz koyu gri renkteydi. Çevresiyle hiç uyumlu görünmüyordu.

Adam kayanın arkasına, kaya ile yamaç arasındaki karanlık boşluğa doğru ilerledi ve Skarde'a kendisini takip etmesini işaret etti.

Skarde gitmek istemedi. Kayada çok yanlış bir şeyler olduğunu, oraya ait olmadığını, noaidi'nin içinde kaybolduğu karanlık boşluğun asla çıkamayacağı bir boşluk olduğunu biliyordu. O karanlıkta ölüm vardı, Skarde'ın kaçmaya çalıştığı ölümün ta kendisi.

Ölüm ve kötülük.

Skarde sertçe yutkundu ve olduğu yerde kaldı. Belki de geri dönerse Seppo'ya giden yolu bulabilirdi. Belki onu tekrar yanlarına alırlardı. Belki veba ortadan kalkana kadar onlarla kalabilir ve sonra Oslo'ya geri dönüp hayata yeniden başlayabilir, bir eş bulabilir, çocuk sahibi olabilir, hiç yapma fırsatı bulamadığı şeyleri yapabilirdi. Skarde yaşlıydı, altmışlarının ama yakışıklı ve güçlüydü, birikmiş parası vardı ve hâlâ kendine mutlu bir hayat kurabileceğini biliyordu.

Ölüm her zaman seni bulacak, dedi bir ses.

Noaidi'nin gittiği karanlık boşluktan geliyor gibiydi ama ses kafatası adamına ait değildi.

Ses cehennemin kendisine aitti.

Seni bulacağım, diye devam etti ses, hırıltılı, insanlık dışı ve bedensiz. Kötülük damlıyordu. *Ivar Skarde. Ölümü bir daha kandıramazsın. Senin için geleceğim ve sonsuza dek acı çekmek için o boşluğa geri döneceksin. Kaçış yok.*

Birdenbire kayanın arkasındaki karanlık boşluktan kükürt kokan soğuk, buzgibi bir rüzgâr çıktı ve Skarde'ın uzun siyah saçlarını geriye savurarak onu iliklerine kadar dondurdu.

Sadece iki seçeneğin var, diye devam etti ses. *Gerçekten kaçış olmadığını bilerek kaçmak. Ya da öne çıkıp bana katılmak. Kaçmak için çok çabaladığın karanlıkla bir olmak. Ölümden kaçamazsın ama ölüme dönüşebilirsiniz.*

Ölüme dönüşmek mi? Skarde kendi kendine düşündü.

Bir korkak kaçar, dedi ses. Bir savaşçı öne çıkar ve olduğundan, olabileceğinden daha büyük bir şey olmayı seçer. Bu dünyadaki tüm yaratıklardan daha büyük ve daha güçlü. Ölüm olabilirsiniz ve ölüm olarak sonsuza dek yaşayacaksınız. Kanın ebedi olacak. Korkacak hiçbir şeyin olmayacak. Herkes senden korkacak.

Rüzgâr tekrar esti ve bu kez görünmez eller gibi Skarde'ı çekiştirerek karanlık boşluğa doğru sürüklüyor gibiydi.

Herkes benden korkacak, diye düşündü Skarde. *Ebedi kan. Ebedi hayat.*

Bir an rüzgâra karşı mücadele etti, sestten daha fazlasını duymayı bekledi ama ses kesilmişti.

O seçimini yaptı.

İleri doğru bir adım attı ve kükürt rüzgârı onu kayanın arkasındaki boşluğa çekti ve Skarde içeri adım attı.

Boşluk karanlık ve rutubetliydi, kafasını dolduran milyonlarca çığlık vardı ve rüzgâr Skarde'ı sürüklemeye devam ediyordu, ama kısa süre sonra gözlerine ışık ulaştı ve Skarde bir mağaraya girmediğini, sadece kayanın etrafından dolaşp diğer taraftan çıktığını hissetti.

Ve kayanın diğer tarafında olmayı bekleyerek çatlaktan geçip ışığa doğru adım attı.

Öyleydi. Ama hiçbir şey aynı görünmüyordu.

Daha önce kar olmayan yerlerde kar vardı. Ağaçlar vardı, çam ve huş ağacı.

Bir dere vardı.

Derenin ötesinde, fiziksel olarak bir okyanusun olamayacağı yerde, bir okyanus vardı. Çalkalanan dalgalar. Bunun üzerinde, yüzeye çarpan şimşek çatalları gönderen kara bulutlar.

Ve bu dünya kırmızı bir

dünyaydı. Ağaçların yaprakları

kırmızıydı. Akarsu kırmızıydı.

Okyanus kırmızıydı.

Şimşek kırmızıydı.

Kanayan güzel bir dünyaydı.

Noaidi daha önce olduğu gibi önünde durdu, her zamanki gibi metanetli, her zamanki gibi sessizdi ve uzakları işaret etmek için elini kaldırdı. Skarde elin eldivenlerinin artık olmadığını fark etti. El insandı ve sadece kemikten ibaretti. Yaşayan bir iskelet. Ve sonra Skarde maskenin altında bir yüz olmadığını, bunun bir maske bile olmadığını anladı.

Ama artık korkmuyordu.

Ve iskeletin parmağını takip ederek uzaktaki yıkık dökük taşlardan yapılmış bir kaleyi, yayılan, çürüyen bir yeri işaret etti.

Skarde kaleye doğru yürümeye başladı ama noaidi kayanın yanında kaldı. Belki onu koruyordu, belki de bu Skarde'ın kendi başına yapması gereken bir şey olduğu için.

Skarde kıpkırmızı nehir boyunca yürüdü. Bazen akanın gerçek kan olduğundan emindi, sanki dev bir canavarın atardamarını takip ediyormuş gibiydi. Diğer zamanlarda ise kırmızıya boyanmış su gibi görünüyordu. Bazen suyun yüzeyine doğru uzanan eller görüyordu ve eğer çok yakından bakarsa yüzler de görebiliyordu.

Kendisini okyanus kıyısına ve kaleye doğru götüren nehri takip etti ve yaklaşırken, at sırtında iki kişinin yıkık dökük girişten yola çıkarak kendisine doğru geldiğini gördü. Onlarda rahatsız edici bir şey vardı, sanki atlar olması gerektiği gibi hareket etmiyordu ya da uzaktan bile pek doğru görünmüyorlardı.

Ama atlar yaklaştıkça Skarde onlarda bu kadar tuhaf olan şeyin ne olduğunu gördü.

Kemikten, metalden ve taştan yapılmışlardı.

Dallar ve yapraklardan oluşan kıpkırmızı bir yeleleri ve kuyrukları vardı. Burun deliklerinden ateş sızıyordu.

Ve üstlerinde, yüzleri olmayan, sadece kukuletalarının altında karanlık bir boşluk olan pelerinli adamlar oturuyordu.

Skarde'a eşlik ediyorlardı ve meçhul adamlar atlarını Skarde'ın iki yanına çevirip onu kaleye götürmeden önce Skarde'ın kendilerine yaklaşmasını sabırla bekliyorlardı.

Skarde yanında düzensiz bir tempoyla yürüyen atlara, demirden toynaklarına, kas ve damarlarla iç içe geçmiş bakırdan iskelet bacaklarına bakmaya devam etti. Atların göz çukurlarından ve ağızlarından duman sızıyor, burun deliklerinden alevler püskürüyordu. Demir toynaklarının buz tutmuş kara her vuruşunda kıvılcımlar saçılıyordu.

Sonunda kaleye ulaştılar ve Skarde yakından bakınca kalenin harabeden ibaret olduğunu gördü. İçerideki her şey kırmızı, siyah ve ruhsuzdu.

Atlar ve binicileri ön tarafta kalarak girişi korudular ve Skarde içeri adım attı, ayaklarının altındaki taş döşeme düzensizdi, kar ve kırmızı yapraklar kavernöz, soğuk odanın içine ve kanla sıçramış gibi görünmesine neden oldu.

Öne gel, dedi ses tekrar. Ses kalenin arka tarafındaki karanlıktan geliyordu, odanın bir boşlukta kaybolduğu yerden. *Öne çık ve tahtına sahip çık.*

Skarde tereddüt etti, sonra ileriye doğru adım attı ve ışığın siyaha dönüşmeye başladığı yerde durdu. Katran kadar kalın görünüyordu ve ileri adım atarsa mürekkepli ellerin onu sürükleyeceğini düşündü.

"Bir taht mı?" Skarde boşluğa doğru sordu. "*Benim* mı?" Ses hiçbir şey söylemedi.

"Neredeyim ben?" Skarde devam etti.

Kızıl Dünya'dasın, dedi ses. *Tahtını aldıktan sonra burası senin dünyanın olacak. Keşfedeceğin birçok dünya, birçok katman var, hiçbir insanın gidemeyeceği yerlere gidebileceksin. Bu yerlerden bazılarını kendin yaratabileceksin. Bu da onlardan biri.*

Sesin insanlardan bahsetme şekli Skarde'ın duraksamasına neden oldu. "Sen insan değil misin?" diye sordu.

Ses neşesiz bir kahkaha attı. *Ben değilim. Ve yakında, sen de olmayacaksın. Başka bir şey olacaksın. Karanlıktan biri, delilikten biri, sonsuz yaşam gücüne sahip biri, başkalarına verebileceğin, onları tıpkı senin gibi yapabileceğin bir güç. Kanın gücü ve kontrolü.*

Skarde olduğu yerde durdu ve bir kez daha korku hissetti.

Korkma, dedi ses. *Korku insanlar için bir şeydir, senin ne olacağın için değil. Korku, kalbinin yerini alan ve damarlarında dolaşan karanlığı bildiklerinde sana baktıklarında hissedecekleri şeydir. Şimdi yaklaş ve gözlerimin içine bak, buraya ne için geldiyse sana onu vereceğim.*

Skarde derin bir nefes aldı ve arkasını dönüp gitmek istedi. Ama aynı zamanda bunun o kadar kolay olmayacağını da fark etti. Artık bildiği dünyada değil, bu dünyadaydı ve bu yerin, bu sesin merhametine kalmıştı. Başka seçeneği yoktu.

İstediği buydu. İstediği buydu.

Karanlığa doğru bir adım attı ve olacağını hayal ettiği gibi, karanlık ona doğru uzandı. Onu durdurana kadar karanlığın içine çekmesine izin verdi.

Gözleri düzeldi.

Duvarları pürüzsüz, sızdıran bir kayaya dönüşen, mağara gibi, sanki yer altındaymış gibi, kırmızı şimşekli bir gökyüzüne doğru uzanan büyük ve karanlık bir alandaydı.

Kıpkırmızı parıltıların arasında, bir o kadar büyük bir tahtın üzerinde oturan dev bir yaratık gördü. Boynuzları, gözleri, hırpalanmış kanatları ve çürümüşlüğüyle bir anlık bir görüntü. O kadar korkunç bir görüntüydü ki Skarde hızla başını çevirmek zorunda kaldı, sanki sahip olduğu tüm insani içgüdüler yaşayan hiç kimsenin böyle bir şeyi görmemesi gerektiğini, bunu asla anlayamayacağını biliyordu. Ona bakmak ölmek demekti.

Onun yerine sandalyenin tabanına baktı. Canavarın toynaklarına.

Yaratığın ayaklarının dibindeki şehvetli çıplak kadına.

Yan yatmış, Skarde'a o kadar büyük bir sevgi ve hayranlıkla bakıyordu ki, Skarde hemen sertleşti ve kanı kaynadı.

"Kim o?" Skarde gözlerini kara gözlü, kara saçlı, kırmızı dudaklı ve dolgun göğüslü kadından ayırmadan sordu. Skarde artık o kadar sertleşmişti ki fiziksel olarak acı veriyordu ve sadece sevişmek için değil, beslenmek için de garip bir dürtüyle hareket ediyordu. Onun kanını içmek için.

Ona hiçbir anlam ifade etmiyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü onu görmek, koklamak onu çıldırtıyordu.

Yaratık, *anahtarın o olduğunu* söyledi. *Ve o senin için. Onu al ve yerini al.*

Skarde kadına yaklaştı, gözlerini korkunç yaratıktan değil kadından ayırmıyordu. Kadın gülümsedi, gözleri kısıktı, ellerini göğüslerinde, yumuşak karnında, bacaklarının arasındaki ıslaklığa doğru gezdirdi.

Ne istiyorsan yap, diye ısrar etti ses. *Onu al, kirlet, kanını akıt. Sahip olduğu her şeyi al ve senin olsun.*

Skarde kadını incitmek istemiyordu ama o bir melek değildi. Hayatı boyunca birkaç kadın öldürmüştü, savaş insanlara yapmak istemedikleri ama yapmak zorunda oldukları şeyleri yaptırır.

Böylece kadının üzerinde durdu, burnu ölüm ve kükürt kokusuyla doldu ve kıyafetlerini çıkardı. Çırılçıplak, her zamankinden daha büyük ve sert olan siki elinde acı içinde zonkluyordu.

Kadın onun için bacaklarını açtı, parmaklarıyla kıvrımlarını araladı, onu çağırdı.

Salyalarını akıtarak diz çöktü ve sert, acımasız bir hamleyle ağrıyan sikini kadının içine soktu.

Kadın çığlık attı.

Zevkten değil, acıdan.

Skarde şaşkınlıkla ona baktı ama artık çok geçti.

Durdurulamayacaktı.

Evet, ses devam etti. Sik onu, iç onu, ye onu. Hiçbir şey kalmayana kadar. Skarde'ın gözleri şehvetten kıpkırmızı oldu.

Onu taş zeminde sertçe becerdi, başı zemine çarptı, çığlıkları odada yankılandı ve bu çığlıklar sadece onu daha fazla teşvik etti, kanını dans ettirdi ve cızırdadı, sanki içinde söndürülemeyecek bir ateş vardı. Ne kadar çok acıya sebep olursa, o kadar sertleşiyordu.

Kan, dedi yukarıdan gelen ses. Kan hayattır. Kan serbest bırakmaktır. Ondan iç.

Skarde sikini cezalandırıcı bir hızla kadının içine sokmaya devam etti, orgazmı yakındı ama asla yeterince yakın değildi. Onun kanını içme düşüncesi, istediği rahatlamayı sağlayabilirmiş gibi geliyordu.

Boynundaki damar soluk tenine karşı koyu ve sertti. Davetkâr.

Eğildi ve kızın boynunu ısırdı. Köpek dişleri çok keskin değildi, yıllar geçtikçe körelmişti ve deriyi kırmak için çok şey gerekiyordu. Kuduz bir köpek gibi çenesini kapatması ve deri yırtılıp kan ağzına akmaya başlayana kadar başını ileri geri hareket ettirmesi gerekiyordu. Tuz, bakır ve sülfürden oluşan kanı büyük yudumlarla yuttu.

Evet, iç beni.

Ama konuşan kadın değildi. Artık çığlık bile atmıyordu. Soğuktu, cansızdı, ölüydü.

Konuşan sestti. Yaratık.

Skarde durdu, dudaklarından kanlar döküldü ve tüm içgüdülerine karşı gelerek üstündeki yaratığa baktı.

Yaratık gülümsüyordu. Tabii buna gülümseme denebilirse. Eğer bu gerçekten bir ağızsa ve cehennem gibi bir sonsuzluğa açılan bir delik değilse.

Skarde tekrar kadına baktı. Kadın gitmişti.

Kadın yoktu. Onun yerine bir kuyruk vardı.

Kösele gibi, koyu renkli ve sert. Kaba, çakıllı derisinde kanın serbestçe aktığı küçük bir yırtık vardı.

Yaratık Skarde'ı kandırmıştı.

Kadın falan yoktu.

Sadece bu canavar vardı.

Derisini ısırmişti. Kanını içmişti.

Şimdi tamamlandı, dedi ses. Burada yerini alacaksın, sonsuz yaşamına kavuşacaksın. Olduğun karanlıkla yaşayacaksın ve ölümü aldatacaksın çünkü sen ölümsün. Çünkü bu dünyaya ve öbür dünyaya getireceğin tek şey ölüm. Bir daha asla ölümden korkmamalısınız.

Skarde'ın iğrenecek zamanı bile olmadı çünkü vücudu hemen değişmeye başladı. Sanki kemikleri kırılıyor, organları yer değiştiriyor, kalbi pompalamayı durduruyor ve hava ciğerlerini terk ediyormuş gibi hissetti. Dişleri döküldü, taş zeminde takırdadı ve taze, keskin köpek dişleri acı verici bir şekilde diş etlerini itti.

"Neyim ben!?" Skarde dehşet içinde çığlık attı, vücudu dönüşüp şekil değiştirerek insanlık dışı bir şeye dönüşürken sesi odada yankılandı.

Yaratık kıkırdadı.

Artık benim oğlumsun Skarde. Ve yeryüzünde cehennem olacaksın.

OceanofPDF.com

LENORE

PRESENTDAY

"AFFEDERSİNİZ, BAYAN. İYİ MİSİNİZ?"

Tabii. Sadece nasıl nefes alacağımı unuttum, hepsi bu.

Başımı kaldırıp omzumun üzerinden baktığımda, ağır paltolu, bakımsız sakallı, kaba bir hayatın izlerini taşıyan bir adam görüyorum. Bana endişeyle bakıyor ve ben bunu pek de hafife almıyorum. Bu yabancıнын benim için endişelenmesi, gerçekten kaba görüldüğüm anlamına geliyor.

Dışım titriyor, içim çılgılık atıyor olsa da ona hızlı bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Yalanlar. Hepsi yalan.

Bir süre beni izliyor, hala sokağın gölgelerinde kalıyor. Tenderloin bölgesine nasıl bu kadar yaklaştığımı bilmiyorum, sanırım nereye yürüdüğüme dikkat etmiyordum. Evden çıktığım anda bir rüya halindeydim, suya ulaştığım sürece nereye gittiğimi umursamıyordum. Nedense San Francisco Körfezi'ni görmenin kalbimi rahatlatacağını, zihnimi temizleyeceğini ve bana hala hayatım boyunca tanıdığım Lenore Warwick olduğumu hatırlatacağını düşündüm. Şu anda ne olursam olayım, ne yaparsam yapayım, ben hâlâ benim.

Ancak yürüyüşüm beni şehrin çoğu insanın özellikle geceleri uzak durmayı bildiği bölgelerine yaklaştırdı ve şimdi tam anlamıyla bir panik atağın pençesindeyim, olduğum yerde donmuş, kirli bir binaya yaslanmış ve nefes almaya çalışıyorum. Vampir kanım sayesinde teknik olarak insanlık dışı bir süre havasız kalabilmem önemli değil. Cadı kanım sayesinde bu tür saldırıları önleyecek bir tür büyü olduğundan emin olmam da önemli değil.

Hayır, önemli olan tek şey şu anda ölecekmişim gibi hissetmem. Tüm mantıklı düşünceler kafamı terk etti, tek hissettiğim korku, bir daha asla derin bir nefes alamayacağıma, kalbimin derimi delip geçeceğine, iğneyle kaplı yere yığılacağıma dair o boğucu, bastırıcı korku. Evsiz bir adamın sokakta çıldırışımı izliyor olması umurumda değil.

Tamam, biraz önemsiyorum. Beynimin dikkatini dağıtmaya, onun yerine ona odaklanmamı sağlamaya yetiyor. Ondan korktuğumdan değil ama yirmi bir yaşında bir kız olarak yanlış mahalledeyim, bir yabancıyla sohbet ediyorum ve belli ki en iyi halimde değilim.

Doğrulamaya ve kendimi duvardan itmeye çalışıyorum, bunu yaparken muazzam bir baş dönmesi hissediyorum. Telefonumu çıkarıp başparmağımı panik atak uygulamasındaki dijital düğmeye bastırmak ve bana bu durumu anlatmasını, her şeyin kafamda olduğunu hatırlatmasını istiyorum ama iPhone'u ortalıkta dolaştıracak halim yok.

"İyi olduğuna emin misin?" diyor adam, ayaklarını sürüyerek ilerlerken.

Dudaklarımı birbirine bastırarak hızla başımı sallıyorum. Onu rahatsız etmişim gibi hissediyorum ve bunu düzeltmem gerekiyor. Çapraz askılı çantama uzanıyorum ve hızlıca dibini karıştırarak bozuk paraları ve birkaç banknotu topluyorum. Ne kadar param olduğundan emin değilim ama adama doğru bir adım atıyorum ve elimi uzatıyorum.

"Al, belki bunu kullanabilirsin," diyorum.

Adam şaşırmış görünüyor ve avucunu uzatıyor, ben de parayı içine atıyorum, çoğu çeyreklik ve bir beş dolarlık banknot.

O bana teşekkür edemeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve adrenalinin beni sürüklemesine izin vererek caddede hızla yürüyorum.

Görüyorsunuz, nefes alıyorsunuz, diye hatırlatıyorum kendime, normalde panik atak uygulama mantralarının bana söylediklerini tekrarlayarak. *Nefes almak için vücuduna güven. Vücudun seni hayatta tutuyor. Ayrıca, seni öldürmek gerçekten zor.*

Tamam, sonuncusu yazmıyor. Ama beni öldürmek çok zor olduğu için bu panik atakları yaşıyorum.

Market Caddesi'ne ulaşıyorum ve kendimi feribot binasının yanında bulana kadar ışıkları, sesleri ve kalabalığı bloke ediyorum, korkuluklara yaslanıyorum ve karanlık dalgaların iskeleyi kucaklamasını izliyorum, gece gökyüzü yukarıda uzanıyor. Hava soğuk ve su dalgalı olsa da, sanki su kötü enerjimi alıp karıştırıyor, beni biraz dengeliyor gibi rahatlatıcı bir şey var.

Adrenalin yavaş yavaş sönen bir balon gibi vücudumu terk etmeye başlıyor. Yakında o kadar yorgun düşeceğim ki eve Uber ile dönmem gerekecek. Ancak bir yabancıyla arabada yalnız olma fikri de panik yaratıyor.

Bir ay önce bir vampir tarafından kaçırıldım. İster inanın ister inanmayın, bu yıl ikinci kez bir vampir tarafından kaçırıldım. Adı Yanik'ti ve babam beni Hayes Vadisi'ne götürürken güpegündüz bana saldırdı. Olay olduğunda ailemin evinden sadece birkaç blok ötedeydik, trafikte sıkışmıştık ve onun yüzü gözümün önünden gitmiyor. Yanik'in arabaya doğru yürüdüğü ve babamın, iyi huylu babamın, ona tüm bu trafiğin ne için olduğunu sorduğu ve sonra Yanik'in onu görebilmem için başını eğdiği ve...

Gözleri... siyah, dipsiz gözleri, arkasında sadece kötülük barındıran gözleri.

Kafamda görmeye devam ettiğim tek şey bu, sonra babam saldırıya uğruyor, sonra Yanik benim için geliyor ve ben kaçmaya çalışıyorum ama yapamıyorum ve tüm bilincimi kaybediyorum. Dünya kayıyor, dönüyor ve kararıyor, saf kötülüğün olduğu o yere gidiyor.

Daha sonra Yanik'i hala anlamadığım (ve o zamandan beri aklıma getiremediğim) bir güçle ateşe vererek öldürecektim, ancak babamın öldüğünden korktuğum, kendimi çok umutsuz, güçsüz ve kaybolmuş hissettiğim o ilk an, panik atak geçirmeye devam etmemin nedenlerinden biri.

Ben de iyiydim. Solon'la birlikte Shelter Cove'da, şehrin kuzeyindeki uzak ve çok özel sahil malikanesinde iki hafta geçirdim, kendimi hayata döndürdüm, yavaş yaşamın, okyanus dalgalarının ve Solon'un kollarının beni iyileştirmesine izin verdim. Sonra buraya döndük ve resmen Solon'un odasına taşındım.

Panik ataklar başladı. İlk başta ter içinde uyandığınız türden kabuslar görüyordum ve sonra bunlar gündüz terörüne dönüşmeye başladı, sanki her şeyi uyanıkken tekrar yaşıyormuşum gibi.

Benim için her şeyin güllük gülistanlık olmadığını söylemek yeterli. Sadece başıma gelenlerle değil, aynı zamanda son birkaç ayda başıma gelen diğer tüm olaylarla da başa çıkmaya çalışıyorum. Travma üstüne travma. Önce Solon ve Ezra tarafından kaçırılıp bodrumlarında tutsak edildim, sonra vampir olduğumu keşfettim, sonra da *Oluş*'u yaşadım. Bunların hepsi vampir avcısı Atlas'la olan mücadeleme kıyasla çocuk oyuncağıydı.

Poe, o da en iyi arkadaşım Elle'i öldürdü. Sonra Jeremias adında ünlü bir kötü büyücünün kızı olduğumu öğrendim. Sonra eski sevgilim Matt'e kana susamış bir halde saldırdım ve Solon onu öldürmek zorunda kaldı. Son olarak Yanık, Solon'un babası ve ezeli düşmanı olan Vampirlerin karanlık Kralı Skarde'nin emriyle beni kaçırdı ve ben de onu ve Karanlık Düzen'in pelerinli hizmetkârlarını alevler içinde bırakarak hepsini öldürdüm.

Evet, tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğu ve geleceğim hakkında bildiğim her şeyin sonsuza dek değiştiği gerçeğinin yanı sıra pek çok şeyle uğraşıyorum. Hem vampir hem de cadı olduğunuzu keşfedip her şeyin normale dönmesini bekleyemezsiniz.

Sadece... Her şeyin normale dönmesini istiyorum. Hem de çok. Solon'u seviyorum, gerçekten , Wolf, Amethyst ve Yvonne'u da seviyorum (Ezra'ya hala ısınmadım). Zaman zaman ürkütücü olsa da o evde aile bulma hissini seviyorum. Ama ailemi özlüyorum, onları tanıdığım ailemi, gerçek cadıları değil, öz ailemi öldüren insanları değil. Onların altında yaşamayı özlüyorum, kahvelerini içmeye gelmeyi özlüyorum, babamın sakalıyla ilgili gevezeliklerini dinlemeyi özlüyorum. Hafta içi gecelerimi antik Mezopotamya sanatı üzerine çalışarak geçirmeyi, hafta sonlarımı Elle ile The Cloister'da geçirmeyi ve kafayı bulmayı özledim. Akşamdan kalma bir şekilde uyanmak ve köşedeki Salt and Straw'a gidip çilekli ve balzamik dondurma almak istiyorum. Lanet dövmelerimi özlüyorum. Normal bir olmayı özlüyorum. Ve göz açıp kapayıncaya kadar her şey bitti. Bunu gerçekten sindirecek zamanım olmadı ve şimdi eve döndüğüme, ailem iyi olduğuna ve Solon'la bu yeni hayata alışmaya göre Birçok şey var ama hiçbirisi tam değil, yetişmek için çabalıyordum gibi hissediyorum.

Bu yüzden panik atak geçiriyorum. Bu gece Ametist ile yemek yiyordum (çünkü insan tarafım iştahımı kontrol ediyor), vampirler ise Karanlık Gözler kulübünde kan emici arkadaşlarıyla içiyorlardı. Birden yemek odası üzerime kapanıyormuş ve boğuluyordum gibi hissettim. Amethyst'e yürüyüşe çıkacağımı, temiz havaya ve yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da itaatkâr bir şekilde evden çıkmama izin verdi. Tek bildiğim, belki suya ulaşırsam, körfeze ulaşırsam, tekrar nefes alabileceğimdi.

Ama yalnız kalmak istesem de yalnız olmadığımı biliyorum.

Bunu biliyorum çünkü aniden soğuk sırtımda beliriyor. Sanki buzdan kanatlar saçlarımı, omuzlarımı, omurgamı okşuyor. Bir vampirin işareti, ama benim durumumda tam olarak kim olduğunu biliyorum çünkü kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve bu korkudan değil.

Solon.

Benim vampirim.

"Kaçıp durmana gücenmeliyim," diye çınlıyor sesi, okyanus havası kadar serin.

Körfez Köprüsü'nün ışıklarına bakarak iç geçiriyorum. "Ve gittiğim her yerde hâlâ beni takip etmene gücenmeliyim." Yavaşça arkamı dönüp Solon'a bakıyorum. "Bir ilişki içinde olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Beni takip etmene gerek yok."

Gülümsemiyor. Gülümsemesini beklemiyordum. Ama beni değerlendirirken mavi gözlerinde belli belirsiz bir pırıltı var. Ben de onu değerlendiriyorum. Her zamanki gibi, onun ne kadar dünya dışı bir güzelliğe sahip olduğunu görünce aptallaşıyorum. Aşık olan her kızın sevgilisine bakarken düşündüğü şeyin bu olduğunu biliyorum, özellikle de ilişki parlak ve pırl pırl yeniyen ve aynı zamanda birinin bir vampire, özellikle de ona benzeyen birine bakarken düşündüğü şey de bu.

Gri yün paltosu ve altındaki pahalı koyu renk takım elbisesiyle (Karanlık Gözler'de eğlenirken standart üniforması), delicesine bir araya getirilmiş, sınıfın ve gücün bir resmi gibi görünüyor, kendini taşıma şeklindeki o şehvetli zarafet ipucuyla, siz çılgılık atmak için ağzınızı açmadan önce şahdamarınıza saldıracakmış gibi. Kaşları siyah ve gözlerinin üzerinde kemerli, gölgeler yaratıyor, irislerinin mavisini daha keskin, bakışlarını affetmez gösteriyor. Saçları siyah, uzunumsu, her zaman yüzünün etrafına mükemmel bir şekilde düşüyor, geniş bir alnı, yüce burnu, güçlü çenesi ve çenesi ve onları iyi kullandığında gözlerinizi başınızın içinde döndürme yeteneğine sahip dolgun dudakları sergiliyor.

Ama şu anda mesafesini koruyor. Bir bakıma bu adamın bana aşık olduğuna inanmak zor. Bunu "*vah vah, bu gülünç derecede seksi, zeki, ölümcül asırlık vampir nasıl olur da bana aşık olur, ben sadece Bay Area'dan sıradan bir üniversite öğrencisiyim*" anlamında söylemiyorum. Demek istediğim, bana aşık olduğunu söylemiş olsa da, bunu çok sık söyleyen biri değil. Son birkaç haftadır beni aşk ilanlarına boğmasını beklediğimden değil, çünkü bu gerçekten onun tarzı değil, ama yine de... daha önce orada olmayan bir duvar var.

Ya da belki de hep oradaydı ve aslında çaba göstererek bastırması gereken bir şey. Belki de aşık olmak ona doğal gelmiyordur, belki de üzerinde çalışmaya devam etmesi gereken bir şeydir.

Elini kaldırıyor ve parmaklarını nazikçe şakağına vuruyor, gözleri beni yakıyor. "Çok fazla düşünüyorsun," diyor alçak bir sesle, İngiliz ve Amerikan arasında gidip gelen o hafif aksanıyla.

"Neden aksanın İngiliz aksanı?" Ona soruyorum, o okumaya fırsat bulamadan düşüncelerimi değiştiriyorum. Bazen bunu yapabiliyor ve bilmesini istediğim son şey beni sevip sevmediğini analiz ettiğim. İlişkımız yeni ve eminim en son isteyeceği şey benim ona fazla yüklenmemdir. Tanrım, endişelenmek için ne kadar normal bir şey.

Başını bir kuş gibi hafifçe eğiyor. Yırtıcı bir kuş gibi. "Aksanım mı?" "Evet. İskandinav ya da öyle bir şey sanmıştım."

"İngiltere'de çok zaman geçirdim," diyor bir süre sonra. "Sana o kadarını söylemiştim."

"Ne kadar zaman çok zamandır? Yani Madonna'nın Londra'ya taşındıktan altı ay sonra aksanlı konuşmaya başlaması gibi mi...?"

"İki yüz yıl," diyor basitçe. "Almak için yeterli." Duraklıyor, bakışları yüz hatlarımda geziniyor. "Neden benden kaçtın?"

"Senden kaçmadım," diyorum ona, kollarımı gecenin havasına karşı kavuşturup korkuluklara yaslanarak. "Sen aşağıdaydın. Sadece evden çıkmam gerekiyordu."

"Bana söylemeliydin."

"Her yere gittiğimde sana söyleyecek değilim," diyorum ona, ama bunun bir nedeni de inatçı olmam. "Bana güvenmiyor musun?"

"Bu bir güven meselesi değil, canım."

"O zaman sadece sahiplenici mi oluyorsun?" Ses tonum olması gerekenden daha sinirli bir şekilde soruyorum. Sadece biraz hava almak istiyordum, lanet olsun. Yalnız kalmak için bir şans. O evde asla yalnız değilsiniz, her zaman birileri var ve olmadığında bile ya duvarlardaki resimler sizi izliyor ya da etrafınız hayaletlerle çevrili. Elbette onları göremiyorum ama orada olduklarını biliyorum. Burası doğaüstü olaylar için bir çatlak evi.

Bana sabit bir bakış atıyor. "Biraz öyle, evet. Ama elbette senin için endişelenmememi bekleyemezsin."

"Endişelenmemelisin," diyorum, kulağa yalan gibi gelse de. Şaka olsun diye ekliyorum, "Ve bana Shirley deme."

Alnı çatlıyor. "Pardon? Shirley kim?"

"Yani Susam Sokağı'na kendini kaptırmışsın ama Airplane'i hiç izlemedin mi?"

Bana bakmaya devam ediyor ve en sevdiği vampirin Susam Sokağı'ndaki Kont Von Kont olduğunu açıklamama ramak kalmışken omuz silkiyor. "Dünyadaki tüm zamana sahip olman, insanoğlunun bildiği tüm filmleri izlediğin anlamına gelmez. Ne olursa olsun," diyor ve buz gibi kanatlarıyla omurgamda kelebekler uçuşmasına neden olan oldukça tehditkâr bir şekilde bana doğru bir adım atıyor, "Yanık'ten kaçmış olman, bir dahaki sefere bu kadar şanslı olacağın anlamına gelmez."

Kollarımı kavuşturuyorum, sözlerinin getirdiği soğuğa karşı kendimi korumaya çalışıyorum. "Vay be, bana güven aşılamanın yolu, Solon."

"Sana güven vermek benim işim mi?" diye soruyor merakla, yüzüme bakarak.

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Bu senin işin değil, hayır, ama... yine de bana güven veriyorsun. Ve konu vampir olmaya gelince, bana yol göstermek senin işin sayılır, değil mi? Ne de olsa beni sen kaçırdın."

"Sonsuza kadar bu seni kaçırma olayını gündeme getireceksin, değil mi?" Dudakları yumuşak bir eğlenceyle kıvrılıyor.

"Kesinlikle," diyorum ona. "Henüz ödeşmedik. Özür dilediğini hatırlamıyorum."

"Üzgün olduğumu söyledim," diyor alaycı bir tavırla. "Ve bu özrünün bir anlamı var, bilesin diye söylüyorum. Yıllar içinde öğreneceğiniz bir şey de özrünüzü nasıl koruyacağınızdır. Bugünlerde insanlar, özellikle de gençler, özellikle de kadınlar, özellikle de *sen*, çok fazla şey için özür diliyorsun. Özürlerini sadece gerçekten istediğin ve gerçekten haklı olduğun zamanlar için saklamalısın."

Solon'un yaptığı bir şey var ki bu biraz mansplaining'e benziyor, ancak bu onun erkek olmasından ziyade sekiz yüz yıllık yaşam deneyiminden kaynaklanıyor. Ben buna vampsplaining diyorum. Vampir kardeşlik evindeki suç ortağı Wolf da bunu çok yapıyor.

"Hiç kişisel gelişim kitabı yazmayı düşündün mü?" Gülümsememi bastırarak soruyorum. "Vampirler Özür Dilemez gibi bir şey mi?"

Gözleri dans ediyor. "Yakın Zamanda Ölenler İçin Rehber gibi mi?"

"Yani Beetlejuice'u izledin ama Airplane'i izlemedin mi?" Gülüyorum, başka tarafa bakıyorum. Başımı sallıyorum, az önceki tüm duygular geri geliyor. "Benim için endişelenmeni istemiyorum," diyorum ciddiyetle. "Ama belki de endişelenmelisin. Sadece... Bana neler olduğunu bilmiyorum."

"Hâlâ *Oluş'un içindesin*," diyor, neredeyse beni çözecek bir nezaketle. "Sana olan şey bu. Hâlâ bazılarının deyimiyle büyüme sancıları ile uğraşıyorsun." Tam önüne gelene kadar bir adım daha atıyor, doğaüstü bir akıcılıkla hareket ediyor ve elini yanağıma koyuyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. "Yas tutuyorsun canım. Sahip olduğun hayatı kaybettiğin için. Arkadaşlarını kaybettiğin için. Bu tamamen normal."

Başımı sallamayı başarıyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum, kalbim su toplamış gibi hissediyorum. "Bunların hiçbirisi normal değil Solon. Hiçbiri değil."

"Keder normaldir," diyor sessizce. "İnsanlar, vampirler, hayvanlar için. Keder hepimizin hayatında değişmez bir şeydir. Bundan kaçamazsın. Ve ne kadar uzun yaşarsan, o kadar çok keder görürsün. İnan bana Moonshine, bu senin için sadece bir başlangıç."

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi açıyorum, gözyaşlarım kirpiklerime yapışıyor. "İşte, beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun."

Solon iğnelemeyi pek sevmez, her ne kadar kendisi de akıcı bir şekilde kullansa da. "Size sadece gerçeği söylüyorum çünkü bildiğim tek şey gerçek."

"Bunu kafataslarıyla dolu gizli bir odası olan adam söylüyor."

"Artık o kadar da gizli değil, değil mi? Sana karşı açık bir kitap gibiyim, Lenore."

Hafifçe gülüyorum ve eli yüzümden çekiliyor. "Öyle mi? O zaman aramızda neler olduğunu anlat bana. Neden bu mesafe? Shelter Cove'dan döneli birkaç hafta oldu ama yine de... sanki her şey çoktan değişmiş gibi hissediyorum."

"Değişiyor," diyor kararlılıkla. "Siz . Biz . Birbirimiz için ne olduğumuz günün her saniyesinde değişiyor. Aramızdaki bağ giderek güçleniyor."

"O zaman neden uzak duruyormuşsun gibi geliyor?" "Her gece yatağımdasın, değil mi?"

"Seks her şeyin cevabı değildir."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunu beni her gün beceren kadın söylüyor."

Bu kabalık beni hazırlıksız yakaladı. Dış görünüşünün biraz kayması ve o canavarın bir ipucunun ortaya çıkmasına bayılıyorum.

"Bak," diyorum ona, daha fazla duygunun yüzeye çıktığını hissederek. Şu anda yürüyen bir saatli bombayım. "Ben sadece... çok güçlü olmak istemiyorum. Ama biraz güvenceye ihtiyacım var, özellikle de dünyanın yarısı tepetaklak olmuşken."

"Ne hakkında güvence?"

Bir an aptal aptal ona baktım. Tanrım, bazen çok kalın kafalı olabiliyor. Sanırım yüzyıllarca yaşamak, konu kadınlar olunca insanı daha bilge yapmıyor.

Cesaretimi topluyorum, bana bunu söyletmesinden nefret ediyorum. "Bilmiyorum. Bizi. Sana aşık olduğum gerçeği ve sen de bana aynısını söylemiş olsan da, artık bunu bilmiyorum. Korkarım fikrini değiştirdin."

Bana yavaşça göz kırpmıyor.

İçimi çekiyorum, botlarıma bakıyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Fikrimi mi değiştirdim?" diye tekrarlıyor.

"Önemli değil," diyorum ona çabucak. "Unut ."

"Seni seviyorum," diyor hararetli bir telaşla, sesi çatlıyor, gözleri beni içine çekerken vahşileşiyor. Bu değerli kelimeler omurgamda havai fişeklerin patlamasına neden oluyor. "Ama bu benim için de yeni bir şey. Birini sevmek, seni sevmek. Ben bunun için yaratılmadım, bu konuda bana inanmalısın. Kalbim bunun için yaratılmamış. Hiçbir vampirin kalbinin buna uygun olduğunu sanmıyorum, özellikle de böylesine karanlık bir yerden doğanların."

Uzanıyor, parmakları çeneme bastırıyor ve gözleriyle buluşmam için çenemi kaldırıyor. "Sen çağlar boyunca benimsin Lenore ve bu asla değişmeyecek. Eğer bunu gösteremiyorsam, gerektiği kadar dile getiremiyorsam lütfen beni affet. Sadece bunu hissettiğimi bil. *Hissediyorum*. Bu kara kalp sadece sana ait, canım."

Elimi tutuyor ve göğsüne bastırıyor. "Yapabileceğinin en iyisini yapıyor."

Hay sikeyim. Sözlerindeki ağırlıktan, bana öyle derin bakıyor ki sanki ruhumda tur atıyor, ondan şüphe ettiğim için bile kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "I-"

"Şşşt," diye araya giriyor ve ağzını benimkine değdiriyor. "Özür dilemekle ilgili ne demiştin?"

Sonra beni öpüyor, dudakları ve dili bana sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Bedenim hemen onunkine karşı gevşiyor, içimde taşıdığım tüm panik, gerginlik ve korku dağılıyor. Şehvet mükemmel bir çıra oluyor, damarlarım ısınana, dünya unutulana ve dilinin yavaş, şehvetli kayışında, saçlarımı sertçe kavrayışında kaybolana kadar alevi coşturuyor.

Benim içimde onun kanı var, onun içinde benim kanım var. Bedenlerimiz bir şekilde birleşene kadar kendimi asla tam olarak bütün hissetmiyorum. Seksin her şeyin cevabı olmadığını söylemişim ve hala bunun arkasındayım, ama aramızdaki manyetik bağı inkar etmek mümkün değil. Bazen bu dünya için çok fazla gibi geliyor.

Ne kadar süre iskelede durup birbirimizi öptüğümüzü bilmiyorum. Kendimi yeniden bir genç kız gibi hissediyorum, sanki bu adamı saatlerce öpebilirmişim, ağzının yumuşak, durgun alayına yenik düşebilirmişim gibi.

Sonra saçlarımda ıslak bir sıçrama hissediyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum, tam zamanında alnıma koca bir yağmur damlası düşüyor. Hafta başında iki gün sıcak hava vardı, ama sanırım her zamanki gibi bu sadece sahte bir yaz başlangıcıydı.

"Hadi," diyor Solon, kara bulutlara bakarken elimi tutuyor. "Geri dönmeliyiz. Misafirlerimi beklettim."

Ona bakıyorum. "gelmek için onları ektin mi?"

"Elbette. Benim için en önemli şey sensin. Onlar değil." Bu sözler aklıma kazınırken dönüp elini havada sallayarak alevler yaratıyor. Birinin izleyip izlemediğini görmek için hızla etrafıma bakıyorum - bunu bilmek imkânsız. Vampir görünümlü bir adamın havada alevler yaratması en bıkkın San Franciscolu'nun bile dikkatini çek. "Kimse göremiyor," diye ekliyor, yüzümdeki temkinli ifadeye dikkat çekerek. "Kapı sıradan bir insana görünmez."

"Eminim havaya karışıp kaybolmamız da işe yarayabilir."

"İnsanların sadece görmeleri gerekenleri görmelerine izin vereceğim" diyor, bunun ödünç alınmış bir sihir olduğunu tahmin etmemi sağlayacak kadar belirsiz bir şekilde.

"Bu bir yana," diyorum ona, "oradan geçmek istemiyorum."

"Neden istemiyorsunuz?"

"Çünkü son birkaç kez Kara Günışığı'na girmeye çalıştığımda, sanki biri beni izliyormuş gibi hissettim. Beni takip ediyordu. İçeride. Beni çok korkuttu, ayrılmak zorunda kaldım."

"Evet, muhtemelen o bendim," diyor. Sonra bana kısa bir gülümseme veriyor. "O zaman bunu sıkıcı bir şekilde yapacağız. Bir Uber."

Alay ediyorum. "Sıkıcı mı? Ezra'ya beni bir Uber'de kaçırtdığını unuttun mu?" "Yine mi o konuyu açıyorsun?" diye soruyor, ama elimi tutup yağmurda yürürken sıkın.

LENORE

ŞAFAKTA UYANDIM, TER İÇİNDEYDİM, SIYAH İPEĞE YAPIŞMIŞTIM. çarşaflar. Vampire dönüştüğümünden beri o kadar terlemesem de, kabus gördüğümde hala oluyor gibi görünüyor ve etkisi tamamen sarsıcı.

Tamamen yalnız olduğum gerçeği de öyle. Yavaşça doğruluyorum, vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor, tüylerim diken diken oluyor, elim yanımdaki yatakta Solon'un olması gereken boşluğa kayıyor. Bazen erken kalktığını biliyorum, özellikle de uyuyamadığında ya da köpeği Odin dışarı çıkmak için yatak odasının kapısında sızlandığında, ama genellikle kalktığını duyuyorum. Her neyse, kalbimi göğsümde çarptıran onun gitmiş olması değil, burada olmadığını bilmeme rağmen odada hala bir varlık hissetmem.

Işık her zamanki gibi loş, karartma perdeler gri sabaha karşı çekilmiş, abanoz duvar kağıdı çöken bir yıldız gibi tüm ışığı emiyor. aşağı bir vampir yatak odası. Gözlerimin alışması için sadece bir an gerekiyor, gece görüşüm devreye girerken oda yavaş yavaş aydınlanıyor.

Odanın köşesinde duran biri var.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, dehşet kolumu bacağıma sarıyor.

En azından biri olduğunu düşünüyorum. Yeterince sağlam görünen uzun bir gölge hayal gücüm çılgınca çalışıyor, Karanlık Düzen'i ve pelerinlerini düşünüyorum. Ama gözlerimi biraz olsun hareket ettirmeyi başardığımda, daha az katı görünüyor. Sanki havada çözünüyor ve duvar kağıdından başka bir şeye dönüşmüyor.

Gitti.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, sesim titriyor. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey olmalı, değil mi? Ortadan kaybolsa bile mi? Gerçi ben

Hiçbir şey göremiyordum, bana baktığını, beni yutmak ister gibi gözlerini diktiğini hissettim. Tamamen siyah görünüyordu ama aynı zamanda beyaz bir boşluk vardı, kafatası gibi ama insan olamayacak kadar uzundu. Güçlü bir his vardı... Bilmiyorum, kötülük, nefret ya da rahatsız edici bir şey ve şu anda bile bu hisler üzerime kül gibi çöküyor.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp derin bir nefes alıyorum. Sonra onları açıyorum. Odanın etrafına bakıyorum. Nefes veriyorum.

Eskisi gibi görünüyor. Tüm korkutucu, berbat hisler gitti.

Bu da ne böyle?

Yorganı geriye atıyorum ve yavaşça yataktan kalkıyorum. En başta bu yüzden mi terliyordum? Odada birinin ya da bir şeyin olduğunu düşündüğüm için mi? Yoksa kötü bir rüya mıydı? Hâlâ rüya mı görüyorum?

Perdelerin yanına gidip onları açıyorum, sert ışıktan irkiliyorum ve uyanık olduğumdan emin olacağımı umuyorum. Sonunda aşırı hassas gözlerimi araladığımda, pencere camında bir şeyin hareket ettiğini fark ediyorum.

Bir güve.

Daha spesifik olmak gerekirse, bir ölüm kafalı şahin güvesi. Hani şu sırtında kafatası şekli olan, *Kuzuların Sessizliği* filmiyle meşhur olan.

Evin içinde bir güve olması çok tuhaf olsa da beni ürkütmüyor. Burası pencereleri açık bırakabileceğiniz türden bir yer değil, Yvonne'un havalandırmaya çalışırken yaşadığı hayal kırıklığı da cabası.

"Buraya nasıl girdin?" Güveye usulca sordum. İçgüdülerime karşı gelerek elimi güveye doğru uzatıyorum ve güve havada çırpınarak parmağımın üzerine konuyor. Yüzüme yaklaştırıp ona bakıyorum. Güveleri hiç sevmemişimdir, özellikle de kamptaki bir çocuk bana siz uyurken kulağınıza girdiklerini söylediğinde, ama artık onlardan korkmuyorum. Görünüşe göre bu da benden korkmuyor.

Solon'un yıllar önce (en azından yıllar gibi geliyor) bana söylediği şeyi hatırlıyorum, gecenin yaratıklarının beni arayacağını. Sanırım yarasalar yerine güveler olmasını tercih ederim.

"Dışarı çıkmak ister misin?" Diye soruyorum ve güve antenlerini bana doğru kaldırıyor, sanki gerçekten dinliyormuş gibi. Vay be. Gotik bir Disney Prensesi olmaya bir adım daha yaklaştım. Belki bir güve sürüsü sabah giyinmeme yardım edebilir.

Eski metal mandalı bir süredir açılmamış olan pencereyi biraz çaba sarf ederek açıyorum, camları iyice bastırıyorum, egzoz ve okyanus kokusu içeri doluyor ve daha önce yaşadığım tüm dehşeti silip süpürüyor.

Güve tereddüt eder ve sonra puslu sabah gökyüzüne doğru uçup gider.

* * *

"ODIN, ONU YALNIZ BIRAK," diyor Amethyst, siyah pitbull burnunu elime doğru iterken. Ona hak ettiği kaşıntıyı vermemi istiyor gibi görünebilir ama bunu her yaptığımda burnunu çekip homurdanıyor ve başını başka yöne çeviriyor. Aslında istediği şey ödülleri. Bir sürü ödül. Ve şu anda hiç yok.

"Sana sonra bir şeyler veririm," diyorum ve yemin ederim köpek bana ters ters bakıyor. Bir köpeğe göre son derece iyi eğitilmiş -çoğu zaman- ve o kadar aşırı zeki ki bazen gerçekten İngilizce anlıyor olabileceğini düşünüyorum. En azından Solon'la kafasının içinde konuşuyor gibi görünüyor. Bir keresinde ona bunu söyledim ama Solon bana böyle bir şeyi düşündüğüm için bile saçmalıyormuşum gibi baktı.

Yine de şaşırmazdım. Solon sıradan bir vampir değil, ayrıca benim mütevazı cadı başlangıcında sahip olduğumdan daha fazla takas ettiği bir tekne dolusu büyüsü var. Bu yüzden köpeğiyle nasıl konuşacağını bulmak da dahil olmak üzere hiçbir şeyi es geçmezdim.

Odin bir kez daha burnunu çekiyor ve sonra pes ediyor, sadece bir köpeğin yapabileceği o başı öne eğik, hayal kırıklığına uğramış yürüyüşüyle odadan çıkıyor.

Bu akşam Dark Eyes'taki parti için makyajımı yaparken Amethyst'in yatağının ucunda oturuyorum. Bunun aramızda eğlenceli, kızlara özgü bir gelenek haline geldiğini söyleyebilirim, ancak daha önce sadece iki kez oldu ve bu olayların ikisi de "eğlenceli" değildi. İlkinde en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılmak üzereydim (Solon bunu asla yapmayacağı konusunda ısrar etse de ona inandığımdan emin değilim) ve ikincisinde Yanık için çalışan biri tarafından saldırıya uğradım, bu da sevgilimin vampirin kalbini söküp ateşe vermesiyle sonuçlandı.

Ve aslında bu sefer Shelter Cove'dan döndüğümünden beri ilk kez Dark Eyes'a , bu yüzden şeyden çok gerginim. "Sen iyi misin?" Amethyst soruyor, kabarık allık fırçası yüzümde durakladı.

Yanak. "Kilometrelerce uzakta görünüyorsun."

Ona en güven verici gülümsememi vermeye çalışıyorum ama menekşe rengi gözlerinin benimkilere kilitlenmesine bakılırsa bunu yuttuğunu sanmıyorum. "Ben sadece... endişeliyim. Sanırım."

"Daha önce Solon'a söylediklerini duydum. Bu sabah odanızda birini gördüğünüzü düşünmüştünüz."

Ben de vampirlerin daha iyi duyduğunu düşünüyordum. Bir insan için, Amethyst kesinlikle onları yener.

"Önemli bir şey değildi," diyorum ona. "Bir şeyler görüyorum."

Bu sabah kalkar kalkmaz Solon'u Kurt'la birlikte Karanlık Gözler'de oldukça önemli görünen bir konu hakkında konuşurken buldum. Tahmin ettiğim gibi, Solon o sabah Odin'i dışarı çıkarmak için erkenden kalkmıştı. Elbette ona tam olarak ne olduğunu anlattım, ama o kadar da endişeli görünmüyordu, en azından normalden daha fazla değil.

"Bir şeyler mi görüyorsun?" Ametist diyor ki. "Şey, sanırım bir hayalet olabilir. Ben bile onları buralarda gördüm. Neden evdeki en aydınlık yatak odasının bende olduğunu sanıyorsun?"

Gözlerimi kısmamaya çalışarak etrafıma bakıyorum. Tüm perdeleri açık, akşam ışığının krem rengi duvarlardan yansımaya izin veriyor. Oldukça gotik tarzda bir kişiliği olmasına rağmen -yani, eski bir Viktorya dönemi vampir evinde yaşamayı isteyerek- odası neşeli bir yer (şu Amerikan Bebekleri koleksiyonu yapması ve hepsini bir dolapta tutması dışında- normal bir koleksiyoncu gibi kutularında değil, kolları ve bacakları açık bir şekilde oraya yığılmış. Bir keresinde ödünç aldığı bir gömleği ararken dolabı açtım ve hayatımın korkusunu yaşadım, sanki *Annabelle*'in dünyasına falan girmiş gibiydim). Her neyse, o sabah gördüğüm şeye gelince, Solon hayaletlerden bahsetmedi ama Gölge Ruhlar olabileceğini söyledi. Bunlar Kara Güneş'te kaybolanların hapsolmuş ruhları. Onları orada ama bu dünyaya geçmelerinin nadir olmadığını söyledi. Görünüşe göre depresyondan etkileniyorlar, sanırım bana gelince de bu duruma uyuyor. Bu doğrultuda, bunun sadece benim hayal gücüm olabileceğini de söyledi, çünkü olan her şeyi işlemekte çok zorlanıyorum.

oluyor. Gölge suçlu bir vicdanı temsil edebilir.

Burnumun ucuna biraz allık sürerken iç geçiriyorum. Umarım şimdi palyaço gibi görünmüyordumdur. "Ama esas olarak bu gece için endişeliyim," diye itiraf ediyorum.

"Oh. Neden?"

Fırçasını büyük bir bronzlaştırıcı pudrasının içine sokarken hafifçe omuz silkiyorum. Cildim artık kaymaktaşı gibi solgun olduğundan, alabileceğim tüm bronzlaştırıcıları alacağım. "Bilmiyorum. Sanırım her şey olup bittikten sonra katılacağım ilk parti olduğu için. Artık herkes kim olduğumu biliyor. Muhtemelen herkes kaçırıldığımı da biliyordur."

"Ve Yanık'i yok ettiğinizi bileceklerdi."

"Aynen öyle," diyorum ona. "Skarde için çalışan kötü, güçlü bir vampir. Benden korkacaklar, korkmazlarsa da nefret edecekler. Ya da her ikisi de."

Ametist bana küçük bir gülümseme veriyor. "Korkulmak o kadar kötü bir şey mi?" "*Evet*," diyorum ona kararlılıkla. "Artık onlardan biri gerekiyor, değil mi?"

Hepsinin benden nefret etmesini istemiyorum. Sonsuza kadar bu kalabalıkla birlikte olmak zorundayım. Bu, lisenin en kötü yıllarını sonsuza kadar yaşamak, havalı çocuklara asla uyum sağlayamamak gibi bir şey."

Gözlerini deviriyor. "Bak," diyor. "Karanlık Gözler'de takılan vampirler çoğu zaman Solon'u sevmiyor bile. Ona tahammül ediyorlar ve sadece ondan korktukları ve onlara ihtiyaçları olan şeyi verdiği için tahammül ediyorlar. Güvenli bir şekilde beslenebilecekleri bir yer. Bu duvarların dışında bunu yapmanın sonuçları olduğunu biliyorlar. Vampir polisi olmayabilir, ama onları öldürmeye fazlasıyla istekli avcılar var, ayrıca vampirlerin bile cinayetle suçlanabileceği gerçeği ve birçok vampirin insanları öldürmekten hoşlanmadığı gerçeği var. Bu yönden insanlardan farklı değiller. Sığır eti yiyorum diye etrafta dolaşıp inekleri kesecek değilim. Aynı şey onlar için de geçerli. Yani Solon'a ihtiyaçları var. Ve ona ihtiyaçları olduğu için sana da ihtiyaçları olacak."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. İnsanların beni sevmesini sağlamak gibi doğuştan gelen bir ihtiyaçla büyümedim. Her zaman farklı olduğumu biliyordum ve insanlar da bana buna göre davranıyordu. Ama şimdi kendimden, bu yeni hayattaki rolümden, kim olduğumdan, ne yapabileceğimden ve tüm bunların ne anlama geldiğinden o kadar emin değilim ki, hem vampir olma hem de diğer vampirlerin bana farklı davranması fikri berbat bir şey.

"Sadece uyum sağlamak istiyorum," diyorum Amethyst'e, lavanta rengi yatak örtüsünün üzerinde kendimi ayarlarken. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum."

"Kulağa ezikçe gelmiyor," diyor ve başını sempatik bir şekilde eğmeden önce bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ama uyum sağlayamayacaksın Lenore. Debbie Downer gibi davranmak istemem ama sen yarı cadı yarı vampirsin ve bu asla değişmeyecek. Vampirlerle uyum sağlayamayacağın gibi cadıların tarafına da uyum sağlayamayacaksın, o yüzden hiç uğraşmayıp kendin olmaya çalışsan daha iyi olur."

Ona alaycı bir bakış attım. "Solon'un Güven İnşası Okulu'na falan mı gittin?"

Gülüyor. "Özür dilerim. Ama seni daha iyi hissettirecekse, bu eve ve bana uyuyorsun ve bu yeterli olabilir."

Makyajımın geri kalanını bitirirken bunu düşündüm. Haklı tabii ki. Uyum sağlayamayacağım, bu yüzden denemeye bile zahmet etmemeliyim. Vampirler ve cadılar her zaman ezeli düşmanlar olmuşlardır, bu yüzden yarı cadı olduğum gerçeği vampirlerin bana baktıklarında gördükleri bir şey olacak. Sadece bu da değil, kara sanatlarda yetenekli bir büyücü olan Jeremias'ın kızıyım, vampirlerin onun adını duyduklarında korkudan sinecekleri kadar güçlüyüm. Ve güçlerimin hiçbir şey ifade etmediğini düşünsem de, onlardan birini öldürdüm. Sanırım benden korkmakta haklılar.

Ama belki de bunun bir önemi yoktur. Belki de önemli olan tek şey Ametist'in benden korkmamasıdır. Solon, Wolf, Yvonne ya da Ezra da korkmuyor. Belki de ihtiyacım olan her şey bu evin içinde olacak. Belki de fazlasıyla yeterlidir.

Saçlarımı ustaca dağınık bir şekilde toplamayı bitirdiğinde gitmeye hazırım. Alexander McQueen'in siyah deri, baldıra kadar uzanan, üst kısmı büstiyer ve belden kemerli, her kıvrımımı saran elbisemi giymiştim bile. Tam anlamıyla belalı bir elbise ve siyah ince topuklu ayakkabılarımı giydiğimde kendime daha önce olduğundan çok daha fazla güveniyorum. Topukların beni süper uzun boylu yapmasına yardımcı oluyor ve vampire dönüştüğümünden beri, kan bağıyla birlikte gelen doğaüstü zarafet, topuklu ayakkabılarla yürümeyi artık zahmetsiz hale getirdi. Beni hala savaş botlarımla dolaşırken bulamayacağınızdan değil, ama bir çift "siktir git" topuklu giymek de güzel.

"Tamam," dedi bana. "Her şey hazır."

Ayağa kalkıyorum ve onun boy aynasında kendime bakıyorum. Yaklaşık iki aydır spor yapmamış olmama rağmen kaslarım derli toplu ve düzgün. Eğer güçlü görünüyorsam, öyle olduğum içindir.

Ametist şakacı bir şekilde çenesini omzuma yaslıyor ve aynada bana bakıyor, siyah saçları benim röfleli saçlarımla tezat oluşturuyor. "İtiraf etmeliyim ki biraz kıskandım," diyor hüzünle.

"Neden? Bu gece orada olacaksın."

"Çalışmak," diye belirtiyor. "Her zaman çalışıyorum. Hem zaten kimse bana çok güçlü bir yaratıkmişim gibi bakmıyor. Hatta kimse bana bakmıyor bile."

Yansımda ona alaycı bir bakış atıyorum. "Vampirlerle dolu bir odada bir insansın, eminim herkes senin her zaman farkında."

"Şu anda insan olduğumun farkında mısın?" diye soruyor. "Kanımı mı kokluyorsun? Seni acıktırıyor muyum?"

"Şey, hayır."

"Çünkü bana alışkınsın. Tüm vampirler de öyle."

Sesinin hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmasına gülüyorum. "Yani bu akşam menüde olmak *mı istiyorsun?*"

Buna bir şey demiyor ve o zaman gerçekten diğer vampirlerden bahsetmediğini anlıyorum. Özellikle bir vampirin radarında olmak istiyor, Kurt'un. Amethyst'in Wolf'un bir gün onu rastgele ısıracağına dair umut beslediğini düşünmeye başlıyorum.

"İşte," diyor Ametist, Solon'un bana verdiği Burma yakut küpelerin bulunduğu mücevher kutumu bana uzatarak. Küpe uçları kulaklarımda yeni delikler açarken irkiliyorum (iyileşme şeklimden dolayı küpeleri çıkardığım anda kapanıyorlar). Sonra Ametist bana son onay mührünü verdiğinde odadan çıkıyorum ve Yvonne'un her kata koyduğu güllerin yanından geçerek koridordan merdivenlere iniyorum.

Her zamanki gibi kırmızı güller ölmüştü, ben de parmaklarımla onları işaret edip çiçek açtıklarını düşündüm ve sonra çiçeklerin canlanıp kan damlamaya başlamasını sevinçle izledim. Tam olarak eskisi gibi değiller (Whole Foods'un çiçek bölümünden kana bulanmış güller alamayacağınızdan eminim) ama vampirlerin etrafında her şeyin ölmek zorunda olmaması beni iyi hissettiriyor. Her ne kadar bu evdeki vampirlerden birinin beni kızdırmak için onları kasten öldürdüğüne yemin etsem de. Onları her yeniden çiçeklendirdiğimde, aklıma *Pink! Mavi! Uyuyan Güzel*'deki renk değiştiren elbise sahnesi.

Kuleye kadar tırmanıyorum, tam o sırada Solon smokin giymiş bir şekilde yatak odamızdan çıkıyor. Her zamanki gibi çok seksi görünüyor. Hiç kimse smokini onun kadar iyi taşıyamaz, öyle ki hemen onun üzerinden çıkarmak istersiniz.

Gözleri omuzlarımda, göğsümde, kalçalarımda geziniyor, yoğunluğu bir kademe daha artıyor, göz bebekleri neredeyse siyah görünüme kadar büyüyor. "Çok güzel görünüyorsun," diyor alçak bir sesle, krem gibi yumuşak, tüylerimi diken diken eden bir sesle. "Şu ayakkabılar," diye ekliyor, ateşli bakışları ayakkabıların üzerinde geziniyor.

Tabii ki sırtıyorum çünkü tam da istediğim tepki buydu. "Beğendiğine sevindim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Daha erken gelmeliydin," diyor, elini aşırı müstehcen bir tavırla kasıklarının üzerinde kaydırıyor, alt dudağını dişlerinin arasından içeri çekiyor, hem azgın *hem* de açmış gibi dişlerini gösteriyor. "Sikim bütün gece seni düşünmekle meşgul olacak."

Tanrım.

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Onun bakışlarını eriten aynı sıcaklık şimdi benim içimde de alevleniyor olsa da alay ediyorum.

Öne doğru geliyor, beni gül, tütün ve sedirden oluşan doğal kokusuyla sarıyor, kanım damarlarımda sıcak bir şekilde pompalanıyor, tepki olarak uğulduyor. Eli uzanıyor ve beni ensemden kavırıyor, sahiplenici bir şekilde tutuyor. "Seni düşünmek asla kötü bir şey değildir," diye mırıldanıyor, gözleri ağzıma kilitlenmiş, dudaklarım beni öpeceği düşüncesiyle şimdiden karıncalanıyor. "Ama istediğimi elde edemediğimde sinirli olmaya meyilliyim."

Ona tembel bir sırtıma yapıyorum. "Sen mi? Sinirli misin?"

Beni sıcak, ıslak ve derin bir şekilde öpmeden önce alçak bir sesle karşılık veriyor, boynumdaki tutuşu gittikçe sıklaşıyor. Eğer ağzımı diliyle böyle sikmeye devam ederse, sanırım partiye çok geç kalacağız.

Elimi göğsüne bastırıyorum, onu bir santim geriye itmeyi başarıyorum, böylece dudaklarımız birbirinden ayrılıyor. "Beni karıştırmama izin veremem. Misafirlerin üzerinde bir izlenim bırakmalıyım."

"Siktir et onları," diye homurdanıyor, ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor, ağır ağır nefes alıyor. "Önemli olan tek şey bende bıraktığın izlenim." Ve bununla birlikte elimi tutuyor ve avucumu sikinin sıcak, sert uzunluğuna bastırıyor.

Tanrım, onun bu şekilde avucumun içinde olmasını seviyorum - gerçek anlamda ve mecazi anlamda.

Düşük bir tıslama sesi çıkarana kadar onu kavırıyorum, gözleri kapanıyor ve Tanrım, onun için her şeyi yaparım.

Ve gideceğim. Ama partiye gitmezsek, gitme kaybedeceğim.

"Sonra," diye fısıldıyorum ona, elimi .

Bana homurdanıyor, gözleri parlıyor. "Bağlanmayı ve dilimle işkence görmeyi hak ediyorsun, serbest bırakılmanın bir ipucu bile olmadan."

"Söz mü?"

Onu çabucak öpüyorum ve sonra arkamı dönüp ellerimle saçlarımı okşuyorum. Koridorlarda ve merdivenlerde yürüyoruz. O yanlarından geçerken kanayan her çiçek sarkıyor, soluyor ve ölüyor, sonra ben sessizce istediğimde yeniden açıyor. Resimlerdeki yüzler biz ilerlerken bizi izliyor, belki de bu küçük oyunla eğleniyorlar.

"Biliyor musun," diyorum Solon'a, ana kata ulaştığımızda, bizi aşağıya, Karanlık Gözler'e götürecek son merdivenlere doğru ilerlerken, "daha önce söylediklerini düşünüyordum, bu sabah sana odadaki gölgeden bahsettiğimde, orada bir şey olduğu hissini. Kötü bir şey. Ve bunun benim duygularımın bir tezahürü olabileceğini söylemiştin." Devam etmem için bana baktı. "Peki, sizin bir terapistiniz falan var mı?"

Sahanlıkta durdu ve bana göz kırptı. "Siz çocuklar?"

"Evet. Vampirler. Siz vampirler. Vampir terapistiniz var mı? Çünkü eğer yoksa, bence buna şiddetle ihtiyaç var. Sadece yeni dönüşenler için değil, yüzyıllardır hayattasınız ve bu sürenin çoğunu gerçek bir canavar olarak geçirdiniz, bence vampirler sorunları hakkında konuşmaktan fayda sağlayabilir."

Kaşlarını çattı. "Sorunlarım olduğunu kim söyledi?"

Güldüm ve koluna bir şaplak attım. "Oh, gerçekten mi? Bay Öldürdüğüm Her İnsan İçin Bana İnsanlığımı Hatırlatacak Bir Kafatası Saklıyorum."

Bana sabit bir bakış atıyor, belli ki hiç eğlenmemiş. "Lenore, bir terapist insanlar içindir. İnsan sorunları için. İnsanların kendilerini toparlamak için sadece çok uzun yılları var. Terapiye ihtiyaçları var. İlaç tedavisine. Hayatlarını katlanılabilir kılmak için sahip oldukları kısa süre içinde işlerine ne yararsa. Öte yandan vampirler..." Tek omzuyla omuz silkiyor. "Kendimizi toparlamak için dünya kadar vaktimiz var. Siz de yakında kendinize çeki düzen vereceksiniz. Söz veriyorum."

"Evet, ama vampir zamanına göre ne kadar *erken*?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Bana hızlıca gülümsüyor, eğilip alnımdan öpüyor ve kelebeklerin göğüs kafesine sürtünmesine neden oluyor, sonra kolunu benimkine doluyor ve yolun geri kalanında beni aşağı indiriyor.

"Gergin misin?" diye soruyor bana, kabartmalı gülleri olan yaldızlı kapıların önünde durduğumuzda. Kapıları açtığımızda, tüm evi saran koruma büyüünün içinden geçiyoruz. Bir dereceye kadar savunmasız hale geliyoruz.

"Nasıl anladın?"

"Hissettiğin her duyguyu üzerinde taşıyorsun, Moonshine," diyor şefkatle. "Her neyse, gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, bu gece gelmek istemene şaşırdım."

"Zamanının geldiğini düşündüm," diyorum ona. "Evde saklanıp senin dünyanın, benim dünyamın bu kısmı yokmuş gibi davranamam. Beni orada istemeseler de, benden korksalar da vampirlerin arasında olmak istiyorum. Böyle hissetmeye ihtiyacım var... Buna alışmaya ihtiyacım var. Olduğum şeye."

"Ve sen de benimsin," diyor.

Sonra kapıları iterek açtı ve kulübe girdik. Sanki kırklı yılların kara filmlerinden fırlamış, yaşayan, nefes alan bir sete adım atıyoruz; aynalar ve camlar, cilalı maun ve tik ağacı, deri, kilimler, duvar halıları ve güzel .

Burnum milyonlarca kokunun saldırısına uğruyor, beynim hepsini yerleştirmek için hızla çalışıyor. Kapı her zaman kapalı ve oda hava geçirmez olmasına rağmen salondan gelen puro kokusu. Ezra'nın bu gece barmenlik görevi için birine içki hazırladığı bardan gelen içki kokusu. Sandalyelerin eski derisi, yerlerin ahşabı, Ametist'in daha önce burada olduğunu söyleyen hafif frezya kokusu. Arada bir vanilya parfümü yanımdan geçiyor ve gözlerim içgüdüsel olarak kim olabileceğini merak ederek kalabalığı tarıyor. Kural olarak, vampirler parfüm kullanmazlar çünkü koku alma duyumuz için çok fazladır, ama bazen bir vampir siktir et der ve yine de kullanır.

Yine de parfüm bir insana ait olabilir. Şu anda kulüpte insan olmadığını bilsem de bu, beslenmenin gerçekleştiği Karanlık Oda'nın çelik kapılarının ardında olmadıkları anlamına gelmiyor. Çünkü diğer şey de bu, çok zayıf bir kan . İnsan kanı. Çelik kapılar kokuyu salondan tutmak için harika bir iş çıkartıyor (aksi takdirde tüm vampirler kana susamışlıktan çılgına dönerdi), ama bazen kaçıyor.

Bununla birlikte, tüm gözler üzerimizde olduğu için kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. Daha açık olmak gerekirse, benim üzerimde. Kulüpte yaklaşık otuz vampir var, kulağa çok fazla gelmiyor ama bu otuz çift nefret dolu, meraklı, ölümcül göz demek ve bu benim insan kanımı donduruyor.

Çeneni kaldır, Solon'un sesi kafamın içine işliyor. Sen gecenin kraliçesisin.

Kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve hissetmediğim güveni taklit ederek çenemi kaldırıyorum.

Kulübe giriyoruz, takım elbiseli, smokinli ve kokteyl elbiseli vampirler bize yol veriyor, sanki çok yakın durursak hastalık kapacaklarmış gibi. Normalde Solon'u sevmeyenler bile ona yaklaşır, saygılarını sunarlardı ama bu sefer herkes uzak duruyor gibi görünüyor. Tüm bunların benim yüzümden olduğunu bilmenin bir kızı iyi hissettirdiğini söyleyemem.

Solon beni bara doğru götürürken, "Kendimi parti bozan biri gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum.

Ezra'nın tek dost yüz olması çok şey anlatıyor.

"Bu senin partin canım," dedi bana. "Bu şekilde düşünmelisin. Senin evin, senin partin. Ve ben de senin vampirim. Sadece bana ne yapacağımı söyle."

Ona alaycı bir bakış attım. "Sana patronluk taslamama izin mi vereceksin?"

Bu onu biraz duraklatır. "Belki sadece bir an için. Buna alışmanı istemem."

Bu daha çok ona benziyor. Solon her ne pahasına olursa olsun kontrolü elinde tutmayı seviyor, bu ona bir şekilde zarar verse bile. Barın önünde duruyoruz ve Solon Ezra'ya başıyla işaret ediyor, bu da ikimize de pahalı bir viski dolduracağı anlamına geliyor.

"Peki nasıl oluyor da kan kokusu alıyorum?" Ezra bir şişe çıkarırken Solon'a soruyorum. "İnsan kanı gibi." Normalde büyük bir parti olduğunda vampirler beslenmez. En iyi kıyafetlerinin dağılmasını istemiyorlar ve görünüşe göre bu pis bir iş. Karanlık Gözler haftanın diğer üç gecesi beslenme bölgesi olarak faaliyet gösteriyor, bu yüzden genellikle vampirler oraya gidiyor ve bu partiler insanların paranoyak gözlerinden uzakta kendi türleriyle sosyalleşmek için bir bahane.

Etkilenmiş görünüyor. "Koku alma duyun gerçekten keskinleşiyor," diyor bana. Sonra hafifçe omuz silkiyor. "Karanlık Oda'nın kapısında Kurt'u fark ettim. Belki de bazı insanlar gelip kan bağışında bulunmak istemiş ve bazı alıcılar olmuştur."

Ezra ikimize de içkilerimizi uzatırken bunu düşünüyorum. Bardağı kavrayıp Solon'a doğru kaldırıyorum. Vampirler arada sırada bizi izliyor olsa da, bazen kendi küçük dünyamızda olduğumuzu hissediyorum.

"Şerefe o zaman," diyorum Solon'a. O da kadehini benimkiyle tokuşturuyor, beni içine çekerken gözleri sıcacık oluyor.

"Şerefe. Geri döndüğün ilk gerçek geceye," diyor. "Yeni başlangıçlara."

Viskiyi içiyoruz, koyu renkli sıvı güzelce yanıyor, göğsümü ateşle parlatıyor, tüm bunlar olurken bakışlarımız birbirimize kilitleniyor.

"Absolon," diyor derin bir ses arkamızdan.

İkimiz de bara doğru döndüğümüzde bordo smokin giymiş, saçları uzun ve siyah, parlak ela gözlü, ince, koyu tenli bir adam görüyoruz. Onu tanımıyorum ama yeterince cana yakın görünüyor.

"Onni," dedi Solon şaşkınlıkla ve iki adam çabucak kucaklaştı, Onni Solon'dan en az bir adım daha kısaydı ama yine de kendi kıvrak tarzıyla komuta ediyordu. "Kasabada olduğunu bilmiyordum."

"Sadece birkaç günlüğüne," diyor Onni, aksanı şarkı söylüyor. Belki de Fince. Onni sonra bana bakıyor. "Bu meşhur Lenore olmalı," diyor, ama adımı köşelerinde azı dişleri olan parlak bir gülümsemeyle nokt alıyor. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

Elini uzatıyor, ben de benimkini onunkine koyuyorum ve sırtıma hızlı, soğuk bir öpücük konduruyor. Bu kadar arkadaşça davranması beni oldukça şaşırttı.

"Onni benim eski bir arkadaşım," diye açıklıyor Solon ve eminim eski kısmını eksik söylüyor. "Normalde Estonya'da. Ve normalde önce o arardı."

"Sürprizleri sevdiğimi biliyorsun," diyor gülerek. "Dinle, görmem gereken bir sürü insan var ama birkaç gün sonra yemek yiyelim. Jetlag'in etkisi geçince açlıktan öleceğim. Dünyanın geri kalanıyla birlikte bizim de jetlag'e katlanmak zorunda kalmamız ne kadar kötü, değil mi?"

Solon onun sırtına şefkatle vurur. "O zaman Karanlık Oda seni bekliyor olacak," der Solon ona.

"Dört gözle bekliyorum," diyor Onni, gözbebekleri kısa süreliğine kızarıyor, sonra başını sallayarak veda ediyor ve tik ağacından tavla masasının yanında oturan bir çiftle konuşmak üzere kulübün diğer ucuna doğru ilerliyor.

Onni'nin gözlerindeki o kırmızı açlık bakışı içimde bir şeyleri alevlendiriyor. Tam olarak açlık değil, ama bir şey hakkında karanlıkta kalma, kenarda bırakılma hissi.

Solon'a doğru eğildim. "Karanlık Oda'ya gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum ona. Başını bana doğru çeviriyor, burun delikleri nazikçe açılıyor, gözleri keskin. "Beslenmeyi izlemek istiyorum."

OceanofPDF.com

LENORE

SOLON BİR AN BANA BAKIYOR, SONRA GÖZ KIRPIYOR. "İZLEMEK İSTİYORSUN besleme? Bu gece mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Daha önce hiç görmedim. Görmek istiyorum. Ne olacağını görmek istiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıp beni inceliyor. "Gördüğün şey hoşuna gitmeyebilir."

"Vampirlerin ne yaptığını göremeyecek kadar narin olduğumu mu düşünüyorsun? Solon, ben gördüm. Ve neler yapabileceğimi de gördüm. Seninle ve diğerleriyle." Matt'in boynuna batan dişlerimin korkunç görüntüsü aklımdan geçiyor ve suçluluk duygusundan kaynaklanan bir panik atağa yol açmadan önce onu hızla uzaklaştırıyorum.

Kafasında dönen çarkları görebiliyorum, neyle başa çıkabileceğimi anlamaya çalışıyor. Sonra "Tamam" diyor. İçkisinin kalanını bitirip tekrar barın üzerine koyuyor, gözleri üzerimde geziniyor. "İçerisi, beslenmeyenler için bile oldukça dağınık "

Viskimi yudumluyorum ve sırtıyorum. "Ve deri bir elbise giyiyorum. Hemen silinir."

"Smokinim için aynı şeyi söyleyemem," diyor üzüntüyle. "Bu Tom Ford, biliyorsun."

Ne kadar kibirli gözlerimi deviriyorum. "Biliyorum. Dolabını gördüm. Ve sizde onlardan bir milyon tane var."

Elimi tutuyor ve beni kulübün içine doğru götürüyor. Şimdiye kadar, vampirlerin çoğu kendi küçük gruplarında sohbet etmeye ve kaliteli şaraplar ve kokteyller içmeye geri döndüler, ama ara sıra yanımızdan geçerken bizi izliyorlar. Eğer Onni'nin bize yaklaşma şekli onların benim hakkımdaki fikirlerini değiştirdiyse, bu pek belli olmuyor.

Karanlık Oda kulübün arka tarafında, şu anda boş olan sahnenin yanında yer almaktadır. Wolf kapının dışında nöbet tutuyor. İskandinav elmacık kemikleri, boyu ve omuzlarıyla, özellikle de beyaz smokini içindeyken çok etkileyici bir duruşu var.

"Peki sizi buraya getiren nedir?" Wolf altın yeşili gözleriyle dans ederek bize soruyor.

"İçeride biri mi var?" Solon kapıyı işaret ederek sorar.

"burada dikiliyor olmazdık," diyor Wolf, bizi temkinli bir şekilde süzerek. Wolf, Ezra ve Amethyst'in Dark Eyes'taki işleri birbirinin yerine geçebiliyor. Biri arka kapıya bakıyor, biri barmenlik yapıyor, biri de Karanlık Oda'dan sorumlu. Anladığım kadarıyla Wolf'un şu anki görevi gönüllü insanlarla ilgilenmek ve her şeyin güvenli bir şekilde ilerlediğinden emin olmak. Görünüşe göre, kısıtlamalara rağmen, vampirler arada bir soğukkanlılıklarını kaybediyor ve birini öldürüyorlar. İnsanların buraya adım attıklarında aldıkları risk bu.

"Lenore'un izlemesinin bir sakıncası olur mu?" Solon sorar.

Wolf'un kaşları tavana kalkıyor ve bana bakıyor. "İzlemek ister misin?"

"İçeride tam olarak ne olup bittiğini bilmezsem çok iyi bir vampir olamam," diyorum ona, biraz savunmacı hissederek. Bu kadar kötü ne olabilir ki? Bana orada neler olduğunu defalarca açıkladılar. Solon'dan nasıl beslendiğimden çok farklı gelmiyor, sadece muhtemelen çok daha klinik. Kan bankasında kan bağışlamak gibi bir şey.

Kurt Solon'a bakar, sanki "*Emin misin?*" der gibidir. Solon sadece başını sallar. "Tamam o zaman," diyor Wolf, elini kapıya koyarak. "Sanmıyorum Orada olduğunuzu fark edecekler bile."

Güzel, sanırım. Vampirin sahne korkusu falan yaşamasını ve tüm yemeklerini mahvetmemi istemem.

Wolf kapıyı açıyor, Solon ve ben loş odaya adım atıyoruz. Kan ve seks kokuları yüzüme tokat gibi çarpıyor, beynime doğrudan bir atış yapıyor ve duyularımı aşırı hızda harekete geçiriyor.

"Çıkmak istiyorsanız kapıyı çalın," diyor Wolf, kapıyı üzerimize kapatmadan önce.

Aman Tanrım.

Kan.

Her yerde kan var, çelik zemine sıçramış, duvarlara sıçramış. Ama çenemin yere düşmesine, yanaklarımın alev alev yanmasına neden olan şey bu değil.

Tam karşımızda, kolları duvara zincirlenmiş, çok kaslı, çok çıplak bir erkek vampir ; zincirler, şu anda arkasından korkulukla tuttuğu minyon esmer insanın belini kavrayabileceği kadar uzun. Kadın da çıplak, gözleri kapalı, ağzı inleyerek kendinden geçmiş bir şekilde açık. Sırtının her tarafı derin kesiklerle yarılmış ve kanıyor; vampir arada bir öne eğilip sırtındaki kanı yalıyor. Bir an için gözlerimle buluşuyor ama sanki benim içimden bakıyor, ifadesi kan tutkusuyla kaybolmuş.

Kanlı kıvranışlarında yalnız değiller. Odanın arka tarafında siyah bir şezlong var ve üzerinde sırtüstü yatan büyük beden, harika göğüslere sahip bir kadın var, ayrıca tamamen çıplak ve iki vampir ondan besleniyor. Kadının ağzında bir vampirin siki var ve vampir kadının dudaklarını sikerken bir yandan da ağzına götürdüğü kadının kanayan bileğinden özgürce içiyor.

Diğer uçta, yeşil ışıltılı bir elbise giymiş dişi bir vampir duvara zincirlenmiş, sarışın kafası kadının yumuşak bacaklarının arasına gömülmüş. Parmakları kadının kalçalarına öyle keskin bir şekilde giriyor ki kan çekiyor, küçük damlacıklar sandalyeye doğru akıyor, ama kadın sanki ana yemekmiş gibi onunla ziyafet çekiyor. Zaman zaman başını kaldırıışından, ağzından kırmızı damlamasından, yüzüne kan bulaşmış olmasından anlıyorum ki kadını gerçekten yiyor. Ya da en azından emerek kurutuyor.

Isı bacaklarımın arasına baskı yapıyor ve ısladığımı biliyorum, amım acı verici bir şekilde zonkluyor, sanki içimde bir anahtar açılmış gibi.

Solon'un kokuyu aldığını biliyorum, çünkü derin derin nefes alıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece sertleşmiş aletin kırımın kıvrımına bastırdığını hissedebiliyorum.

"Sana bunun kalbi zayıf olanlar için olmadığını söylemiştim," diye mırıldanıyor kulağıma, sesinin sertliği kalçalarımı daha da sıkıyor.

"Bana burada bir seks partisi olacağını söylememiştin," demeyi başarıyorum, gözlerimi tüm o kan, ziyafet ve sikişten ayıramıyorum, ayırmam gerektiğini bilsem de. Her şeyden çok kendi iyiliğim için. Adrenalin ve şehvet o kadar baskın ki, Solon'a burada saldırmaya başlayıp onların küçük sikiş festivaline katılmaktan korkuyorum.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor inleyerek, sikini içime daha sert bastırırken kulak mememi ısıyor. "Ama ben beslenmemi gizli tutarım. Her zaman da öyle."

"Yani şu anda seni ne kadar çok becermek istediğimi düşündüğümü biliyorsun?" Huskily soruyorum.

"Eğer benimle aynı şeyi düşünüyorsan, evet," diyor hırlayarak. Sonra elini havaya kaldıracak kadar uzaklaşıyor ve alevlerden bir kapı yaratıyor.

Normalde Kara Günışığı'na girmeye itiraz ederdim ama açıkçası hormonlarımın beynimi parçalayıp beni mantıklı düşünemez hale getirmesinden dolayı birbirimize saldırmadan önce üst kattaki yatak odasına çıkabileceğimizi bile sanmıyorum.

Alevlerin arasından geçiyoruz ve dünya siyah beyaz ve sessiz oluyor. Beslenme çılgınlığı, kıvranan hayalet şekillere dönüştü. Hâlâ seviştikleri belli ama iniltiler kesildi.

Ve hala hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım. Bunu Solon'a söylememe gerek yok.

Beni kabaca çenemden yakaladı, ağzımı sert ve şiddetli bir öpücükle kapattı, ta ki ben çelik zeminde geri, geri, geri hareket edene ve başım duvara çarpana kadar.

Geçen gün ikimiz de beslendik, ama birden o kadar açlık hissettim ki, ona pençe atıyorum, kanını içmek, boşalmak, sevişmek, her şeyi ve her şeyi yapmak için çaresizim ve beni tutuş şeklinden, elleri sert, aleti sert, onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Elleri elbisemin korsajına gidiyor, üzerimden çıkarmaya hazır, ama ben "Bekle. Onu mahvetme." Deri bir elbisenin üzerindeki kanı temizlemek başka bir şey, onu paramparça etmek başka bir şey. Onu tekrar giymeyi umursamazdım.

Protesto edercesine homurdanıyor, parmakları o kadar hızlı hareket ediyor ki sırtımda bir hava akımı varmış gibi hissediyorum ve sonra elbisenin fermuarı çekiliyor, ayaklarıma düşüyor, beni tamamen çıplak bırakıyor ve o da aniden çıplak kalıyor, smokin bir yığın halinde.

Solon'u burada böyle görmenin çok sarsıcı bir yanı var. Sadece Black Sunshine'ın siyah beyaz dünyasında, bedenlerimizi grinin farklı tonlarına dönüştürürken değil, bu steril odada tamamen çıplak bir şekilde dururken. Duruşuyla, sert nefes alışıyla, kasları hazır, aleti sert ve dik, saçları dağınık, kesinlikle vahşi görünüyor, sanki üzerime atlayıp beni parçalamak üzereymiş gibi.

Bir canavara benziyor, diye düşünmeden edemiyorum. İçinde yaşayan gerçek bir canavar olsa da, beni fena halde becerirken sadece kısa bir süreliğine gördüğüm bir canavar, bir parçam o canavarı tekrar ortaya çıkarmak istiyor. Beni uyardı.

İçindeki canavarı evcilleştiremeyeceğimi... ama bunu istediğimi kim söylüyor?

Topuklularımı çıkarmak için arkama uzanıyorum, bu kadar çıplak ve teşhirde olmaktan hiç çekinmeden, göğsünden alçak bir gırtlak sesi çıkarıyor. "Yapma. Ayakkabılar üzerinde kalsın."

Kaşlarım kalktı. Tamam o zaman. Daha sık topuklu giymek için aklıma bir not alıyorum.

Bana doğru yırtıcı bir adım attı. Sonra bir adım daha. Gözlerim durgun hareketlerle sallanan sert aletinden, o kadar sıcak ve derin yanan bakışlarına kayıyor ki onunla yeni bir bölgeye girmek üzere olduğumu hissediyorum.

Kahretsin, düşündükçe bacaklarımın arasından sular damlıyor.

"Zincirlerin yanına git," diyor, sesi alçak ve sert.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Zincirlenmiş erkek vampirin hayalet gibi parlayan şeklinin hâlâ kadını becerdiğini görebiliyorum ama burada zamanın ilerleyişine bakılırsa her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

"Boş zincirler," diye açıklıyor Solon.

Şimdi diğer kaşım kalkıyor. "Seni zincirlememi ister misin?" Bana hınzırca sırıtıyor. "Hiç şansın yok."

Ona patronluk taslamak buraya kadarmış.

Sertçe yutkunuyorum ve duvardaki zincirlere, yumuşak kelepçelere giden şık metal halkalara bakıyorum. Solon'la tanışmadan önce tamamen vanilya seksinden... şey, seks hayatımızı nasıl sınıflandıracağımı bilmiyorum. Ama beni bir vampir besleme odasında, Kara Gün Işığı'nda zincire vurmak bambaşka bir seviye. Bu benim cinsel deneyimimi vanilyadan Ben & Jerry's Everything But The...

Yine de içimde bir açlık duygusunun oluşmaya başladığını inkâr edemem. Benden ne isterse yapacağım, yeter ki ikimiz de boşalalım. Lenore'un bu canavarca azgın tarafıyla çoktan barıştım.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

O kadar hızlı hareket ediyor ki her şey bulanıklaşıyor. Birdenbire duvara doğru itiliyorum, kelepçeler bileklerime kilitleniyor ve Solon saçlarımı tutup yumruk yaptıktan sonra dizlerimin üzerine çökene kadar beni aşağı itiyor, zincirler geriliyor. Şimdi siyah deri paspasların ne işe yaradığını biliyorum.

"Em onu," diye .

Gözlerim kocaman oldu.

Ve itaat ediyorum.

Ellerimle sikine ulaşamadığım için tek yapabildiğim ağzımı açmak, o saçlarımı sıkıca kavrayıp başımı öne doğru çekerken diğer eliyle yumruk yapıp ağzımın içine girmesini sağlamak. Aleti dudaklarımın arasından kayarak, neredeyse boğulacak hale gelene kadar daha da derine giriyor. Tanrıya şükür vampir olduğumdan beri öğürme refleksim azaldı.

Biraz gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü sikmesine izin veriyorum, siki her itişinde daha derine ve daha sert kayıyor. Arada bir ona bakıyorum, özellikle de daha sertleştiğinde ve daha sesli, şehvetli homurdanmalar çıkardığında. Başını geriye atmış, boynunu açıkta görmeye bayılıyorum. Boğazından akan kanı izliyorum, derisinin yüzeyinin altındaki sıcaklığın kokusunu alıyorum. Ondan içmek, onu her iki şekilde de emmek istiyorum.

Yine de kontrolüm yok. Daha önce ellerimi kullanamadığım bir oral seks yapmamıştım, bu yüzden tamamen onun merhametine kalmıştım ve siki ıslak ağzıma girip çıkarken acımasızdı.

Ta ki sivri dişlerimin uzamaya başladığını, keskin uçlarının şaftı boyunca uzanan sert damarları yerle bir ettiğini hissedene kadar.

Dalga
geçiyors
un.
İstiyorum

Solon alçak bir tıslama çıkarıyor, tırnakları kafa derime batıyor ve şehvetten aklını kaçırmış, ateşli gözlerle bana bakıyor.

Alabilir miyim? Kafasının içinde tatlı tatlı soruyorum.

Gözbebekleri parlak kırmızıya dönüşür, bu odadaki tek renktir.

Evet canım, diye cevap veriyor.

Benden beslen.

Aletin etrafında gülümsüyorum ve sonra dişlerimi deriyi hafifçe delip tatlı kanını çekene kadar hafifçe aşağı bastırıyorum.

Yüksek sesle nefes alıyor, göğsünün derinliklerinden geliyormuş gibi görünen bu alçak sesle, ama bundan zevk alıp almadığı şu anda endişelerimin en küçüğü. Kanı dilime değdiği anda tek düşünebildiğim beslenmek, karnımı doyurmak oluyor. Açlık kontrolden çıkmış durumda ve ben bencil ve doyumsuzum, dişlerim daha derine batıyor, kan ağzıma akıyor.

Emiyorum, yutuyorum ve açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi onun sikiyle ziyafet çekiyorum ve tırnakları kafama öyle sert batıyor ki saçlarımda ıslaklık hissediyorum, yüzümün kenarlarından kan akmaya başlıyor. Acı yavaşlamama ve geri adım atmama . Kendimi kaptırmam için oldukça tehlikeli bir zaman.

Kanını, yaşam gücünü açlıkla yutuyorum ve kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, dişlerimi yeterince geri çekiyorum, böylece onu her şekilde emmeye devam edebiliyorum.

"Siktir!" diye bağıyor, aletini ağzımın içine o kadar sokuyor ki taşakları çeneme bastırıyor, geriliyor ve yaklaştığını anlıyorum. Beni daha sert sikmeye başladığında tırnaklarından akan kan dudaklarıma bulaşıyor ve sonra boşalırken çıkardığı feryatla oda doluyor.

Çok ateşli bir ses ve tam da Solon'u sevdiğim gibi tamamen zıvanadan çıkmış. Çoğu zaman o kadar kontrollü ki, boşaldığı zaman nihayet soğuk ve hesaplı alfa dış görünüşünün altındaki vahşi, ilkel, darmadağınık vampiri görüyorum.

Onu yutuyorum, her parçasını, pompalaması yavaşlarken dölleri boğazımın arkasına çarpıyor ve parmaklarını kafa derimden çözüyor. Yavaşça çekiliyor ve ben ona bakıyorum, kendim boşalmışım gibi hissediyorum, açlığım tatmin oluyor.

Yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra yüzümü tutuyor, kan tenime bulaşıyor, beni sertçe öpüyor, dili şiddetli.

Uzaklaşıyor, göz kapakları ağırlaşırken gözleri benimkileri arıyor. "Canını yakmadım değil mi?" diye soruyor parmaklarını saçlarımda gezdirirken.

Başımı salladım. "Daha iyi bir soru, seni incittim mi?"

Güzel ağzının köşesi kıpırdıyor. "Yaptın. Ve ben de bunu istedim." Sonra dudaklarındaki kanı yaladı. "Belki sen de aynısını sana yapmama izin verirsin."

Yutkunuyorum, bacaklarımdaki zonklama geri geliyor, bu düşünceyle basınç otomatik olarak artıyor. "Tamam," diyorum nefes nefese.

Burun delikleri parlıyor, göz bebekleri kıpkırmızı yanıyor. "Ayağa kalk."

Vampir zarafetim sayesinde, ellerim zincirliken topuklu ayakkabılarla bile kolayca ayağa kalkabiliyorum.

Dizlerinin üzerinde ilerliyor, yüzü kasıklarımda, tenimi yakan bir ateşle bana bakıyor. İri ve sert ellerini kaldırıp göğüslerimi avuçluyor, nefesim kesilene kadar meme uçlarımı sıkıyor, sonra ellerini yavaşça karnımdan aşağıya, kalçalarımda arasına indiriyor.

"Bacaklarını daha geniş aç," diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş. Bu yüksek topuklularla mümkün olduğunca geniş bir duruş sergileyerek ona uyuyorum.

Solon kalçalarıma uzanıyor, beni sabitlemek ve yerimde tutmak için elini sırtımın alt kısmına koyuyor, sonra ağzını bacaklarımda arasına daldırıyor.

Hâlâ bana bakıyor.

Göz temasını asla kesmemek.

Dudakları klitorisimin üzerinde gezinirken, eli yukarı uzanıp beni ona açarken, tüm bunların derin samimiyetinden, ruhuma ne kadar derinden bakıyor gibi görüldüğünden, başka hiç kimseye karşı bu kadar savunmasız ve güvenilmez olamayacağımdan ürperiyorum.

Sikeyim.

Gözlerim kapanıyor, ağzım açılıyor, dili alçalıyor ve ıslak, geniş bir yolu yalıyor, bu diğer dünyanın durgunluğunda ses çok yüksek. Bir an topuklarımın üzerinde sallanıyorum, ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum, zincirler takırdıyor ve sonra beni daha sıkı kavıyor, dili içimde derinlere iniyor.

Yüksek sesle haykırıyorum, sırtım kamburlaşıyor, baraj patlamaya hazır, ama tam zamanında yüzünü geri çekiyor. Klitorisime sıcak hava üflediğini hissediyorum, bu da beni derin, lezzetli bir acıyla zonklatıyor ve hınzırca gülümsediğini görmek için ona bakıyorum.

"Alay et," diyorum ona, sesim şehvet ve sıkıca sarılmış çaresizlikle kırılıyor.

Buna bir şey demiyor. Söylemesine gerek yok. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Onunla o kadar kolay boşalıyorum ki, üzerime indiğinde birden fazla kez boşalmam alışılmadık bir durum değil, ama o bunu mümkün olduğunca uzatmayı seviyor. Karanlıklar Prensi; Kenarların Kralı.

Sonra başını daha derine gömüyor, dilini içime sokuyor ve boşalmak istediğim için neredeyse çılgık atıyorum, klitorisime tekrar dokunmasını kadar çok istiyorum ki.

Ve sonra yapar.

Dişleriyle.

Keskin iğnesi beni bir an için hazırlıksız yakalıyor ve dişlerini klitorisimin üzerinde nazıkçe gezdirirken nefesimi göğsümde tutarak emiyorum.

İleri geri. İleri geri. Çok keskin.

Çok aç.

Ve bekliyorum, ısırığı bekliyorum.

Dişleriyle derimi delerek beni sıkıştırıyor.

"Siktir!" Sesim boğazımda düğümlenerek haykırıyorum. Isırığının acısı keskin, derin ve hassas ve zihnimi yok ediyor. İçimdeki kan nabız gibi atarken acıyor ve zonkluyor, sonra en tatmin edici şekilde yatıştırıyor, sanki her acı patlaması kendi orgazmı, kendi rahatlama vuruşu. Her hassas ısırışında, kanımı dudaklarından her güçlü emişinde, ben

Ben sert bir şekilde boşalana, yüzünde kıvranana, ele geçirilmiş bir kadın gibi ağzını sürene kadar yeni zirvelere çıkarıldı.

Solon da tıpkı benim daha önce yaptığım gibi kan arzusuna yenik düştü. Eğer kontrolü tekrar ele alamazsa, sanırım ölmek için sonsuz bir orgazmdan daha kötü yollar da var.

Sonunda, bir şekilde, Solon kontrolü yeniden ele geçirmeyi başardı. Solon bana ziyafet çekerken, klitorisimi emerken, kanımı içerken, beni tekrar tekrar boşaltırken ne kadar zamandır burada durduğumu bilmiyorum, ama sanırım vücudumdaki tüm kaslar fileto haline geldi ve dizlerim bükülmek üzere.

"Solon," diyorum soluk soluğa, "yapamam."

Sonra öne doğru düşünüyorum ve o beni kollarıyla yakalıyor, tam zincirler gerginleşip bileklerimi çekerken. Beni tutuyor, yüzümdeki saçları düzeltiyor, vahşi gözlerle bana bakıyor, kanım ağzına bulaşmış.

"İyi misin?" diye soruyor, zor nefes alıyor, endişesi açlığıyla savaşıyor.

Başımı sallamayı başarıyorum. "Ayakta duramayacak hale gelene kadar boşalmamı sağladın. Yani evet, ben iyiyim."

Kendinden memnun bir şekilde sırtıyor. Sonra eğilip beni alnımdan öpüyor ve ayağa kalkıp beni tekrar yukarı çekiyor. Sıcak ve sert göğsüne yaslanıyorum, kalp atışlarının yavaşladığını duyuyorum ve tekrar özgür kalana kadar beni zincirlerden çözüyor. Tekrar hissetmek için kollarımı sallıyorum.

"Artık burada neler döndüğünü biliyorsun," diyor bana, parmaklarının tersini yanağımda gezdirerek. "Düşündüğümde çok daha az narınsın."

"Benim hakkımda bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi," diyorum ona, her ne kadar evet, bu sistemim için bir şok olsa da. Eskiden olduğum kız için bir şok. Ama artık o kız değilim. Ben Solon'unum ve bedenim, ruhum ve kanımla ona aitim.

Boğazını temizliyor. "Temizlenip partiye dönelim mi? Birdenbire bütün gece dışarıda kalabilirmişim gibi hissettiğimi söylemeliyim."

"Ben de." Enerji ve adrenalin beni çok canlı hissettiriyor. Temizlendik, giyindik ve gerçek dünyaya geri döndük.

OceanofPDF.com

ABSOLON

"BAY STAVIG," DIYE SESLENİYOR YVONNE BEN KORIDORDA YÜRÜRKEN.

DURAKLIYORUM

Bana yetişiyor, Odin de sanki köpeğiymiş gibi arkasından geliyor. "Bu akşam yemeğe çağırdığınız misafir. İnsan mı yoksa vampir mi?"

"Vampir," diye cevap veriyorum.

"Yani sana bir şey yapmama ihtiyacın olmayacak mı?" diye soruyor ve ben ondan yayılan hayal kırıklığını yakalıyorum. Nadiren oturup yemek yediğimiz bir ortamda bir vampirler topluluğuna aşçılık yapmanın çok sıkıcı olduğunu biliyorum.

"Korkarım hayır," diyorum, hızlı bir gülümsemeyle onu yatıştırmayı umarak. "Ama bir şeye ihtiyacım olursa, size haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Bu onu şimdilik mutlu ediyor gibi görünüyor. Bana hoş bir baş selamı veriyor ve mutfağa doğru koşuyor, Odin de peşinden. Tüm zamanını hizmetçimle geçirmeyi seçtiği için aşağılanmamam gerektiğini biliyorum, çünkü öyle yapmadığını söylese de onu artıklarla beslediğini biliyorum. İnsanlar yalan söylediğinde kokusunu alabildiğini bilmiyor.

Odin'in nefesinden de kokusunu alabiliyorum. Onu çiğ gıda diyetinde tutmak bu evde neredeyse imkansız hale geliyor.

Sadakatsizliğini görmezden geliyorum ve misafirim Onni'nin her an gelebileceğini bilerek merdivenlerden Karanlık Gözler'e doğru ilerliyorum. Dakiklik vampirler arasında pek iyi bir özellik değildir ama jetlag onun programını bozabilir.

Koruyucu koğuşların gücünü üzerimde hissederek kapılardan geçiyorum ve Wolf'un Karanlık Oda'nın kapısını kapattığını görüyorum.

"Listeden birini bulabildin mi?" Kapıya doğru başımı sallayarak soruyorum. "Her zaman birileri vardır," diyor.

Besleme için belirlenmiş gecelerimiz olsa da, güvenilir insan gönüllüler listesiyle çalışıyoruz. İnsanların hiçbir çıkarları olmadığı halde neden beslenmek istediklerini hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım ama fetişlerini de yargılamıyorum. Ve eğer onlar olmasaydı, vampirler San Francisco'da yaşayamazdı. Beslenmek için güvenli bir yer, vampirlerin insanlarla şüphe çekmeden bir arada yaşayabileceği anlamına gelir. Eğer her vampir hayatta kalmak için dışarı çıkıp öldürmek zorunda kalsaydı, bir sürü ceset birikmeye başlar ve parmaklar birbirini göstermeye başlardı. Dünyadaki çoğu şehirde bu oldu, ama benim sayemde bu şehirde olmadı.

"Akşam yemeğinin hallolduğuna sevindim o zaman. Ezra nerede?" Kol düğmelerimi düzelterek sordum. "Barmen olmadan misafir ağırlayamam."

"Dışarı çıkmak zorundaydı," diyor Wolf. "Her zaman şansını deneyebilirsin. Hayatının bir döneminde barmenlik yapmadığına inanmakta güçlük çekiyorum."

Bana adaşı gibi sırtıyor ve sonra bana bir içki hazırlamak için bara doğru yöneliyor.

"Haklısın," diyorum onu bara kadar takip ederek. "Kopenhag'da kısa bir süre yaptım. Ama sadece bara sık sık gelen bir cadıya yakınlaşmaya çalıştığım için. İçkilerim berbattı."

"Ben de buna inanmakta zorlanıyorum," diyor Wolf ve gözlerindeki o lanet pırıltıdan benimle işinin bitmediğini anlıyorum. Barın arkasındaki şişe duvarından bir Lapraigh şişesi kapıyor ve ardından bir bardak alıyor. Mantarı çıkardı. "Bak, yapması kolay. Önce mantarı çıkaracaksın, sonra kendine bir bardak dolduracaksın."

Eğlenmeyi reddederek ona bakıyorum. "Çok komik," diyorum sertçe.

Viskiyi doldururken yüzünü buruşturuyor ve bardağı bana doğru itiyor. "Vay canına, Lenore etrafta olmadığına çok huysuz oluyorsun, biliyor musun? Yüzlerce yıldır nasıl olduğunu unutmuşum."

"Ametist ortalıkta yokken sen de tam bir otuzbircisin," diye karşılık veriyorum, viskiyi alarak. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Lenore ve Amethyst bu gece dışarıda kız kıza bar gezintisi ya da onun gibi korkunç bir şey yapacaklar. Lenore yanımda olmadığına en iyi halimde olmadığımı inkar etmeyeceğim, ama Amethyst'in onu da benzer şekilde etkilediğini inekler eve gelene kadar inkar edecek.

"Ametist mi?" diyor gelişigüzel. Fazla gelişigüzel. "Gittiğini fark etmedim bile. Kızlar gecesi mi yapıyorlar?"

Ona sadece göz kırpıyorum. Öyle olduklarını biliyor. Ve ben de onu zorlamayacağım. Wolf'un Ametist'e karşı hissettikleri beni ilgilendirmez. Tanrı biliyor ya, Lenore sürekli onları yanımda gündeme getiriyor, sanki bu evde yaşayan insanlar değil de bir randevu programının konularıymış gibi. Onların ruh eşi olduğuna inanıyor ve ne zaman insan ve vampir ilişkilerinin asla iyi bitmeyeceği gerçeğinden bahsetsem, bunu görmezden geliyor. Yarı cadımın iflah olmaz bir romantik olduğu ortaya çıktı.

"Evet, kızlar gecesi," diyorum bir süre sonra. "Lenore'un evden çıkması iyi olur."

Wolf başını sallar, kendine bir içki koyar. "Onun için endişeleniyorsun."

Elimdeki viski bardağını yavaşça çevirerek üzerinde Dark Eyes logosu olan bardak altlığının dönmesini sağlıyorum. "Pek iyi uyum sağladığını sanmıyorum."

"Onun sadece yarı vampir olduğunu ve tüm hayatını bir insan olarak yetiştirilerek geçirdiğini unutuyorsunuz."

"Bunu unutmuyorum," diye çıkışıyorum ona. "Ben oradaydım. Onun yetiştirildiğini gördüm."

Kaşlarını kaldırıyor. "O zaman belki de her vampir için *Oluş'un* zor bir dönem olduğunu unutuyorsundur." Bakışlarım sertleşiyor ama o devam ediyor. "Ve evet, çoğumuz gibi olmadığını biliyorum. İnan bana. Ama bana Skarde'ın seni dönüştürdüğü zamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamadığını söyledin. Unutmuşsun."

Alçak bir sesle, "Ya da ben onu bloke ettim," diyorum.

"Her iki durumda da, sen hatırlamıyorsun. Ama ben hatırlıyorum. Hayatım boyunca otuz beş yaşına geldiğimde ne olacağını bilmeme rağmen çok zordu. Yirmi bir yaşına girdiğinde kız kardeşime de aynı şeyin olduğunu gördüm, sonra erkek kardeşime ve yine de beni hazırlamadı. Şimdi Lenore hiçbir uyarı olmadan bunu yaşadı ve ikimiz de onun için tam olarak nasıl olduğunu bilmiyoruz çünkü cadı kanımız yok. Bence olabildiğince iyi uyum sağlıyor, ihtiyar delikanlı."

İç çekiyorum. "Biliyorum. Öyle. Ama hâlâ endişeliyim. Vücudu uyum sağlıyor ama akli... kalbi. Bu yaşam tarzı için biçilmiş kaftan olduğundan emin değilim. O çok... yumuşak."

"Öyle," diyor içkisini içtikten sonra. "Ama işte bu yüzden ona aşıksın. Çünkü yüzyıllardır bildiğin tek şey hayatın sert ve keskin olması."

Ve acımasız. Yıllar acımasız geçti.

"Onu anlamadığım şekillerde seviyorum," diyorum sessizce, özellikle hiçbir şeye bakmadan.

Wolfun gözlerini şaşkınlıkla üzerimde hissediyorum, aramıza sessizlik giriyor. Vampirler doğaları gereği oldukça duygusal ve etkileyici olsalar da ben hiçbir zaman çok konuşan biri olmadım, özellikle de Lenore ile olan ilişkim gibi kişisel bir konuda. Belki de onun yumuşaklığı benim sınırlarımı yuvarlıyor.

Bundan hoşlandığımdan emin değilim. Sert kalmalıyım, birden fazla şekilde.

"Wolf bir süre sonra boğazını temizleyerek, "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, aşkın bırakın bizi, insanların bile anlayabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. En iyisi bunun bir gizem olarak kalmasına izin vermek olabilir." İçimi bitiriyorum ve o da barın karşısına geçip bana bir tane daha dolduruyor. "Ben olsam Lenore için de endişelenmezdim. Eninde sonunda kendine gelecektir. Sadece zaman alabilir."

"Biliyorum. Ama o zaman neden zamanımız tükeniyormuş gibi hissediyoruz?" Yanık'le yaşadığımız olaydan beri içimi kemiren karanlık duyguyu görmezden gelemeyerek soruyorum. "Onunlayken saniyelerin, dakikaların, saatlerin, günlerin çok acı bir şekilde farkındayım, sanki zaman artık sınırlıymış, sonsuz değilmiş gibi."

"Belki de onun ne kadar ölümsüz olduğunu bilmediğimiz içindir," diye . "İkimiz de sonsuza dek yaşayabileceğimizi biliyoruz - eğer istersek ve sadece dikkatli olursak. Yarı cadı, yarı vampir biriyle nasıl olacağını bilmiyoruz. Vücudu ne kadarını kaldırabilir? Bizi öldürmenin üç yolu var, onu öldürmenin kaç yolu var? Ve bu olmadan bile, doğal olarak ne kadar yaşayacak? Yüz yıl mı? Birkaç yüz mü?"

Lenore bu soruları kendisi de sordu ve hiçbirimizin bu sorulara verecek bir cevabı yok. İnsan-vampir melezleri uzun süre yaşayabilir, örneğin babamın ilk doğan vampiri olan kardeşim Kaleid gibi. Zamanla insan tarafı kayboldu. Ama o da bir istisna. Çoğu doğrudan melez sonsuza dek yaşamaz ve öldürülmeleri daha kolaydır. Kardeşim, babamın kanı sayesinde üstündür. Şeytanın kendisi tarafından yaratılan kan, benim içimde akan kanla aynı.

"Belki de budur," diye düşünüyorum. "Ya da belki de diğer ayakkabının düşmesini bekliyoruzdur. Babamla ilgili. Yaptığı şeyi hafife almayacağını biliyorsun."

Kurt sırtmaya başlar. "Lenore'un Karanlık Düzen'ini ne kadar az yendiğini öğrendiğinde o odada bir sinek olmak isterdim. Alevler içinde." Sonra kaşları çatılır. "Ama vatanını terk edemeyeceğini biliyorsun."

"Yapamaz mısın? Yoksa yapamaz mısın? İki farklı şey, Wolf. Ve ne olursa olsun, her kim

-Ya da bundan sonra buraya her ne gönderirse göndersin Yanık'ten çok çok daha kötü olacaktır." Omuz silkiyor. "Onlar için hazır olacağım. Sen de öyle."

"Ama Lenore yapacak mı?"

"Ben olsam onu hafife almazdım, Solon. Bu babanın hatasıydı." Haklı olabilir, ama bu beni endişelenmekten alıkoymuyor. Allah kahretsin, Bu duygusal saçmalıklar için uygun değilim.

Birden burnuma anason kokusu doluyor ve Wolf bana keskin bir baş selamı veriyor. Onni burada.

Kulübün arka kapısına doğru yürür ve kapıyı açar. Vampirler ilk ziyaretlerinden sonra evin arka tarafındaki otoparka girmelerini sağlayacak bir anahtar kart alırlar ama yine de içeri girmek için kapıyı çalmaları gerekir. İçeri davet edilmeleri gerekir.

"Onni," diyor Wolf, misafirimiz için kapıyı açarken. "İçeri gel."

Onni koyu pembe bir takım elbise giymiş olarak içeri girer. Koyu ten rengi, açık renk gözleri, uzun siyah saçları, bir kamış kadar ince ve zayıf vücuduyla Onni, farklı olduğu gerçeğini benimsiyor ve insanların onu bir vampir yerine eksantrik biri olarak görmesini tercih ediyor. Bu onun için işe yarıyor, ancak çok akılda kalıcı olduğu için her otuz yılda bir görünüşünü değiştirmek zorunda kalıyor. Son versiyonu mor bir afroya sahipti ve 1960'larda Helsinki'de yaşarken bundan büyük keyif alıyordu, ancak sanırım 1700'lerin sonunda Fransa'da sevgili arkadaşı Marie Antoinette'i örnek alarak taktığı mavi pudralı peruğu tercih ediyordu.

"Geçen geceki parti güzeldi," diyor Onni barda yanıma otururken. "Alaska'dan gelen vampire o kadar kapılmışım ki iyi geceler demeyi unuttum."

Wolf viskiyi uzatıyor. "Bu olur mu?"

"belası olmama aldırılmazsanız, güzel bir kırmızı alacağım. Bordeaux'dan bir şey var mı? Eski?"

"Kaç yaşında?" Ben soruyorum. Bodrumda bir şarap mahzeni var, ama nadir bulunan şarapları aramaya gitmemeyi tercih ederim.

"İçki dükkanından alabileceğimden daha eski olan her şey" diyor.

"90'lardan kalma bir Cabernet Sauvignon şarabım var, Napa'dan," diyorum Wolf uzanıp şarabı çıkarırken. "Artık Kaliforniya'dasın, Onni. Bordo şarabını Avrupa'dan alabilirsin."

Wolf hepimize birer bardak dolduruyor, çünkü şişeyi sadece bir kişi için açmak korkunç bir israf. "Ee," diyorum, yudumun tadını çıkararak. Neredeyse içkinin tadını alabiliyorum.

Üzümlerin toplandığı günkü hava durumu. Sisli bir sabahtan sonra güneşli. Esnek ve serin. "Seni buraya getiren nedir, Onni? Genelde memleketten bir haber almadan gelmezsin."

Bana sırtıyor, dişleri göz kamaştıracak kadar beyaz. "Absolon, gerçekten. Bir arkadaş gelip merhaba diyemez mi?"

"Merhaba demek için jetlag riskine girmezsiniz. Bir e-posta yeterli olur."

Gülümsemesi artık daha küçük. Şarabından uzun ve dikkatli bir yudum aldıktan sonra dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Bu oldukça iyi. Kaliforniya kırmızısını ne kadar sevdiğimi unutmuşum," diyor. Sonra bana sabit bir bakış attı. "Bazı sıkıntılar oldu. Skarde ordusunu kurmaya devam ediyor. Bunun Karanlık Düzen mi yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değilim. En azından Kaleid emin değil."

Kardeşimin adını duyunca neredeyse dişlerimi birbirine geçirerek doğruluyorum. "Kaleid mi? Onunla temas halinde miydin?"

Onni başını sallar. "Temelli olarak Helsinki'ye döndü. Tüneği yönetiyor. Görünüşe göre artık hepimizin olduğu gibi onun da amacı seninle aynı."

Kaşlarımı çattım. "Neymiş o?" "Babanı öldürmek."

Neredeyse gülecektim. "Bunca yolu bana bunu söylemek için mi geldin? Tamamen saçmalık mı?"

Onni yüz irkildi, ki bunun öldürücü olduğunu varsayıyorum. Şu anda kesinlikle öldürücü hissediyorum. "Bu saçmalık değil. O ." "Bu ne zaman oldu?" Wolf da inanamayarak soruyor. Kaleid, babamın altın çocuğu, hayatı başladığından beri Skarde'ın yanındaydı. İki hırsızlar kadar kalın.

"Birkaç yıl önce," diyor Onni.

Başımı sallıyorum, ağzımda şarabın yerini alan acı bir tat. "İmkânsız. Şimdiye kadar duymuş olurdum."

"Emin olmak zorundaydım," diyor Onni. "Helsinki'deydim, onunla birlikte Kızıl Dünya'da yaşıyordum. Onu ortadan kaldırmak için planları var. Sana yemin ederim."

"Tallinn'de olduğunu sanıyordum," diye .

Başını sallıyor. "Kaleid bana hoş geldin dedi."

Helsinki, Finlandiya, uzun bir süre kardeşimin ana üssü oldu. Babam daha kuzeyde, Finlandiya ve Norveç sınırlarının kutup dairesinin üzerinde kesiştiği yerde yaşıyor. Kaleid yüzyıllar boyunca zamanını bu iki yer arasında bölüştürdü.

"Ve baban da hayatına devam etti," diye devam ediyor Onni, belki de bazılarımızın yaptığı gibi düşüncelerimi . "Artık köyde değil, kuzeye gitti. Kızıl Dünya'nın derinliklerine çekildi, öyle ki Kaleid bile ona ulaşamıyor. O biliyor. Skarde Kaleid'in ne yapacağını biliyor, bu yüzden bunu önlemek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Orada ordularını kimsenin müdahalesi olmadan kurabilir ama..." Sözüünü kesiyor.

Hiçbirimiz Skarde'ın ilk vampir olduğunda sonsuz yaşam için tam olarak kiminle anlaşma yaptığını bilmiyoruz. Şeytan ya da karanlık, her şeyi bilen kötü niyetli bir güç olduğunu varsayıyorum. Bu karanlık gücün Skarde'a bunca zamandır yardım ettiği ya da Skarde'ın yüzyıllar boyunca bir kukladan başka bir şey olmadığı söyleniyor. Babamla ilgili hatıralarım delilik ve nefretle dolu olduğu için, onun tam bir iradeye sahip olup olmadığını bilemiyorum. Sanırım bunun hiçbir zaman önemi olmadı. Babam, arkasında gerçekte kimin olduğuna bakılmaksızın, neredeyse tüm vampirlerin itaat ettiği fiili kraldır.

"Babam geri çekilmez," diyorum yavaşça. "Kontrolü elinde tutmak, tebaasına ulaşmak istiyor. Kaleid'in bile ona ulaşamayacağı diğer dünyaların bu kadar derinlerine inmek... gücünü kaybetme riskini göze alıyor. Vampirlerin onun yerine Kaleid'e boyun eğmeye başlamayacağını nereden biliyor?"

Onni omuz silkiyor. "Kaleid de aynı şeyi merak etti. Yani bunun bir nedeni olmalı. Büyük bir sebep. Ben de bu yüzden buradayım. Seni Helsinki'ye gelmeye ikna etmek için, böylece kardeşinle bir araya gelip buna bir son verebilirsin."

Onni'ye aklını kaçırmış gibi bakıyorum, çünkü ağzından çıkan sözlere gerçekten inanamıyorum. "Ciddi olamazsın. Takım kurmak mı? Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyor musun?"

"Biliyorum, ama ben ciddiym. Bana bak Absolon, ciddi olduğumu biliyorsun." Vampirlerin birbirlerine yalan söylemesi zordur. Zor ama imkansız değil.

"Sen iyi bir adamsın Onni, ama lanet bir direk kadar aptalsın. Gerçekten de Kaleid'in benimle çalışmak istediğine dair sözüne güvenerek Finlandiya'ya gideceğimi mi sanıyorsun?"

Onni reddedilmiş görünüyor. "Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır," diyorum ona sertçe. "Kimseye güvenmiyorum. Bu yüzden hâlâ hayattayım." Bir an durup onu inceliyorum. Doğruyu söylediğini anlayabiliyorum, tuhaf olan da bu, ama bunun tek anlamı buna inanıyor olması. "Bunun bir tuzak olduğunun farkındasın, değil mi? Kaleid beni gerçekten istedi mi, yoksa bu senin fikrin miydi?"

Onni gözlerimin içine baktı. "Seni sordu. Mümkünse seni Helsinki'ye getirmemi söyledi."

Gözlerim kısılıyor, tüylerim diken diken oluyor. "Beni getirmek mi?" Soğukkanlılıkla tekrarlıyorum. "Ne pahasına olursa olsun mu?"

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Seninle bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. Tek yapabileceğim onun durumunu savunmak ve kibarca rica etmek."

Tereddüt ediyorum. "Lenore'dan bahsetti mi?" diye sordum.

"Senin küçük cadın mı?" diye sordu Onni. Sesindeki şefkati fark etmemiş olsaydım, muhtemelen böyle küçümseyici bir ifade kullandığı için onu ikiye bölerdim. "Hayır."

Hmmm. Kaleid Lenore'un Yanık'i yok ettiğini biliyordur, ama eğer onu sormuyorsa, en azından hedef o değil. Eğer bu bir tuzaksa. Ki öyle.

Şarabı bitirip ayağa kalkmadan önce Onni'ye, "Sanırım bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun," dedim. "Yalan söylediğini sanmıyorum ama kardeşime güvenmediğim için beni suçlayamazsın. Eğer gerçekten benim yardımına ihtiyacı olsaydı, bunu buraya, benim bölgeye gelerek kanıtlardı. Helsinki'ye gitmek benim için bir ilmeğin içine girmek olur ve beni bağışlayın ama hayatım yeniden ilginçleşmeye başladı. Bu kadar erken bitirmek istemezdim."

İyi bir ev sahibi olmayı unutmadan Wolf'a bakıyorum. "Sence Onni'nin yemeği hazır mıdır?"

Onni dik oturur, gözleri heyecandan büyür, göz bebekleri açlıktan kızarır. "Ooh, neredeyse unuttuyordum. En son ne zaman Amerikan kanı içtiğimi hatırlamıyorum. Lütfen bana erkek olduğunu söyle. Genç bir tane."

"Dilenciler kısa sürede seçici olamaz," diyor Wolf ona. "Elimizde otuzlu yaşlarının başında bir kadın var. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Onni ona el salladı ve koltuğundan kalktı. "Burada hayal kırıklığı yok. Tadının gayet güzel olacağına eminim. Ayrıca," diyerek odayı işaret eder, "bu da buradaki deneyimin bir parçası. Atılacak ceset olmaması çok... temiz ve düzenli. Elbette, öldürmenin heyecanını kaybediyorsun ama sanırım bugünlerde rıza popüler. Biliyorsun Absolon, ama Kaleid seni taklit başladı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Anlaşıldı mı?"

"Birazcık." Parmağını ve başparmağını gösteriş için birbirine sıkıştırıyor. "Artık Kızıl Dünya'nın dışında bir ine sahip. Etrafında tutmayı sevdiği bazı insanlar var. Onunla birlikte yaşıyorlar. Onlardan besleniyor. Onlar da orada olmak istiyorlar, merak etmeyin. Buradaki küçük gönüllülerinizden farklı değiller. Önceden doyumsuzdu, belki de babanızla savaşmak için güç topluyordu, o kadar ki Helsinki polisi şehirde bir seri katil olduğu alarmini vermeye başladı."

Bir süre St. Petersburg'dan Rus ithal etmeye başladı ama bu biraz riskli oldu. Sanırım sizin beslenmeye olan saygın yaklaşımınız ona da bulaşmış."

"Gördüğümde inanacağım," diyorum ve elimi omzuna koyarak onu Karanlık Oda'daki donöre götürüyorum.

Ve bu kadarının doğru olduğunu bildiğim için filmi izlemeyeceğim.

OceanofPDF.com

LENORE

"VAY CANINA, ÇOK SARHOŞSUN," DIYOR AMETHYST KOLUMU TUTARKEN. omzunun etrafında. "Gerçekten sarhoş gibi."

"Sen de sarhoşsun," diye hatırlatıyorum ona. Yürüyebiliyorum, bu yüzden onun desteğine ihtiyacım yok, ama düz bir çizgide yürüyemediğim gerçeğinden memnunum. Lanet olsun, başardım. Tekrar insan gibi hissedecek kadar içtim.

"Kafam güzel," diyor Ametist. "Mutlu, hoş bir şekilde kafam güzel. Ama aynı zamanda bir taksi bulup eve gidecek kadar da ayığım."

Sanırım haklı, yine de sisin içinde yürürken eğleniyorum. Bar gezintimize Castro'da başladık ve burada Yukarı Haight'ta bitirdik. Bana kötü zamanları hatırlattığı için Cloister'a gitmek istemedim, bu yüzden Haight Caddesi'nde birkaç yerde kaldık ve içki üstüne içki içtik.

Tamam, belki de içki üstüne içki içen tek kişi bendim. Zil zurna sarhoş olmaya kararlıydım ve vampir kanımdan dolayı beni o seviyeye getirmek için çok fazla alkol gerekiyordu. Ama benim için bir puan, tüm o tekila işe yaradı.

Ve dürüst olmak gerekirse, buna çok ihtiyacım vardı. Amethyst bir süredir konuşmakta olduğumuz gibi kız kıza bir gece geçirebileceğimizi söylediğinde bu şansa balıklama atladım. Sadece biraz stres atmak, bir kez olsun normal hissetmek, eskiden yaptığım şeyleri yapmak istiyordum.

Çoğunlukla işe yaradı. Hayattan, normal hayattan, evin dışında var olan şeylerden konuştuk. Eski sevgililerimizden, arkadaşlarımızdan (yaraların ne kadar taze olduğunu düşünerek bu iki konu hakkında fazla konuşmamaya çalıştım), ailelerimizden bahsettik. Solon'la olan ilişkim hakkında açık davrandım (yani Solon'la olan ilişkim hakkında

Bir vampirle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek biri), ama ne söylersem söyleyeyim, Wolf hakkında açılmasını sağlayamadım.

Çok meraklı olduğumu biliyorum ama elimde değil.

Kaldırımında durduğumuzda ona "Hey," diyorum ve o telefonunu çıkarıp bir araç arıyor. Çok fazla tekila içmiş gibi cesaretlenmiş hissediyorum.

"Mmmm?" diyor, başparmağını ekrana vurarak.

"Wolf ile yakınlaşmam seni hiç rahatsız ediyor mu?"

Telefonuna bakarken gözleri kısa süreliğine açılıyor. Yutkunuyor ve sonra bana kaçamak bir bakış atıyor. "Öyle olman *seni* rahatsız ediyor mu?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz. Bunun hakkında düşünmüyorum. Yani, zaten sadece bir kısmını hatırlıyorum. Ama biliyorsun, bu oldu ve onun hakkında ne hissettiğini biliyorum ve benden nefret etmeni ya da bunun garip olduğunu düşünmeni istemiyorum-"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Her şeyden önce, Wolf bir arkadaş, başka bir şey değil." Uh huh, tabi. "İkincisi, senden nefret etmiyorum ya da bunun tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Bu *Oluş'un bir parçası*, değil mi? Solon kontrolü elinde tutmak istiyordu ama sen acı çekiyordun, tabiri caizse, yüzden Wolf'a sana yardım ettirdi. ."

Biraz daha iyi hissederek başımı sallıyorum. "Tamam. Güzel. Harika. Sadece merak ettim."

"Hiç sorun değil. Demek istediğim, onunla seks yapmış değilsin," diye devam ediyor ve telefonuna bakmaya geri dönüyor.

"Ummmm," diyorum, yanaklarımın alev aldığını hissederek.

Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Wolf'la yattığını mı?"

Burada ayrıntılara girmek istemiyorum. "Şey." Boğazımı temizliyorum. Oh, çok garip. "Evet. Birlikte uyuduk. Ben yatağa bağlıydım ve o, bilirsin, bana oral seks yapıyordu ve..."

Siyah mikro-kaşları yukarı kalktı. "Evet mi?"

"Ve evet..." *Boşlukları doldur, Ametist.*

"Peki seks yaptığınızı düşündüren nedir?" diye soruyor, dudakları eğlenen bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Yaptığımız gerçeği mi?"

"Ve bunu hatırlıyor musun?"

"Şey. Hayır."

"Bunu Wolf ile konuştun mu?"

"O da olumsuz. Yine de birlikte iyi bir ritmimiz olduğunu söyledi." "Ve bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Gülüyor. "Oh, seni zavallı şey. Gerçekten aletinin içinde olduğunu sandın." Kendini tutuyor, yanakları solgun yüzüne karşı pembeleşiyor. "Özür dilerim. Hiç gereği yoktu."

Anlamadığımı için başımı sallıyorum. "Solon anlattı. Beni boğmaya çalışırken küvette uyandıktan sonra Wolf'un beni iki gün boyunca becerdiğini söyledi! Bütün evin seks koktuğunu söyledi!"

"Evet, öyleydi. Senin gibi kokuyordu. Sanırım. Bilmiyorum. Bu iş artık garipleşmeye başladı." Telefonuna bakıyor, saçının bir tutamını aceleyle kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Ama Solon neden bu konuda yalan söylesin ki?"

"Yalan söylediğini sanmıyorum," diyor Amethyst. "Yüz yüze sikişmek de sikişmektir, değil mi? Tek söylediğim, eğer senin için bir fark yaratacaksa, Wolf'la aslında penetratif seks yapmadığın."

Bir fark yaratmıyor, pek değil. Belki biraz. Tamam, belki çok. O zamanın çoğunu hatırlamıyorum, eğer bir şey varsa, ki bu inanılmaz derecede sinir bozucuydu, vücudunuzun zihninizin yaşamadığı şeyleri yaşadığını bilmek. Wolf'u çok severim, gerçekten severim ve ona güvenirim de, ama güvendiğiniz birinin sizi günlerce boşaltması arasında fark vardır çünkü siz *çaresizce* azmış ve ihtiyaç duymuşsunuzdur ve güvendiğiniz birinin ihtiyacı olmadığı halde sizi boşaltması arasında fark vardır. İkincisi sizden faydalanma kısmına girebilir.

"Yani, ilk günden beri Solon'un malıydın," diye ekliyor Amethyst. "Kontrolü elinde tutmayı seviyor ama Wolf'un fırsat bulamadan seni sikiyle damgalamasına izin verecek kadar değil. Yine de vampir sevgilinin kafasından neler geçtiğini bilmiyorum, o yüzden bu konuda yanılıyor olabilirim. Vampirler seks konusunda garip bir grup zaten, sanki onlar için çok da önemli değilmiş gibi. Sanırım bu kadar uzun yaşayınca böyle oluyor. Çok şey görüyorsun, çok şey yapıyorsun. Hey bak, iki dakika uzaklıkta bir arabam var."

Beklerken bunu düşündüm. Solon kesinlikle sahiplenici, ama konu sekse gelince açık fikirli ve bence bir vampir olarak olmalısın. Sanırım kan emmenin ve birbirlerinden beslenmenin erotik bir yanı var. Vampirler muhtemelen fiziksel eylemleri duygusal olanlardan ayırmakta oldukça uzadırlar.

Ama ben öyle biri değilim. Solon da bunu biliyor.

Kısa bir süre sonra bir Prius yanaştı ve ikimiz arka koltuğa oturduk, ancak Amethyst şoförle SF Giants hakkında sohbet ederken (kim onun bir

beyzbol hayranı?), alkol damarlarımda dolaşıyor, tüm duygularımı karıştırıyor, tekila öfkeyi besliyor. Bunca zaman Solon hiçbir şey söylemedi mi? Olanlar hakkında yanlış bir izlenim edindiğimi biliyordu ama yine de devam etti.

Çok geçmeden aracımız bizi eve bırakıyor ve ön kapıdan içeri giriyoruz.

"Ben bardan bir içki alacağım," diyor Ametist ve merdivenlerden inerek Karanlık Gözler'in yanına gidiyor.

"Ben de," diyorum hemen onu takip ederken, Solon'un muhtemelen Wolf'la birlikte aşağıda olduğunu biliyorum, tam da görmek istediğim iki kişi.

Ve işte oradalar. Solon, Wolf ve geçen geceki Finli adam, puro salonunda sigara ve içki içip bir şeyler hakkında sohbet ediyorlar.

Amethyst bana *lütfe* bana *lütfe* yapma der gibi bakıyor ama onu görmezden gelip doğruca puro salonunun kapısına yürüyorum ve kapıyı açıyorum.

"Sen!" Üç vampire doğru adım atarken neredeyse Türk halısına takılıp düşecektim. Solon'un arkasında duruyorum ve o da yavaşça başını çevirip bana bakıyor, derin bir nefes alıyor ve hafifçe irkiliyor. Muhtemelen içki gibi kokuyorum. Muhtemelen sarhoş olduğumu anlayabilir. Önemli değil. O kadar da sarhoş değilim.

"Sen," diyorum tekrar, şimdi onu işaret ederek, "seni yalancı!" Bana göz kırpmıyor, ağzından puro dumanı tütüyor. "Bütün bu zaman boyunca Wolf'un beni becerdiğini düşünmemi sağladın, oysa aslında günlerce beni yiyordu!" Orada gözlerini kocaman açmış oturan Wolf'a bakıyorum. "Bu doğru değil mi? Neden bana gerçekte ne olduğunu söylemedin? Biliyorsun, seviştığımızı sanıyordum."

Solon boğazını temizler. "Lenore, Onni'yi hatırlıyor musun?" diye sorar, eliyle onu işaret ederek.

Ağzı bir karış açık bana bakan Onni'ye bakıyorum. "Evet, tekrar merhaba." Solon'a dönüyorum, elim kalçamda. "Peki bütün bunların anlamı neydi? Arkadaşının beni boşaltmasında sorun yok ama o benim içime boşalamıyor gibi garip bir çifte standart mı?"

Solon ve Wolf birbirlerine "*vay canına*" der gibi bakarlar. Onni gösteri için patlamış mısır yemeye başlayacak gibi görünüyor. Belki de bunu arkadaşların önünde söylememeliyim ama şu anda umurumda değil.

"Lenore," diyor Solon bakışlarını tekrar benimkilerle buluştururken nazikçe, "belki de bu başka bir zaman konuşulacak bir konudur."

"Hayır," diyorum ona kararlılıkla. "Bu adamın ne düşündüğü umurumda değil." Hafifçe aşağılanmış görünen Onni'ye elimle işaret ediyorum. "Siz vampirler seks konusunda çok rahatsınız, değil mi? Beslenmekle aynı şey, değil mi? Sikişmek, emmek, hepsi aynı. Ama tahmin et ne oldu? İnsanlar için öyle değil ve bazıları için öyleyse bile benim için aynı değil. Tamam mı? *Wolf'un Dönüşme* sırasında hatırlamadığım o günler için beni azarladığını düşünmüştüm ama meğer öyle değilmiş! Neden böyle düşünmeme izin verdin?"

"Bir fark yaratır mıydı?" Wolf sorar ve Solon belki de onu susturmak için sert bir bakış atar.

"Bana göre, evet!" Ona söyledim. "Hatırlamadığım ve bu sürecin bir parçası olduğu için sorun olmadığını düşünüyordum ama şimdi gerçeği bildiğim için bir fark yaratıyor! Ve Ametist için de bir fark yaratıyor."

Wolf'un kaşları havaya kalkıyor. "Ametist neden umursasın ki?" Ve aman Tanrım. Çok fazla şey söyledim.

"Sebebi yok," diyorum çabucak. "Gitmem gerek."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve puro salonundan çıkıyorum, barın arkasında buz dolu bir çalkalayıcıyı sallayan Ametist'in yanından geçiyorum.

"Orada neler oluyor?" diye soruyor kaşlarını çatarak, ama kızmış gibi görünmüyor, bu da söylediklerimi duymadığı anlamına geliyor.

"Yok bir şey. Sarhoşum. Yatmaya gidiyorum," diyorum ve kapılardan geçip merdivenlerden evin içine doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Solon'un arkamdaki merdivenlerden hızla çıktığını duyduğumda en üst kata kadar gelmiştim, o kadar hızlıydı ki bir an evin en alt katındaydı ve bir an sonra arkamda duruyordu.

"Neyin var senin?" diye soruyor bana, uzanıp beni yatak odamızın kapısının hemen dışında durduruyor.

"Sarhoşum," diyorum kaşlarımı çatarak ve kolumu onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. Tutuşu çok güçlüydü.

"Bunu görebiliyorum. Ne kadar içtin?" "Tekrar normal hissetmeme yetecek kadar."

"Ve senin normalin bana sebepsiz yere kızıyor mu?"

Ağzım açık kaldı. "Sebepsiz mi?"

Başını yavaşça sallar. "Ben zihin okuyucu değilim."

"Evet, !" Kollarımı haykırıyorum. "Sen bir zihin okuyucusun."

"Lenore," diyor sabırla, "olanlarla ilgili seni neyin rahatsız ettiğini anlamıyorum. Kızgınsın çünkü, ne, çünkü

düşündün...?"

Sonunda kolumu onun elinden kurtarıyorum ve parmağımı göğsüne sokuyorum. "Beni yatağa bağladın. Wolfu üzerime yatırdın."

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Bunun için yalvarıyordun." "Senin için yalvarıyordum, onun için değil."

Çenesini kaldırır. "Acı içindeydin Lenore. Sana bir çıkış yolu verdik."

"Çıkış yolunu bulamadım *çünkü* acı çekiyordum. Ve evet, daha iyi bir kelime bulamadığım için, senin yapmayı reddettiğin şeyi yapmak üzere orada olduğu için minnettarım. Aksi takdirde çıldırırdım, bunu biliyorum. Kendime zarar verirdim, eminim. Ama... bana günlerce seks yaptığımızı söylemiştin."

"Sen yaptın," diyor sert bir şekilde.

Gözlerimi kapatıyorum, hayal kırıklığı içimi sarıyor. "Neyi seks olarak gördüğün konusunda daha açık olabilirdin."

"Bunu seks olarak görmüyor musun?"

Gözlerimi ona diktim. "Anlambilim. Wolfun beni becerdiğini sanıyordum. Ama yapmıyormuş. Neden peki?"

Bakışları keskinleşiyor. "Şimdi de seni neden becermediğini mi öğrenmek istiyorsun?"

"Evet. Eğer senin için de aynıysa."

"Asla aynı olduğunu söylemedim," diyor çabucak, alnına karanlık bir bakış geliyor.

"O zaman neden buna inanmama izin verdin? Neden düşünmeme izin verdin?"

Elini yüzünde gezdirerek yorgunca iç geçiriyor. "Neden bu sorular, kaçak içki?"

"Çünkü" diyorum, tekilanın şu anda başıma büyük dertler açtığını bilerek. Onunla kavga etmek istemiyorum. "Çünkü sana aşığım, Solon. Sana aşığım ve bazen sadece... sadece korkuyorum. Seninle boyumdan büyük işlere kalkışmaktan korkuyorum, çünkü hissettiğim şey çok derin ve çok gerçek ve bu... daha iyi bir kelime bulamadığım için sonsuza kadar sürecektir. Sonsuz, doğaüstü ve büyük, karanlık bir aşk. Ve sen, sen benim için hala bir muamma, bir gizemsin. Nasıl düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok. Gençliğimde beni izlemiş, büyüdüğümü görmüş olabilirsin, ama seninle aynı ayrıcalığa sahip değilim. Senin hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum ve bu sorun değil, önümüzde bir ömür olduğunu biliyorum, ama burada eşit olmayan bir zeminde duruyoruz. Her zaman üstünlük sende olacak. Biz eşit değiliz."

"Eşit değil mi?" diye fısıldıyor sertçe. Uzanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözleri yüzümde dolaşırken beni tutuyor. "Lenore, sen her yönden benim dengimsin."

"Öyle hissettirmiyor. Arkanda bu kadar çok hayat varken, herhangi bir yaratığın sahip olabileceğinden çok daha fazlası varken değil. Sanki senin hakkında her şeyi öğrenmem yüzyıllar sürecekmış gibi geliyor."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" diye soruyor usulca. "O yüzyılları benimle geçirmek, kim olduğumu öğrenmek?"

"Hayır. Hayır, elbette değil. Ama söz konusu ben olduğumda hiçbir gizem olmaması çok zor. Dediğiniz gibi, duygularımı koluma takıyorum. Ne görürsen onu alırsın. Yirmi bir yaşındayım Solon, nasıl oluyor da senin gibi biriyle birlikte olmak için yeterince zorlayıcı olabiliyorum?"

"Beni zorluyorsun, canım," diyor. "Duyguların beni zorluyor. Yumuşaklığın, kalbin. Şu anda bana tüm bunları, seninle ilgili bu gerçekleri, duymayı beklemediğim şeyleri anlatıyor olman beni zorluyor. Farklı göründüğümüzü, aramızda farklılıklar olduğunu biliyorum ama bunların sana karşı hissettiğim derin duygularla hiçbir ilgisi yok."

Başka tarafa bakıyorum, kalbim çarpıyor.

"Bak," diyor sessizce. Boğazını temizler. "Wolf'la olanlar hakkında sana tüm gerçeği anlatmadım, önemli bir şey olmadığı için değil, ama... umursayıp umursamayacağını görmek istediğim için."

Aptal aptal ona bakıyorum. "Umursayıp umursamayacağımı mı görmek istedin? Kaç yaşındasın sen, on iki mi?"

Kalbimi ürkütecek kadar kıllandı. Bu yorum hoşuna gitmedi.

Kara kaşlarının altından bana bakarken çenesini indiriyor. "Hepimizin kendine güvensizliği var," diyor bir süre sonra.

Tamam, şimdi ilginç bir şeye geldik. "Ne güvensizliği? Başından beri seni kastettiğimi biliyordun, değil mi?"

"Bilmek ve inanmak iki farklı şeydir."

"mi? Çünkü sesleri bana aynı geliyor. Ve her neyse, umurumdaydı. Yaptığımı gördün."

"Umursayıp umursamayacağını görmek istedim," diye devam ediyor, "ve kontrolü elimde tutmak istedim. Sahip olduğun pek çok boşluğu doldurmamamın bir nedeni var. Çok zaman kaybettiğinizi, o dönemle ilgili hatırlamadığınız çok şey olduğunu biliyordum. Ama sen ne kadar çok şey bilersen, benim de o kadar az avantajım olurdu."

Sen. Bilmemek seni titrek bir zeminde tutuyordu. Senin üzerinde sahip olduğum gücün bir gramından bile vazgeçmek istemedim."

Göz kırpıyorum. "Bu çok , Solon."

Bana sabit bir şekilde bakıyor. "Evet, şey. Sanırım biraz kafayı yemiş durumdayım." Elini tekrar saçlarımın arasında gezdiriyor, tırnakları kafa derimi kazıyarak gözlerimin dalgalanmasına neden oluyor. "Ama o zaman öyleydi. Bu ise şimdi. Şimdi eşitiz ve eğer bir şey varsa, benim üzerimde gücü olan sensin."

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. Bu vampir üzerinde herhangi bir gücüm olduğunu düşünmek...

Dudaklarımı ısıyorum ve sözleri içime yerleşip derinliklerime doğru yol bulup bacaklarımın arasında bir sıcaklık yaratırken onun yoğun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Tüm gücü elinde tutan kişi olarak, sanırım o yatak odasına girmeni ve bana hizmet etmeni istiyorum."

Gözleri parlıyor. "."

Elimi tutuyor ve beni yatak odasına çekiyor, neredeyse beni odanın öbür ucuna fırlatıyor, ben de geriye doğru yatağa düşüyorum. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve bir anda üstüme çıktı.

Üzerimde bordo bir bebek elbisesi, tayt ve botlar var, o da takım elbise giymiş, ama son çıplak kaldığımızda süpersonik bir hızla hareket etmesinin aksine, bu sefer işleri yavaştan alıyor. Çizmelerimin fermuarını açıp odanın diğer ucuna fırlatıyor, sonra elbisemin altına uzanıp parmaklarını taytımın bel bandında gezdiriyor ve dikkatlice kalçalarımın altına aşağı indiriyor.

Dili dışarı fırlayıp dizimin altındaki derinin tadına baktıktan sonra burnu dantelli iç çamaşıma değene kadar iç bacaklarımın hassas etinde ilerlerken kendimi destekliyorum.

Minnettar bir ses çıkarıyor ama henüz onları çıkarmıyor. Bunun yerine, narin kumaşın arasından klitorisimi emiyor, bariyer hem yüksek sesle inlememe neden oluyor hem de aşırı uyarılmamı engelliyor. Bir kez daha, sözde kontrol bende olsa da, yeterince geri çekilerek ne zaman boşalacağımı kontrol eden kişi o.

Ama o emdikçe ve ben ıslandıkça ve külotum tamamen ıslandıkça ve dili bana baskı yaptıkça, hislere yenik düşüyorum, arkama yaslanıyorum, yatağa batana kadar vücudumu yıkamasına izin veriyorum. Tekrar tekrar baskı artıyor ve ağzı acımasız ve ben tatlı rahatlamanın peşinden koşmaya devam ediyorum.

Sonra, boşalmaya yaklaştığımda, kalçalarımı çenesine öyle sert bastırıyorum ki bir dişimi kırabilirim, geri çekiliyor ve neşesiz bir kahkaha atıyor.

"Bu adil değil," diye itiraz ediyorum nefes nefese. Çok, *çok* yakın.

"Asla değil, değil mi?" diye mırıldanıyor, üzerimde geziniyor, sadece sütyenim ve iç çamaşırım kalana kadar elbisemi yukarı ve başımın üzerine çekiyor. Vücuduma uzun, tembel bir bakış atıyor, bakışlarının sıcaklığı altında tenim karıncalanıyor.

"Bir saniye bile kontrolün bende olmasına izin , değil mi?" Soruyorum.

Hıncırca bir sırıtış. Sütyenimin kaplarına uzanıyor ve danteli aşığı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Parmakları üzerlerinde geziniyor, hafifçe meme uçlarımin üzerinden geçiyor, sürtünme onların sıkıca sertleşmesine neden oluyor. Başını eğmeden önce huşu ve açlıkla onlara bakıyor, dili göğsümün tam kıvrımının üzerinde geziniyor, ortasından dolanıyor ve keskin dişlerinin arasında meme ucumu emiyor.

"Tanrım," diye bağıriyorum usulca, çarşafı yumrukluyorum ve yemin ederim Solon sadece göğüslerimi emerek bile boşalmamı sağlayabilir, başka hiçbir şey yapmadan.

"Senin tanrın olabilirim," diye mırıldanıyor tenime karşı, meme ucumu diliyle fiskelemek için duraklıyor. "İstediğın her şey olabilirim."

"Sen benim tanrımsın," diyebildim gırtlaktan gelen bir iniltiyle. "*Siktir*, Solon."

Yalıyor, emiyor, alay ediyor ve tüm vücudum kıvranıyor. Bu *çok* iyi.

Bu *çok* iyi.

Sonra sütyenimi çıkarıyor, sırlıklam iç çamaşırlarımı soyuyor, ta ki ben onun altında çıplak ve çaresiz kalana kadar, vücudum alev alev yanıyor, alevleri söndürmesi için yalvarıyorum.

Bana bakmakta acele etmiyor, bakışlarındaki ateş doruğa ulaşıyor ve beni böyle gördüğünde ne gördüğünü merak ediyorum, bana hem tapınma hem de huşu içinde bakma şeklini. Beni bir tanrıça gibi, doğuştan gelen bir güce sahipmişim gibi saygın hissettirdiğini biliyorum.

"Her zaman için, Lenore," diyor, başparmağını dudağımda gezdirirken sesi kaba bir fısıltıya dönüşüyor ve dudağıımı ağzıma götürüyorum, emiyorum, ısıriyorum, tadına bakıyorum. "Her zaman için benimsin."

Başımın arkası karıncalanıyor, midem bulanıyor ve başım dönüyor. Sersemlemiş, canlı ve aşık, umutsuzca, tehlikeli bir şekilde aşık.

Sonra başparmağını çıkarıp ağzımı kendi parmağıyla kapatıyor, beni derin bir öpücüğün içine çekiyor ve ben de uzanıp çözüyor, aceleyle gömleğini açıyorum. Ceketini, kemerini, pantolonunu, her şeyini çıkarıyor, ta ki tamamen çıplak kalana kadar, vücudu benimkinin üzerinde serin, gergin ve kocaman, göğsümde onun muazzam ağırlığı.

Öpücüğü derinleşiyor, bacaklarım ayrılıyor, sikiğin başını hissediyorum, sıcak ve kaygan, bana doğru bastırıyor ve sonra içime doğru itiyor, beni tamamen dolduruyor.

Nefes nefese kalıyorum, sırtımı kamburlaştırıp ona yer açıyorum, o kabzasına kadar içeri itiyor, siki içimdeki her zonklayan, ağrıyan siniri geçiyor, hava ciğerlerimi terk ediyor. Başım yastığa gömülüyor, ağzım açık, her bir santimimi ele geçirmesine izin veriyorum.

"Lenore," diye kulağımı tırmalıyor ağzını boynuma götürürken. "Lenore."

Tek söylediği ismim, ama fazlasıyla yeterli. Sesindeki arzuyu, şehveti, açlığı, çaresizliği ve tüm bunların altında yatan aşkı duyuyorum.

Daha hızlı hareket etmeye başlıyor, vücutlarımız birbiriyle uyum içinde çalışıyor, ten tenin üzerinde kayarken mıknaş gibi birbirine geçiyor. Kendimi ona kaptırıyorum, sevişmemizin hareketine, içime her yönden ne kadar derin nüfuz ettiğine, sanki damarlarıma, ruhuma batıyormuş gibi. Kısa süre sonra tek hissettiğim o oluyor ve bedenimi serbest bırakıyorum, vahşi ve güzel bir şeye dönüşmesine izin veriyorum.

Tırnaklar sırtını tırmalıyor. Dişler boynunu ısıyor.

Bacaklar kışına dolanmış, onu daha derine, daha derine, daha derine çekiyordu. Ve sonra boşalıyorum.

Bana bir dalga gibi çarpıyor, beni deviriyor ve kalbim sıkışıyor, sanki tüm dünya duruyor ve ben haykırırken, uzuvlarım titriyor, son zamanlarda hokkabazlık yapmak zorunda kaldığım her bir duygu yıkılıyor. Durmayacak, duramaz. Geliyorum ve boğuluyorum ve-

"Seni seviyorum," diyorum soluk soluğa, gözlerim kapanırken yaşlar dökülüyor. "Seni çok seviyorum."

Kelimelerim beni şaşırtıyor. Söyledim, hep söylüyorum ama o kadar çok hissediyorum ki beni tam ortadan ikiye ayırabilir. Belki de aşk budur, ikiye bölünmek, bir parçan sende, diğer parçan onda var olana kadar.

Gözlerimi kapatıyorum ve teslim oluyorum.

Odanın dönmesi durduğunda ve hava tekrar ciğerlerime dolduğunda gözlerimi açıyorum, gözyaşlarım yanlara düşüyor, şakaklarımdan aşağı akıyor.

Solon üzerimde, iri, gergin vücudu iyi yağlanmış bir makine gibi sorunsuz hareket ediyor, okuyamadığım bir bakışla beni yakından izliyor, zevkten daha fazlası olan bir bakış. Muhtemelen duygularım onu bir kez daha şaşırttı.

Henüz boşalmamışken, seks sırasında ona karşı duygusal davranmak istemiyorum, bu yüzden kışını tutuyorum, tenim morarana kadar kalçalarını bana doğru pompalarken onu içimde daha derine çekmeye çalışıyorum. Yatak hareketin altında inliyor ve o nefes nefese kalıyor. Onun çözülmesini izlemeye bayılıyorum, o kadar çok çalışıyor ki gerçekten terliyor, teni serin yerine sıcak ve sıkı.

Ama şu anda onda farklı bir şeyler var. Beni becerirken, boşalmak üzereyken genellikle gözlerinde olan şehvet dolu, tahrik edici yoğunluğun yerini daha karanlık bir şey aldı.

Wilder.

Kaotik.

Bana bakıyor, ağzı açık, dişlerini göstermiş ve alnında bir korku parlaması var, beni daha sert sikerken gözleri genişliyor.

"Hayır," diyor, sesi titrek ama paniği açık ve başını sallıyor. "Hayır, bekle, hayır."

"Ne?" Telaşla soruyorum, tırnaklarımı derisine batırıyorum, benimle konuşabilmesi için onu yavaşlatmaya çalışıyorum. "Neler oluyor?"

Yavaşlamıyor. Beni sikmeye devam ediyor, siki sanki vücudunu kontrol edemiyormuş gibi daha derine ve daha sert giriyor.

"Solon, sorun ne?" Midem bulanıyor, haykırıyorum. Ama o konuşmuyor.

Onun yerine, kafamın içinde onun sesinin bir parıltısı var.

Koş.

Koş Lenore!

Bana kaçmamı söylüyor.

İşte o zaman onu gördüm.

Neyi çalıştığını gör. Canavar.

LENORE

HER ŞEY AğIR GIBI GERĐEKLEŐİYOR, SOLONUN HIZI
hiÇ yavaş değil.

Keder ve korku iÇinde bana bakarken, uyarısı aklımdan geÇiyor -KaÇ! *Koş Lenore!*- gözbebekleri parlak kırmızıya dönüyor ve sonra bėyüyor, irislerin mavisini ve gözlerinin beyazını ele geğirene kadar, her şey parlak, nefret dolu bir kırmızı olana kadar genişliyor.

Sonra dőnőőüm yayılır.

Gőgsőnőn ortasında, kalbinin olduğu yerde bir siyahlık beliriyor ve bir mőrekkep lekesi gibi yayılmaya başlıyor. Hareket ettikĐe cildine nőfuz ediyor, pőrőzsőz soluk dokuyu pőrőzslő ve kösele gibi bir şeye dőnőőtőrőyor, omuzlarına doğru ilerledikĐe oniks kadar koyu, daha fazla siyahlık ellerinden koluna yayılıyor ve tőm vőcudunu kaplıyor.

Đıđlık atamayacak kadar korkmuş, kağamayacak kadar şok olmuş durumdayım. Solon'un Đok korktuğu bu korkunĐ dőnőőüm daha önce sadece bir kez olmuştu, o da seks sırasında. Ama ben bunun olduğunu hiÇ görmedim, gerĐekten. Sadece ellerine ne olduğunu gőrdőm, penĐelerinin ortaya Đıkıőını izledim, beni becermeye devam ettikĐe iÇimde bėyődőđőnő hissettim, ama canavarla ilgili her şey bir sır olarak kaldı.

O zaman kaÇmadım.

Bu sefer kağmayacağım.

Bu canavar Solon kadar benim de.

Korkmuyorum.

"Solon," diyorum ona soluksuz bir huşu iÇinde, karanlık yőzőne doğru gelirken ve her şey deđiőirken yukarı bakıyorum.

Her şeyi.

Daha önce ağır çekimdeyse, o mürekkep gibi yayılma, onu solgunluktan katrana çeviren o yağ sızıntısı, şimdi o kadar hızlı oluyor ki odaklanamıyorum bile. Bir an, hala tanıdığım bir şey, hala bir adam, hala bir vampir, ve sonra iki katı büyüklüğünde, her yönden.

Haykırıyorum, aletin içinde genişlediğini ve uzadığını hissediyorum, acı önce keskin, sonra canavar şekillenirken dehşetin içinde kayboluyorum. Solon'un yüzü artık ona ait değil, tamamen başka bir yaratığa ait, bir kâbustan fırlamış gibi, o kadar siyah ve karanlık bir şey ki, gözlerim artık hırlayan ve şaklayan uzun beyaz dişler ve kıpkırmızı delikler gibi parlayan kırmızı, kırmızı gözler dışında yüz hatlarını seçemiyor. Omuzları kösele kaplı bir zırh gibi çıkık, saçları sırtlan benzeri bir yeleye dönüşmüş ve omurgasının yarısına kadar iniyor, kolları ağaç gövdesi büyüklüğünde, gövdesi geniş bir kas yığını. Bıçak büyüklüğündeki pençeleri arkamdaki yatak başlığına saplanıyor ve tahta kırılırken çıkan çatırtı ve kıymık sesini duyuyorum.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Her şeye rağmen hala içimde, kalçaları hala benimkilere sürtünüyor, siyah kösele derisi pürüzlü ve soluk yumuşak etime sürtünüyor. Havayı ısırp koparıyor, herkesin kanını donduracak, herkesin kendini av gibi hissetmesine neden olacak hayvani sesler çıkarıyor. Şu anda tam bir yırtıcı ve hiç yavaşlamıyor.

Ve iyi hissettiriyor.

İyiden daha iyi hissettiriyor.

Korkmamalıyım. Korkmadığımı söyledim, ama bu şokta olmadığım anlamına gelmiyor ve yine de devasa aletin içime her geçişinde boşalmanın eşiğindeymişim gibi hissediyorum, doluyorum ve tam bir coşkuyla eşiğe kadar geriliyorum. Eğer Solon kontrolü elinde tutuyorsa -ki biraz tutuyor olmalı- kendini fazla kaptırmasına izin vermiyor. Şimdiye kadar bana zarar vermedi, sadece beni vahşi bir hayvan gibi becermek istiyor.

Ben de öyle istiyorum.

"Solon," diyorum tekrar, beni anlayabileceğini umarak. Başını eğiyor, o dipsiz kırmızı gözleri bana bakıyor ve ensemdeki soğuk ürpertiye hissetmemek için elimden geleni yapıyorum. "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. Uzanıp kalçalarını kavırıyorum, parmaklarım yırtık pırtık, neredeyse çakıllı tenine bastırıyor. "Her şey yolunda."

Bunun gerçekten olduğuna inanamasam da bunu söylüyorum.

Canavar tarafından gerçekten
beceriliyorum. Bu nasıl iyi olabilir?
Karşılık olarak bana hırlıyor, kalçalarını daha derine, kabzasına kadar
bastırıyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.
İşte zaman hissediyorum.
Geçici hareketlerle kıcıma sürtünen bir şey. Beni test ediyor.
Aman Tanrım, bu da ne böyle? Sakın bana iki
siki olduğunu söyleme.
*Hayır, diye düşündüm kendi kendime, hayır, sıkler böyle kontrollü hareket
etmez.*

O şey neyse, onu kontrol ediyor.

Aşağı bakıyorum, içime girmeye devam etmesini izliyorum. Ellerimi hızla
sert kalçalarında, sırtının alt kısmında ve kıcının üzerinde gezdiriyorum ve
sonra...

Aman Tanrım.

Hissediyorum. Başladığı yerdeki
kamburu. Bu lanet bir *kuyruk*.

Tabii ki canavarın lanet bir kuyruğu var. Hangi canavarın yok ki?

Görünüşe göre kuyruğu da sikişmek için iştahlı, çünkü girmek istiyormuş
gibi kıcımı dürtüyor ve dürtüyor. Bu sıska, zayıf bir uzantı değil, uzun, kalın
ve sert bir şey, normal aletiyle yaklaşık aynı çevrede, ucu küt ve kim bilir ne
kadar uzun.

Vay canına. Lanet olsun.

Sonra canavar bana daha hızlı vurmaya başlıyor, yatak kırılacakmış gibi
gıcırıyor ve kuyruğu bacaklarının arasından yukarı kayıyor ve ben sadece
sikinin içimde kaybolduğu yerde gezinirken ona bakıyorum. Tam olarak
göremeyecek kadar karanlık, ama sonra klitorisimin üzerinde kayıyor, derisi
çok kaygan ve ıslak olduğum yere karşı yivli ve pürüzlü ve-

"Siktir!" Bağırıyorum, sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum, vücudum
yatakta sarsılıyor ve kuyruğu klitorisimin üzerinde ileri geri kayarken ona
karşı kıvranıyorum, tekrar tekrar, boşalana kadar ve kontrol edemiyorum, hava
alamıyorum, sadece yok oluyorum ve sonra kuyruğu kıcıma doğru kayıyor.

Kaygan ve orgazmımla damlıyor. Ve
içime doğru itiyor.

"Solon!" Çığlık atıyorum, tırnaklarım kösele gibi sırtına batıyor ve hem
siki hem de kuyruğu içime dalıyor, girip çıkıyor, daha sert, daha derin, daha
sıkı, beni birlikte beceriyor ve oh tanrım, oh tanrım, hiç bu kadar dolu, bu
kadar harika hissetmemiştim,

Acı verici bir şekilde doluydu. Vücudumun her santimi gerilmiş ve doldurulmuş hissediyor, kuyruğunun kaygan pürüzlülüğü kışımı horozu kadar derin sikiyor, acımasız, cezalandırıcı bir ritim, tüm boşluğumu dolduruyor, tek olduğum Solon, bu canavar ve

-SIKTIR.

O kadar sert boşalıyorum ki kafamın koptuğunu düşünüyorum. Ben sadece bir bedenim, kemiksiz, titreyen, çırpınan bir beden ve geri kalanım bir daha asla bir araya gelmemek üzere evrene dağıldı.

"Tanrım," diyebildim, hâlâ canavar tarafından becerildiğimi fark ettiğimde. "Solon."

Kafam çok . Artık neredeyse hiçbir şey hissedemiyorum. Ama

Solon, ya da eskiden Solon olan şey, hala devam ediyor.

İtişlerinin sertleşmesi dışında, daha sert.

Şiddetli.

Sonra yatak başlığı arkamdan kırılıyor ve yatak yere düşüyor, şilte neredeyse kayıyor.

"Kahretsin," diye yemin ediyorum, sabit olduğu yere geri dönmeye çalışıyorum, ama Solon bana hırçın bir şekilde hırlıyor ve gözlerine baktığımda, o kırmızı parlak gözlere, hiç olmadıkları kadar boşlar. Artık onu derinlerde görmüyorum, onu hiç görmüyorum. Aslında, beni becerirken, onun hala orada olduğunu, hala birazcık da olsa kontrolü elinde tuttuğunu hissediyordum. Bu yüzden içime sokmadan önce kuyruğunun ıslak olduğundan emin oldu, çünkü hala bir şekilde benim için ne yapacağını biliyor.

Ama şimdi onu hiç hissetmiyorum. Kokusunu almıyorum.

Bu kükürtlü kükürt, tanen kökü, kötü bir şeyin kokusunu alıyorum ve şimdi, şimdi korkmaya başlıyorum.

"Solon," diyorum tekrar, şimdi daha sert, ama isim bu canavar için hiçbir şey ifade etmiyor ve ondan uzaklaşmaya, yuvarlanmaya çalışıyorum ve bir şekilde çarpık yatak boyunca geri kaymayı başarıyorum ve onun horozu içimden çıkıyor.

Bundan hoşlanmadı.

Yüksek sesle uluyor, kulak zarımı patlatan bu korkunç delici ses ve şimdi panikliyorum ve sürünerek uzaklaşmaya, kaçmaya çalışıyorum ve sonra kulaklarımda kükrüyor ve pençelerini sırtıma vuruyor, sadece bir sıyrık ama beni sırt üstü çevirmeye yetecek kadar.

Acıdan haykırıyorum ve ona bakıyorum, ağzını açıp arkasındaki hançere benzeyen dişlerini gösteriyor.

Aman Tanrım.

Beni gerçekten öldürebilir.

"Solon!" Ona bağıyorum, sesim kesiliyor. "Dur! Lütfen dur! Benim, Lenore!"

Hırlıyor ve sonra diğer eliyle göğsümün tam ortasına vuruyor.

Acı beni bir an için sersemletiyor.

Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum, pençelerine bakıyorum, etimin nasıl da yırtık pırtık şeritler halinde pençelerinden sarktığını görüyorum.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Yavaş yavaş anılar beynime geri geliyor, onun gözlerinden gördüğüm, canavara dönüştüğü ve hayatının aşkını öldürdüğü anı. Bu anıya sahibim ve onun için yeni bir anı olacağımı fark ediyorum.

Bana ne yaptığını hatırlayacaktır. Peki ne yaptı?

Çenemi oynatarak göğsüme bakmayı başardım ve...

Kaburgalarımı görebiliyorum. Kan katmanlarının ve parçalanmış derinin arasından beyaz kemiği görebiliyorum ve aman tanrım, beni tam ortadan kesti, neredeyse hala atan kalbimi ortaya çıkardı.

Birden ciğerlerim sıvıyla doluyor ve kendi kanımda boğuluyorum ve sonra ıslak olduğunu ve yatağa yayıldığını hissediyorum.

Canavara bakıyorum, ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyorum

Ama canavar çenesini bana doğru kırıyor, saldırmaya hazır, kafamı boynumdan koparmaya hazır ve biliyorum ki umurunda değil, şimdi beni bitirecek, beni lime lime edecek.

Kösele gibi kasları kıvrılıyor ve bana doğru geliyor; kendimi korumak için ellerimi havaya kaldırıyorum, gözlerimi kapatıp ölmeye hazırlanırken bir çığlıkla boğuluyorum.

Ama hırıltı ve hırıltı daha da şiddetleniyor ve kollarımda sıvı parçacıkları hissediyorum ve gözlerimi açmaya çok korkuyorum ama açtığımda onu bir adım ötede görüyorum ve ellerim uzanıyor ve sanki öne çıkamıyor, sanki yerinde sıkışmış, havayı ısıyor, tükürüğü üzerimde uçuşuyor.

Ve işte o zaman hissediyorum, ciğerlerimdeki kanın, açıkta kalan kaburgalarımın ve sonsuz acının altında: Gücü. Gücün avuçlarımdan çıktığını hissediyorum, sıcak parazit gibi uğulduyor, titreşen radyo dalgaları gibi ilerliyor.

Bu benim gücüm.

Canavarı geride tutan şey bu.

Hayatımı kurtaracak şey bu olabilir.

Avuçlarımı kaldırıp konsantre olmaya devam ediyorum, bir sonraki adımda ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Eğer gücüm dayanırsa, bu güç her neyse, bir çeşit güç alanı ya da görünmez kalkan, belki iyileşmek için yeterli zamanı kazanabilirim.

Ama göğsüme, o bıçak kadar keskin, velociraptor büyüklüğündeki pençelerin geride bıraktığı derin yırtıklara, beyaz kemiklere ve yırtık kaslara baktığımda, kendimi olması gerektiği gibi iyileşirken görmüyorum. Derim ölü gibi, sanki çabalamıyor bile.

Aman Tanrım. Ya iyileşmezsem? Burada kan kaybından öleceğim.

"Yardım edin," diye bağırmaya çalışıyorum ama kelimedede boğuluyorum ve serbestçe kan öksürüyorum, dudaklarımdan yatağa akıyor.

Yuvarlanıyorum, bir elimi hırlayan bir kurt gibi geride duran canavara doğru tutarak hareket etmeye çalışıyorum ama o kadar güçsüzüm ve her santimim acıyor ki yere yığılmadan önce yere kadar gelebiliyorum. Kendimi yatağın kenarına dayıyorum ve tekrar yardım çağırmaya çalışıyorum.

Yapamam.

Kelimeleri oluşturmamıyorum ve canavar bana , gardımı indireceğim anı beklerken burada öleceğim.

Yardım edin, tekrar deniyorum, gözlerimi kapatıyorum, ellerimi dışarıda tutuyorum, avuç içlerim canavara dönük. Güç hala akıyor ama şimdi daha zayıf, tıpkı benim zayıfladığım gibi. Fazla zamanım yok.

Yardım edin, biri bana yardım etsin. Solon, eğer beni duyabiliyorsan, eğer hala oradaysan, lütfen bana yardım et. Kurt. Ametist. Ezra. Anne. Baba! Lütfen, biri yardım etsin, yardım etsin. Annem, babam. Size ihtiyacım var, lütfen, yardımınıza ihtiyacım var!

Yorgun gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, her ıslak nefes bir mücadele. Kanım sonunda beni boğacak.

Lütfen, lütfen, lütfen. Biri beni duysun, biri bana yardım etsin.

Hafif bir şey elime sürtünüyor.

Gözlerimi açıyorum ve bir güve görüyorum, geçen sabah gördüğüm güve, parmaklarımda ucunda dinleniyor.

Yardım etmek için mi buradasın? Bir güveden yardım istediğim için gerçekten ne kadar delirmiş olduğumu merak ederek soruyorum.

Güve başını bana doğru çeviriyor ve bana bakıyor, ben de güveye bakıyorum ve belki de böyle öleceğimi düşünüyorum ve sonra güve uçup gidiyor.

Pencereye doğru gidişini izlemek için başımı çevirdim ve Aman Tanrım. Pencerede lanet olası bir yüz vardı.

Beş kat yukarıda.

Çılgılık bile atamıyorum.

Sadece beyaz yüze ve bana bakan karanlık gözlere bakıyorum ve tamam, şimdi nasıl öleceğimi biliyorum, göğsümün yırtılmasından değil, bir güve ile göz göze gelmekten değil, ama korkudan, çünkü beşinci kat penceresinin dışında lanet bir hayalet ya da bir hayalet ya da ne olduğunu bilmiyorum.

Sonra pencere kendiliğinden açılır.

Ve kişi odaya süzülür.

Onlara bakıyorum, yorgunluk ve kan kaybı beni sersemletiyor, gözlerimi kapatmak istememe neden oluyor ama yine de gözlerimi az önce yatak odama giren yabancından uzak tutamıyorum.

Ayrıca tamamen çıplağım ve ölüyorum.

Tam önüme düşüyorlar ve ayakkabıların siyah botlar olduğunu fark ediyorum, bu çok normal ve insana benzer görünüyor ama yine de geri kalanını almak için başımı kaldırdığımda neye baktığıma karar veremiyorum.

Kesinlikle insan şeklinde, bir erkek gibi, uzun siyah bir pelerin ve altında siyah giysiler var. Ama yüzü tuhaf. Tam olarak odaklanamıyorum, sanki yüz hatları sürekli değişiyor. Sabit olan tek şey gözler, derin siyah gözler ve yüzün geri kalanı - burun, çene, ağız, kaşlar, cilt tonu - bunlar sürekli hareket ediyor, sürekli ayarlanıyor, sürekli bir bulanıklık.

Konuşmak için ağızımı açıyorum ama sadece kan geliyor.

Sen de kimsin? Beni duyabileceklerini umarak kafamın içinde sormayı başarıyorum. "Bilmiyor musun?" diyorlar, çok zengin bir erkek sesi.

Kıtasal

Aksan, zengin Doğu Yakası gibi. "Beni çağırmışsınız."

Yapmadım... Başlıyorum. Ama birini çağırdım ve o kişi herhangi biri olabilir. Seçici olmamalıyım.

"Babanı çağırmışsın," diye ekliyor.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "*Ne?*" Diyebildim ve sonra tekrar öksürmeye başladım ve kahretsin. Babam mı? Bu benim babam değil.

"Ama öyleyim," diyor. "Ve eğer beni daha önce istemiş olsaydın, tüm bu karmaşadan kaçınabilirdin. Hayatta kalmak istiyorsan sahip olduğun tüm enerjiyi korumalısın." Kolunu canavara doğru sallıyor ve canavar aniden tüm odayı sarsan sert bir *gümbürtüyle* yere düşüyor, ölmüş gibi bir yığın halinde yatıyor.

"Hayır!" Tekrar boğulmadan önce çılgılık atıyorum. *Dur! Solon içeride!*

Adam bana ürkek bir bakış attı. "Şimdilik sadece uyuyor. Yaşamasına izin verdiğim için bana teşekkür etmelisin. Bu vampiri uzun zaman önce yok etmek istedim."

Henüz ona hiçbir şey için teşekkür etmiyorum. *Solon'u tanıyor musun?*

Bana sıkı bir gülümseme veriyor, dudakları şişmandan inceye, yaşlıdan gence ve tekrar geriye dönüyor. "Ben herkesi tanırım. Ve herkes beni tanır. Görünüşe göre sen hariç. Ben Jeremias'ım. Ve ben senin gerçek babanım, Lenore."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, sonra onun görüntüsü bulanıklaşıyor. Bütün oda bulanıklaşıyor. Bu benim babam mı? Az önce yatak odama uçarak giren, ellerini sallayarak canavarı bayıltan ve yüzü her beş saniyede bir değişen kara büyülü cadı mı?

"Doğru dürüst bir tanışma için zaman yok, korkarım," diye devam ediyor, bana daha iyi bakabilmek için eğilerek. Sadece boncuk gibi siyah gözlerine bakabiliyorum, geri kalan her şey beynimi eritiyormuş gibi hissettiriyor. Yaralarımı bakıyor. "Bunlar kapanmayacak. Eğer ortaya çıkmasaydım, ölmüş olacaktın."

"Ama ben bir vampirim," demeyi başarıyorum.

Bunun üzerine dudakları küçümseyerek kıvrılıyor. "Sen sadece yarım bir vampirsin. Olmasaydın bile bu yara seni yok ederdi. Skarde'ın ilk çocuğuna verdiği küçük, güzel bir hediye, değil mi? Pençelerinin bir hareketiyle diğer vampirleri sakatlama ve öldürme yeteneği, ölümsüzlerde ölümcül yaralar bırakıyor."

Tanrım, Solon bunu biliyor mu? Sanırım.

Jeremias bana bakarken başını eğerek, "Belki öyle, belki de değil," diyor. "Şu anda endişelenmen gereken en son şey bu. Bana bir şans verirsen seni düzeltebilirim."

Nasıl?

Bana soğuk bir gülümseme verdi. "Benimle gelmen gerekecek."

Nerede?

"Belirli bir yerde değil," diyor, kırık yatağın etrafından dolaşarak, canavarın uyuyan formunu geçiyor ve tuvalete giriyor. Geri döndüğünde elinde Solon'a ait siyah ipek bir bornoz vardı ve bir kez daha burada, babam bile olsa tamamen yabancı bir adamın önünde çıplak olduğumu fark ettim.

Çömeliyor ve büyük boy bornozu oldukça şefkatli bir şekilde omuzlarıma dolayarak beni örtüyor. Sonra bana daha yakından bakıyor. "Daha yeni tanıştığımızı biliyorum sevgili kızım, ama seni kaybetmek istemiyorum. Senin bana ihtiyacın var ve söylemeye cüret ediyorum, benim de sana."

Kanı yutuyorum.
Fazla zamanım kalmadığını
biliyorum. Başka seçeneğim yok.
Yavaşça başımı sallıyorum, korkuyu kalbimden uzak tutamıyorum.
"Aferin kızım," diyor Jeremias bana. Sonra elini yüzümün önünde
sallıyor. "Şimdi uyu."
Ve her şey kararır.

OceanofPDF.com

LENORE

NEFES ALAMIYORUM.

, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yukarıda yıldızlarla dolu sonsuz bir gökyüzü görüyorum, ama Yanık'ın benimle olduğunu, bana sahip olduğunu biliyorum, kötülüğünün, sonsuz karanlığının ve mutlak deliliğinin kusursuz gücünü hissedebiliyorum.

Beni öldürecek, beni öldürecek.

"Sakin ol Lenore," diyor bir ses, karanlığı yararak. "Panik atak geçiriyorsun."

Ses tanıdık ama Yanık'e ait değil. Bir vampire ait değil.

Ancak kötülük, karanlık, toprağın altında siyah damarlar halinde akıyor ve dünyaya içten dışa nüfuz ediyor gibi duruyor.

"Lenore," diyor ses tekrar ve birden gökyüzündeki yıldızlar sanki siyah bir pelerinle örtülmüş gibi kayboluyor. "Bir şeyin yok. Çok kan kaybettin. Sadece hareketsiz kal ve yavaşça uyan."

Kan mı?

Ve sonra her şey aklıma geri geliyor. Solon.

Canavar.

Boş kırmızı gözler.

Beş kavisli, bıçak büyüklüğündeki pençenin köprücük kemiğimden göğüs kafesime kadar göğsümü parçaladığını, kas, yağ, kıkırdak ve kemiği kazıyıp geçtiğini hissediyorum.

Tekrar nefes nefese kalıyorum ve doğrulup göğsüme bakıyorum.

Solon'un siyah ipek bornozunu giyiyorum, altım çıplak ve göğsüm katliamla dolu kocaman bir yara. Acı, dehşet, iğrenç korku

İçime işliyor, kanımı soğuk ve köpüklü hale getiriyor ve bayılmak üzereyim, çünkü vücudum neredeyse ikiye ayrılmışken nasıl hala hayatta olabilirim? Bu yara derin ve ölümcül ve korkunç, çok korkunç.

Kusacağım.

"Nefes al," diyor siyah pelerin ve tekrar baktığımda değişen bir yüz ve bana bakan anlamsız gözler görüyorum. "Nefes al Lenore. Burada benimle güvendesin. Seni iyileştireceğiz."

Birden ayağa kalkıp elleriyle bir hareket yapıyor ve ben de ipte sallanan bir kukla gibi ayaklarımın üzerinde durana kadar yerden yükseliyorum, ayak parmaklarım kuma batıyor.

Kum.

Etrafıma bakıyorum.

Uzun bir kumsaldaım, kum ayaklarımın tabanına serin serin vuruyor, bir yanımda okyanus dalgaları, diğer yanımda karanlık bir orman. Ay görünmüyor.

Adam önümde duruyor, pelerinini başından aşağı indiriyor, ama bu yüzünü sakinleştirmiyor. Ürkütücü bir şekilde kararmış gözleri bana sabitlenmişken, şekil değiştirmeye devam ediyor, hareketli bir bulanıklık.

Jeremias.

Benim gerçek babam.

"Neredeyim ben?" Zayıfça soruyorum, sesim çiğ, ciğerlerim fokurduyor, köpüklü ve soğuk. "Buraya nasıl geldim?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Senin için mevcut olan pek çok dünyadan birindeyiz sevgili kızım. Sadece nereye bakacağını bildiğin takdirde var olan dünyalar."

Bu hiç yardımcı olmuyor.

Tekrar öksürmeye başlıyorum, kuma kan tükürüyorum. Siyah görünüyor, katran gibi. Bu hiç iyi değil. "Öleceğim, değil mi?"

Jeremias'ın sabırsızlığını hissediyorum ama bunu umursamayacak kadar yorgun ve ölmek üzereyim.

Bir süre sonra "Konuşmayı kesmezsen konuşabilirsin," diyor. Sonra iç geçirir. "Bana güvenmelisin."

Dehşet içinde tekrar göğsüme, et ve kemik yığınınına bakıyorum. Bu gerçekten oluyor mu? Çoktan ölmediğimi nereden bileceğim?

"Yeni tanıştığım bir adama güvenemem," diyorum ona. Tanrım, sanırım ciğerlerimi görebiliyorum.

"Hayatını kurtarma sürecinde olan biri bile mi?" diye soruyor sakince. "Ayrıca, daha önce tanıştık. Sana daha önce yardım ettim ve bu yeterli olmalı."

güveninizi garantilemek için."

"Ne zaman..." Başlıyorum ama konuşmak için çok çaba sarf ediyorum.
Bana ne zaman yardım ettin?

"Yanık adında bir vampirin önünde bir sandalyeye bağlandığında ve yardım istediğinde. İçindeki kuyu, karanlık ve güçle dolu ay ışığıyla aydınlanmış kuyu beni bekliyordu."

"Annem bana bundan, içimdeki kuyudan bahsetmişti."

"Seni *evlat edinen* annen de bir cadı, tıpkı benim gibi, tıpkı senin gibi. Söyle bana, o anı hatırlıyor musun? Absolon'un gücünü kullanmadan, ateşini almadan ve onu kendine ait bir şey haline getirmeden, Karanlık Düzen'e yıkım ve ölüm getirmeden önce? Çünkü ben hatırlıyorum. Seslendiğini duydum, yardım etmek için bekliyordum ve 'Emin misin çocuğum?' diye sordum. Ve sen dedin ki-"

"Evet, eminim," diye tekrarlıyorum dalgınca, çok iyi hatırlıyorum, her ne kadar engellemek için çok uğraşsam da. İçimde Yanık'i yenmek için ihtiyacım olan şeye erişmeme yardım eden bir şey - başka biri - hissettiğimi biliyordum. Sadece *bu adam* olduğunu bilmiyordum. Benim kötü şöhretli büyücü babam.

Jeremias aklımdan geçenleri okuyarak, "Hayır, engelleme," diyor. "Zor olanı engelleyerek, onunla yüzleşmeyi reddediyorsun. Yüzleşmeyi reddederek, kendini daha güçlü kılmak için kullanamazsın. Lenore, çocuğum, ileride elde edebileceğin tüm güce ihtiyacın olacak. Sadece bu *canavarın* sana yaptıklarından kurtulmak için değil, başına gelecek diğer her şeyden kurtulmak için de. Ben geleceği gördüm."

Jeremias aniden ellerini sallıyor ve sanki sırtımda görünmez bir kanca varmış gibi ona doğru çekiliyorum, ayak parmaklarım kumda sürükleniyor. "Konuşacak çok şeyimiz var," diyor ciddiyetle, yüzü birkaç santim uzakta. "Ama beklemek zorunda."

Elini tekrar hareket ettiriyor ve ben dönüyorum, şimdi karanlık ormana bakıyorum, bükülmüş selvi ağaçlarının dibinde titreyen alevleri görüyorum, rüzgarla dövülmüş Kuzey Kaliforniya sahilinde görebileceğiniz türden bir orman. Hâlâ San Francisco yakınlarında mıyım? Yoksa gerçekten başka bir dünyada mıyım?

Jeremias kumda yürümeye başlıyor, ancak kumun hemen üzerinde süzülüyor gibi görünüyor ve beni arkasından çekiyor, sanki beni yerden bir ayak yüksekte sürüklüyor.

Küçük bir kayalığa çıkıyoruz, sonra o kenara çekiliyor ve ben havada asılı kalıyorum, bir meşale çemberinin önünde, alevler dans ediyor.

var olmayan esinti. Kumlu zemine koyu kömürle Solon'un dönüşümünü hatırlatan bir daire çizilmiş. Bir an için onun nasıl olduğunu, vampir formuna henüz uyanıp uyanmadığını ya da hala bir canavar olup evin etrafını kasıp kavurup kavurmadığını merak ediyorum. Ana kattaki trabzanda çizikler var, pençelerinin bıraktığı derin oyuklar, bu yüzden en azından daha önce bir kez olmuş olması gerektiğini biliyorum. Umarım Yvonne ve Ametist iyidir.

Umarım iyidir.

Ama sonra düşüncelerim durdu çünkü meşalelerin dışında, toprakta delikler açılmaya başladı ve mezardan yükselen bir şey gibi ince soluk kollar uzandı.

Oh, hayır.

Ölümüne korkmuş bir halde, dört kızın kendilerini topraktan çıkarışını izliyorum. Hepsi hayalet gibi beyaz, uzun siyah saçlı, yalınayak, birbiriyle uyumlu beyaz elbiseler giymişler.

Ayağa kalkıp yanan meşalelerin yanında yerlerini alıyorlar ve dans eden ışık yüzlerini aydınlatıyor. Kızların hepsi aynı yaşta görünüyor, belki benden biraz daha genç, ama aynı zamanda hepsi tamamen aynı görünüyor. Dördüzler gibi, hepsinin küçük ağızları, ince burunları ve delici koyu renk gözleri aynı. Duruşları ve saçlarının yüzlerine düşme şekli bile aynı, sanki biri kopyalayıp yapıştırmış gibi.

Kim onlar? Orada durmuş kızlara bakan Jeremias'a soruyorum, kızlar da efendilerinden işaret bekleyen köpekler gibi ona bakıyorlar.

"Çıraklarım," diyor derin bir sesle. "Öğrenmeye ihtiyaçları var. Sen harika bir örnek olacaksın."

Neyin örneği? Diye soruyorum, gözlerim büyüyor, ama aniden sırtımda rüzgâr hissediyorum, cübbem etrafımda uçuşuyor ve etrafımda dönüp dururken şaşkınlıkla aşağıya bakıyorum, sanki siyah bir yılanmış gibi, canlıymış gibi, ve sonra aniden renk griye dönüyor, sonra beyaza, ve şimdi kızlarla aynı beyaz elbisenin içindeyim.

Şok içinde Jeremias'a bakıyorum ama o sadece parmağını alevlere doğru hareket ettiriyor ve birden omurgam kamburlaşıyor, ayaklarım ileri doğru gidiyor sırtüstü yatıyorum, havada süzülüyorum, sanki görünmez bir sedyeye itilmiş gibi yol boyunca ilerliyorum.

Havada uçarken çığlık atıyorum, başım dönüyor, ciğerlerimdeki ağrı basınçtan artıyor ve şimdi çemberin ortasındayım, ürkütücü kızlar ve meşalelerle çevriliyim, onların üzerinde asılı duruyorum.

Ne oluyor? Kafamın içinde haykırıyorum, boğazım ciğerlerimden gelen kanla doluyor ve konuşmam imkansız hale geliyor.

Jeremias bana doğru yürürken "Sus," diyor. Elinde siyah bir sıvıyla dolu gümüş bir kadeh tutuyor, derin nefes aldığımda bunun kan olduğunun kokusunu alabiliyorum. Yine de insan kanı değil. Neredeyse yabancı ve tamamen iğrenç görünüyor.

Başımı yana eğiyorum, saçlarım sallanıyor, bu açıdan neredeyse yere ulaşacak kadar uzun ve Jeremias'ın gümüş kadehi başının üzerine kaldırmasını izliyorum. Gözlerini kapatıyor ve yüzü şekil değiştirmeye devam ediyor.

"Unum tenebris, hac nocte voco te, filia mea, ut praeter eum," der Jeremias alçak sesle, Latince olabilecek bir şeyler söyleyerek. *"Nisi ab ea a venenum, venenum dare me illam."*

"Venenum, venenum," dört kız hırıltılı bir monoton sesle şarkı söylemeye başlar. Venom mu? *Venenum* Latince zehir demek, belki?

"Unum tenebris," diye tekrarlıyor Jeremias.

"Unum tenebris, unum tenebris," diye ilahi söylüyor kızlar, düz ve müzikal olmayan bir şekilde.

Birden ormandan hareket ve sesler gelmeye başladı. Başımı çevirip bakıyorum, pelerinli figürler dalların arasından ilerliyor. Bana Karanlık Düzen'i hatırlatıyorlar ve bu beni korkutmaya yetiyor. Ağaçların karanlığında bekliyorlar, izliyorlar. Belki kızlar gibi öğreniyorlar, belki de zamanlarını bekliyorlar.

"Ea cura corpus cum sanguine," diye devam ediyor Jeremias.

Corpus? Vücut. *Sanguine?* Kan.

Kimin kanı?

Benimkini mi?

"Ea cura corpus cum sanguine," kızlar düz bir şekilde ilahi .

Jeremias bir adım öne çıkıp bana bakıyor ve artık gözleri siyah değil. Sarı. İris yok, beyaz yok, sadece sülfür sarısı, ortasında siyah bir yarık var.

Korkudan tüylerim diken diken oluyor.

"Ea cura corpus cum sanguine," diye fısıldıyor, sanki bana söylemiş gibi, sonra gümüş alıp dokunuyor, böylece kararmış kan kadehten göğsüme dökülüyor.

Çığlık atıyorum.

Kan yanıyor ve tıslıyor, vücudumdan buhar yükseliyor ve aniden havada kıvranıyorum, sırtım kamburlaşıyor, uzuvlarım hareket ediyor ve geriliyor.

yönler. Acı beni içten dışa doğru boğuyor.

"*Ea cura corpus cum sanguine*," diye tekrarlıyor Jeremias, şimdi daha yüksek sesle, sesi kafatasımın içinde titreşiyor ve görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor, kırmızı gözyaşları gözlerimi dolduruyor. Acıdan çılgılık atmaya durduramıyorum, vücudum yanmayı bırakmıyor, derim o kadar gergin ki bir milyon parçaya ayrılabilirim.

Birden ilahiler daha yüksek, daha uğursuz bir hal alıyor ve titreyen gözlerimin arasından ormanın kenarındaki pelerinli figürlerin iskelet elleriyle kukuletalarını çıkardıklarını görüyorum.

Yüzlerinde geyik kafatasları, gözlerinde boş çukurlar, pelerinleri tarafından inanılmaz bir şekilde gizlenmiş boynuzları var ve ilahiler artmaya devam ederken kollarını -insan kollarını, çıplak kemiklerini- gökyüzüne kaldırıyorlar.

Zaten bu kadar acı çekmiyor olsaydım, kan yarama sızarken ruhumda çatlaklara neden oluyormuş gibi hissetmeseydim, göğsüm gıcırdamasaydı, kaburgalarım bağımsız hareket ediyormuş gibi olmasaydı dehşete düşerdim.

Sonra aniden acı kesilir. İlâhi durur.

Dünya acı verici bir sessizliğe ve hareketsizliğe bürünür.

Sonra beni ayakta tutan güç her neyse dağılıyor ve düşüyorum.

Bir yığın halinde yere düşüyorum ve Jeremias'ın bana doğru adım attığını görecektim kadar başımı kaldırıyorum. Ayakları tokmak gibi.

"Kurtuldun, çocuğum."

* * *

", LENORE."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Nemli bir yosun parçasının üzerine yan yatmış, böceklerle dolu, devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerinde oturan Jeremias'a bakıyorum.

Sonsuz gibi görünen bir süredir bilincim gidip geliyor. Bazen kendime geliyorum ve bir ağaca yaslanmış oturuyorum, kabukları sırtıma sertçe vuruyor. Diğer zamanlarda okyanusun önünde oturmuş dalgaları izliyor, dizlerime sarılıyorum. Ya da kumların üzerine uzanıyorum.

Her zaman karanlık. Sonsuza dek gece. Hiç ay yok. Hâlâ hayatta olup olmadığımı bile bilmiyorum.

"Yaşıyorsun," der Jeremias. "Ve iyileştin. Başına gelenleri kabul etme zamanı geldi."

Yutkunuyorum ve ilk defa kendi kanımın tadını almıyorum.

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum ve ciğerlerim fokurdamıyor ya da sızıntı yapmıyor. Yavaşça kendimi yukarı itiyorum, böylece oturuyorum, bacaklarımı bir arada tutuyorum çünkü tekrar Solon'un siyah bornozunun içindeyim, altım çıplak.

Bakmaktan, o yarayı görmekten korkuyorum.

"Devam et," diyor Jeremias. Ona bakıyorum ve burnu küçük ve minyon bir şeyden kırmızı ve şişkin bir şeye, sonra da uzun ve ince bir şeye dönüşüyor. Sürekli değişiyor. Neden?

Ama ona bunu sormuyorum. Bunun yerine, deniz tuzu ve temiz hava kokan derin ve güzel bir nefes daha alıyorum ve sonra bornozumun yakasını göğsüme bakacak kadar açıyorum.

Göğüslerimin arasında çirkin yaralar var, koyu kırmızı ve kabuk . Ama kabuk *bağladılar*.

Yaralar kapandı.

"Nasıl?" Jeremias'a bakarak soruyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sırıttırıyor, dişleri bana doğru uzanırken şekil değiştiriyor. Gülümsemesi bir an dostça, bir an yırtıcı görünüyor. "Büyü," diyor hafifçe. "Elbette."

Doğru. Sihir. Son birkaç ayda başıma ne gelmiş olursa olsun, büyüünün gerçek olduğu, bu dünyada ve tüm dünyalarda var olan bir şey olduğu, bazı insanların buna bu kadar rahat ve kolay bir şekilde sahip olabileceği gerçeğiyle yüzleşmek hala kafamı toparlamakta zorlandığım bir şey.

Kendimde sihir olduğu gerçeği mi? Unut gitsin.

"Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun Lenore," diyor beni dikkatle inceleyerek. "Kim olduğuna sırtını dönen tek kızım sensin."

Ona sertçe bakıyorum. "Ne demek tek kızım? Benden daha mı çok var?"

Sırıttışı hem gururlu hem de kötü niyetli. "Oh. Değerli ruh. Ne kadar da ego merkezli düşünüyorsun. Sanırım Jeremias'ın kızı olman aklını başından aldı, değil mi? Belki de bu haklıdır. Sahip olduğun kana sahip tek yarı cadı, yarı vampir sensin. Ama sen benim tek çocuğum değilsin. Birçok çocuğum var."

"Kaç tane?" Onun aracılığıyla erkek ve kız kardeşlere sahip olma fikri ilgimi çekti ve biraz da korkuttu.

Omuz silkiyor. "Çok."

Ben tek çocuk olarak yetiştirildim. Kardeşlerim olduğunu düşünmek sanki bambaşka bir dünyaya açılan bir kapı gibi geliyor. Sanırım öyle.

"Bunlardan herhangi biri... normal mi?"

Gülüyor. Tiz ve metalik bir ses ve çenemi sıkımda neden oluyor. "Normal mi? Senden daha normal değil. Söyle bana Lenore, cadı olmaktan utanıyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum.

"Hayır." "Ama yalan söylüyorsun. Neden?"

"Neden yalan söylüyorum?"

"Evet."

"Bilmiyorum..."

"Benden korkuyorsun. Hala korkuyorsun. Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Hayatını iki kez kurtardım, bu bana güvenini kazandırmaz mı? Beni sevmeni beklemiyorum, sevgili kızım, ama saygı bekliyorum."

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, gözlerim yaranın üzerinde geziniyor, uzun zamandır ilk kez yara izlerim olacak mı, yoksa bir gün hiçbir şey olmamış gibi mi olacak diye merak ediyorum. Ama tabii ki, bunu asla unutmayacağım. Canavarın Solon'un içinde yaşadığını asla unutmayacağım.

Artık neler yapabileceğini biliyorum.

Artık ölmemi istediğini biliyorum.

Bunu kafamdan atıyorum. Bunun bizim için ne anlama geldiğini düşünmeye henüz hazır değilim. Bununla yüzleşmek istemiyorum.

"Beni nasıl iyileştirdin?" Tekrar soruyorum. "Ne ayiniydi o? Kimin kanıydı o? Ağaçlardaki hayvan şeyler, iskelet melezleri neydi?"

"Havariler."

"Çırakların gibi mi?"

"Hayır," diyor hafifçe. "Onlar bana ait değil."

"Kime aitler?"

"Karanlık Olan," diyor Jeremias, gözlerini soğuk bir bakışla bana dikmiş, çenesini kaldırmış, sanki bir tür şaka yapmamı bekliyormuş gibi. Ama bu isimde mizahi bir şey bulamıyorum. Aksine, bu isim kafatasımın tabanına korku salıyor, kertenkele beynimde panik uyandırıyor.

Karanlık Olan.

Düşünmek bile istemiyorum.

Jeremias'ın gözlerinin bir yılan gibi sarardığını, ayaklarının toynaklara dönüştüğünü hatırlıyorum. Etimi yakan kararmış kanı.

Oh, Tanrım.

"Tanrı seni burada duyamaz Lenore," diyor Jeremias, iliklerime kadar ürperten bir inançla. "Ve sana yardım da edemez. Senin tanrın o vampirin elinde ölmene izin verirdi. Ama Karanlık Olan her zaman yardım edebilir, eğer onu nasıl çağıracağını bilersen. Ve çağıracaksın da. Pratik yaparsan, edersin."

Daha yakına eğiliyor ve nefesindeki çürüme kokusunu alıyorum. "Arkadaşın Elle'i kurtarabileceğini biliyor muydun? Ölmek zorunda olmadığını?"

Ona ters ters bakıyorum, kalbim göğsümde dengesiz bir şekilde çarpıyor. "Sen neden bahsediyorsun be? Ne cüretle onun adını ağzına alırsın?"

"Cesaret ediyorum çünkü gerçeği bilmeyi hak ediyorsun. Onu bir vampire dönüştürebilirdin. Bunu hiç düşündün mü?"

Ağzım açık kaldı ve hemen kapattım. "Bunu düşündüm. Tabii ki düşündüm. Ama Solon beni durdurdu. Çünkü onu bir canavara dönüştürebilirdim." *Tıpkı onun gibi*, diye ekliyorum.

"Sen değil, Lenore. Senin güçlerin niyetten ibaret. Niyet tüm büyücülüğün temelidir. Herhangi birini vampire dönüştürebilirsin ve o kişi delirmez, bir canavara dönüşmez. Bu güce sahipsin, sadece sen, ikiliğin yüzünden. Sen değerlisin, biliyorsun. Kanınız. Sence Skarde neden seni yok etmek istiyor?"

Ona bakıyorum, her şeyi bir araya getirmeye, anlamlandırmaya çalışıyorum. Az önce Elle hakkında söyledikleri, onu kurtarmış olabileceğim... Yapamıyorum. Bu düşüncüyü aklıma bile getiremiyorum çünkü suçluluk duygusu beni canlı canlı yiyip bitirecek, onun hâlâ hayatta olabileceği fikri. Bir vampir olabileceği. Evde benimle yaşıyor.

Kalbim paramparça
oluyor. Onu bir kenara
itiyorum.

"Beni yok etmek istiyor çünkü benim onu yok edecek gücüm var," diyorum sonunda.

Bana soğuk bir gülümseme veriyor. "Zanaata sırtını dönmüş biri için ne kadar da özgüvenli. Hayır, Lenore. Onu tek başına yok edemezsin ama bu süreçte sana kesinlikle ihtiyaç var. Yine de seni yok etmek istemesinin nedeni bu değil. Yaptığı her şeyi geri alabileceğin için. Hem deli hem de canavar ama kontrollü bir ordu yaratıyor. Vampirlerin ısırik yoluyla yenilerini yaratmaları yasaklandı, çünkü bu çok tehlikeli. Onun dışında herkes için çok tehlikeli. Ama sen, sen Lenore, bunu yapabilirsin. Kendi ordunu kurabilirsin, mantıklı, akli başında vampirlerden. Artık canavarlar yok. Ne güzel, değil mi?"

Sözleri üzerime kar gibi yağıyor ve bir an bile çıkmıyor. Ne yapabilirim?

Kendi deli olmayan ordumu mu yaratayım?

Canavara dönüşmeyen vampirler miyim?

"Öyle mi..." Dudaklarımı yalıyorum, her şeyin büyüklüğünü yutmaya çalışıyorum, "Solon benim hakkımda bunları biliyor mu?"

Çünkü eğer yaparsa, bu beni bunca zamandır kullandığı anlamına gelir ve... Jeremias bana bakıyor, düşünüyor. Sanki cevap evet ya da hayırdan öte bir şeymiş gibi.

"Hayır," diyor sonunda ve kalbim rahatlayarak çarpıyor. "O değil. Ama eğer ona söylerseniz, işler değişir." "Ne demek istiyorsun?"

"Babasının yenilmesine bir şekilde yardımcı olduğunu zaten biliyor. Gerçekten bunun içine çekilmek istiyor musun?"

Bacaklarıma kramp girmeye başladığı için kendimi yosunların üzerinde ayarlıyorum ve bornozumu üzerime çekiyorum. "Skarde'ı yenmesine yardım etmek için her şeyi yaparım, çünkü onun için her şeyi yaparım. Ayrıca, hem de çok büyük bir şey, babası beni öldürmeye çalıştı. Bunu unutmayacağım. Kin tutarım."

Dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde bükülür. "Güzel. Çünkü böyle olacağı önceden söylenmişti."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha önce geleceği gördüğümü söylemiştim."

Ona boş boş bakıyorum. "Öyle mi? Ee?"

"Bir araç olacaksın, Lenore. Absolon'un isteklerine karşı." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı," diyor sabırlı bir iç çekişle, "sana ihtiyacı var, ama seni geride tutmak için elinden geleni yapacak. Zamanı geldiğinde bunu anlayacaksın."

Kaşlarını çattım. "Bilerek mi belirsiz davranıyorsun yoksa...?"

"Ben görmüyorum. Geleceği görüyorum, ama bu hislere dayanıyor, vizyonlara değil ve ayrıntılara değil."

"Harika," diye mırıldandım.

"Başına gelenlerin ve gelmek üzere olanların büyüklüğünü anladığından emin değilim," diyor aniden ayağa kalkarak. Başımı kaldırıp ona bakmadan önce bir an ayaklarına bakıyorum -çizme, toynak değil-. "İkiniz için de bir adam gelecek. Onunla gitmelisiniz. Birlikte Skarde'ı yenmeye yardım edebilirsiniz. Hata yapmayın, onu öldürmek kolay değil. Görevi tamamlamak için hepinize ihtiyaç var."

"Görev mi?" Tekrar ediyorum. "Yenilgi mi? Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyor musun?"

Gözleri kısılıyor ve sarı bir parıltı gözbebeklerinde kayıyor, irkilmeme ve midemin bulanmasına neden oluyor. "Tüm bunların sana şaka gibi geldiğini biliyorum ama seni temin ederim, eğer ciddiye almazsan iş işten geçmiş olacak. Sevgilinin dönüşümünü ciddiye almadın ve bak seni nereye getirdi."

Bir bakıma doğru olsa da, canavarı kendi başıma getirdiğimi ima etmesinden nefret ediyorum. Solon bana kaçmamı söylediğinde kaçmadım. Onun yerine, beni sikmeye devam etmesine izin verdim. Canavarı ben *istedim*.

"Sözlerime kulak ver çocuğum," diyor elini bana doğru uzatarak. "Hesaplaşma zamanı yakında geliyor ve bu sensiz olmayacak. Skarde'ın yok edilmesi için sana ihtiyaç var."

"Karanlık Olan'la kankaysan ve bu kadar güçlüysen neden yapamıyorsun?" Elini görmezden gelerek, istemeden de olsa iğneleyici bir şekilde soruyorum.

Bakışları camı kesebilir. "Denedim," diyor dikkatle. "Gördüğünüz gibi başarılı olamadım. Skarde'a ulaşmak kolay değil, benim için bile."

"Peki ya Karanlık Olan?"

Dikkatli ol, Jeremias'ın sesi kafamın içinde beliriyor ve obsidyen bakışlarındaki ağır uyarıyı görüyorum. *Ona herhangi bir fikir vermek istemem. Ne de olsa bu onun gösterisi.*

Bu da ne demek oluyor?

"Şimdi," diyor Jeremias, beni ayağa kaldırırken sesi yüksek ve hoş, "Sanırım yoluna devam edebilecek kadar iyileştin."

"Bekle," diyorum, sanki hiçbir şey öğrenmemişim gibi, sanki her şey çok hızlı oluyormuş gibi hafif bir panik hissederek. "İstemiyorum... Seni tekrar görebilmeliyim."

"Yapacaksın."

"Ama demek istediğim, bana neler yapabileceğimi göstermene ihtiyacım var," diyorum ona, aniden utandığımı hissederek. "Yapabileceklerimden korkuyorum ve denemekten bile korkuyorum."

"Biliyorum," dedi. "Kuyuna git ve ben orada olacağım."

Evet, ama içinden akan kara büyüyle orada olacaksın.

"Kara büyü var olan en iyi büyüdür," diye devam ediyor, sürekli değişen yüzünde bir sırıtışla. "Aydınlık bir dünyada büyüdün ve bunun seni ne kadar ileriye götürdüğüne bir bak."

"Annem," diye kekeliyorum, kelimeler dökülüyor. "Annem. Alice. Hiç tanımadığım kişi. Vampir olan."

Kıpırdamadan
duruyor. "Evet?"
"Nasıl biriydi?"

Jeremias burnundan derin nefes almadan önce bir süre bana bakıyor, göğsü yükseliyor. "O... iyi bir vampirdi."

"Teyzemi öldürdüğünü duydum."

"Vampirler böyle yapar, değil mi? İnsanları öldürürler."

"Onu seviyor muydun?"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, gözleri kararıyor.

". "Peki o seni sevdi mi?"

Bir duraklama. "Eminim biliyordu. Belki de hiç bilmese bile derinlerde bir yerde."

Uh oh. Bu sınırdaki incelik konuşması gibi geliyor.

Birden daha fazla soru sormak istemedim.

Arkamdan gelen bir koşuşturma sesi dikkatimi çekiyor. Omzumun üzerinden baktığımda, beyaz elbiseleri ve dağınık siyah saçlarıyla cadı dördüzlerin ormandan çıktıklarını ve sanki bir şey onları ürkütmüş gibi farklı yönlerde dağıldıklarını görüyorum. Yerdeki deliklere dalıp gözden kayboluyorlar, ince soluk ayakları onlardan kalan son izler.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum. "Nereye gidiyorlar?"

Jeremias kısık bir sesle, "Gitme vaktin geldi," diyor. "Avcılar endişeleniyor. Geri dönmeniz gerekiyor."

"Avcıları mı?" Tekrar ediyorum.

Sonra dünya parçalanır.

ABSOLON

KÖPEK NEFESİYLE UYANIYORUM. ISLAK BİR DİL YÜZÜMÜ YALİYOR.

Gözlerimi açıyorum, kırıştıyorum, Odin'i karşımda görüyorum, karanlık gözleri benimkileri arıyor, iyi olup olmadığımı soruyor, endişelendiğini, kapıları nasıl açacağını öğrenmeyi başardığını ve onunla gurur duymam gerektiğini söylüyor.

Bir süre ona bakıyorum, yerde yattığımı anlamaya çalışıyorum, yatak odasının geri kalanına bakmadan önce dalgınlıkla açık kapıyı fark ediyorum.

Yok edildi.

Yatak eğri büğrü, iskeleti kırık, başlığı ikiye ayrılmış. Şilte yere kaymış.

Kanla kaplı.

Hayır.

Hayır.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ayaklarımı uzatıyorum, sendeleyerek ilerliyorum, eğik karyola direğine yaslanıyorum, manzaraya bakarken beni ayakta tutan tek şey bu.

Her yerde kan var. Oda kanla dolup taşıyor.

Taze kan, yastığa, çarşaflara, yatağa, halıya bulaşmış. Kimin kanı olduğunu anlamak için derin nefes almama bile gerek yok.

Lenore'un.

"Hayır," mırıldanıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi üzerinde gezdiriyorum, hâlâ nemli hissediyorum. Çok fazla kan var, çok fazla kan.

Ne yaptım ben?

Ona ne yaptım ben?

Beynimdeki devrelerin kopmaya başladığını, kabloların kesildiğini, her şeyin gevşediğini hissediyorum. Başım geriye gidiyor ve avazım çıktığı kadar bağıyorum. Bağırsaklarımdan kopan, boğazımı parçalayan, tüm camlar çatlayana kadar odayı dolduran, duvarlardaki sanat eserlerinden banyodaki aynalara, dış fırçasını tutan cam kavanoza bir patlama senfonisi olan uzun, sağır edici, gırtlaktan gelen bir çığlık. Hepsi havai fişek gibi paramparça oluyor, camlar yağıyor.

Hatıralar bir anda geri geldi. Onu beceriyordum, o da geliyordu... Beni sevdiğini söyledi. Gözlerinde yaşlar vardı. Tüm duygularını sanki içimde bir yerden kaynaklanıyormuş gibi hissettim, yaşlı ve yorgun kalbim patlamaya yakın olana kadar genişledi ve sonra kontrolün bende olmadığını anladım.

Kontrolün asla bende olmadığını.

Lenore'u evime getirdiğim an, her şeyi kaybettiğimi anladım; yüzyıllardır dikkatle korunan, titizlikle parsellenen kontrol, gözlerini bana diktiğinde bir anda yok oldu. Büyümesini izlemiştim, ilgimi çekmişti, merak ediyordum, nasıl biri olacağını merak ediyordum. Ama o hayatıma girdiğinde hissettiklerime hiç benzemiyordu. Artık uzaktan izlediğim biri değildi. Bu yüzden onu elimden gelen her şekilde uzak tutmalıydım çünkü beni aklı başında ve hayatta tutan tüm bu kontrolü kaybetmek, artık olduğum vampir olamayacağım anlamına geliyordu.

Canavar dün gece avantajı ele geçirdi.

Duygularım çok yüksekti, kilitli kutunun dışındaydı, ona olan aşkımla, onu yok etmeye çalışacağını bildiğim aşkımla besleniyordu. Başından beri savaştığım aşk.

Neler olduğunu biliyordum, içimin derinliklerindeki değişimi, karanlık, öfke ve açlığın birikimini hissettim ve bunların gömülü kalması için her şeyi yaptım.

Kaçıyordu.

Lenore'a kaçmasını
söyledim. Ama
kaçmadı.

Çok inatçı, ya da belki beni çok seviyor, ya da belki bu iki şey birbiriyle bağlantılı, ama her iki durumda da kaçmadı.

Canavarla birlikte kaldı.

Onu evcilleştirebileceğini
düşündü. Onu sevebileceğini
düşündü. Ama canavar onu
sevmiyor.

Onun yerine, aşkı tarafından
cıldırıldı. Çılgına dönmüş.

Karanlığa, arka plana kaydım, ama ona zarar vermediğimden emin olmak için sadece yeterince vardı. Kuyruğu ve her şeyiyle onu sikmeyi bırakacak kadar kontrol sahibi olmalıydım ama yapamadım. Bir yanım onun ne kadar ileri gitmesine izin vereceğini, bir yanım da benim ne kadar ileri gitmeme izin vereceğimi merak ediyordu. Onu başka hiçbir şey gibi istemiyordum, en aşağılık halimle bile. Onu bir hayvan gibi becermek, ona mümkün olduğunu hiç düşünmediği zevkleri tattırmak istiyordum.

Bunu başardığımdan emin
değilim. Hafızam teklemeye
başladı. Sonra bomboş
oluyor.

Hayır, kırmızıya dönüyor.

Her yerde olan kan gibi.

Sevgilimin kanı.

İçimdeki her şey kırılıyor.

Ağzımı açıyorum ve tekrar kükrüyorum, ses kemiklerimi titretiyor, odayı sarsıyor ve sonra Ametist'in kokusunu alıyorum ve arkamda olduğunu duyuyorum.

"Solon?" Ve sonra "Aman Tanrım, ne oldu?"

Başımı sallıyorum, odaklanamıyorum,
konuşamıyorum.

Kan, çok fazla kan. Onu ben
mi öldürdüm?

Nerede o?

"Solon," diyor Amethyst tekrar ve elini omzumda hissediyorum. "Neden çıplaksın? Lenore nerede? Tanrım, çok fazla kan var..."

Sadece ona
bakabiliyorum. Eğer
onu öldürseydim.

Eğer onu incitirsem.

"Hadi, kalk," diyor Amethyst, kolumun altından uzanıp beni ayağa kaldırmaya çalışıyor, ama ben ölü bir ağırlığım.

"Ne oldu lan?" Wolfun sesi gürliyor ve sonra odaya girip beni yakalıyor, kolaylıkla ayağa kaldırıyor. Ama içimdeki her yapı yavaş yavaş parçalanırken, olmaya çalıştığım her şeyin temelinde çatlaklar oluşurken kana bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Solon?" diyor, beni omuzlarımdan tutup bana bakarak. "Ne oldu?"

"Giysiye ihtiyacın var," diyor Ametist ve banyoya girip gözden kayboluyor. "Bornozun yok mu?"

Wolf dikkatimi çekmek için tırnaklarını derime geçirirken dalgınca başımı sallıyorum. Bakışlarımı yavaşça onunkilerle buluşturuyorum, dehşet duygularımı köreltiyor. "Solon. Bana ne olduğunu anlat. Kimin kanı bu? Lenore nerede?"

Yutkunuyorum. Boğazımda bir tuğla varmış gibi hissediyorum. "Bilmiyorum. Uyandım ve bunu gördüm. Ben..." Gözlerimi kapatıp derin nefes almaya çalışıyorum.

"Bornozunu bulamadım," dediğini duyuyorum Ametist'in, banyoda olduğunu bilmeme rağmen. "Pantolon. Bir çeşit pantolona ihtiyacın var. Sana pantolon bulacağım."

Çekmecelerin hışırtısını duyuyorum ve her şey çok uzak geliyor ve bunların hiçbirinin gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Belki de bu bir kabustur. Belki de halüsinasyon görüyorum.

"Dönüşmüşsün," diyor Wolf. Uzun bir nefes veriyor ve hayal kırıklığını neredeyse duyabiliyorum. "Hatırlamıyorsun."

Başımı sallıyorum. Dudaklarım zımpara kağıdı gibi. "Lenore'a kaçmasını söyledim. Kaçmadı.

O zaman bilemiyorum. Kurt," diyorum ona, "çok fazla kan var."

Katliama bakarken kaşları çatılıyor.

"İyileşebilir, değil mi?" Amethyst elinde bir çift siyah ipek pijama pantolonla yanıma geliyor ve onları ellerime tutuşturuyor. Gülümsemesi kaskatı, sesi göstermelik sahte bir umutla dolu, çünkü başka türlüsüne inanmak istemiyor.

Ona dönmeden önce bir an Wolf'a bakıyorum. "Lenore'u neyin öldürüp neyin öldüremeyeceğini bilmiyoruz. Bu... bu çok fazla kan. Bir vampirin bile kaybedemeyeceği kadar çok kan."

"O zaman nereye gitti?" Ametist diyor ki. "Neden yardım için bağırmadı?"

"Boğazın parçalanmışken bağıramazsın," diyorum ona. "Onu parçalara ayırabilirdim."

Sözlerimin açıklığı karşısında irkiliyor ama açık sözlü olmam gerektiğini hissediyorum. Ben aşağı bir canavarım. Bunu arkadaşına ben yaptım, aşkıma ben yaptım.

"Yine de haklı," diyor Wolf, yatağın etrafında dolaşp parmaklarını kanın üzerinde gezdiriyor ve onları kokluyor. "Eğer yara ölümcül olsaydı, Lenore'un cesedi burada olurdu. Ama burada değil. O gitmiş. Evin içinden geçmedi, kokusunu alırdım. Bir iz olurdu. O zaman odadan nasıl çıktı?"

Hepimiz açık pencereye bakıyoruz.

Wolf ona doğru yürür, perdeleri daha da geriye çekerek kenarını inceler. "Hasar izi yok. Ama normalde pencereleriniz açık uyumazsınız, değil mi?"

"Genelde olmaz," diyorum ona. "Ama Lenore, o havayı seviyor, o..." Kalbim mengene gibi, o serin bir esinti istediği için, ben de odayı olabildiğince kapalı, karanlık ve güvenli istediğim için yatmadan önce didiştığımızı hayal ediyorum. Yutkunuyorum. "Açık da olabilirlerdi, hatırlamıyorum."

Ametist tekrar pijamalarımı işaret ederken Kurt başını sallıyor. "Çıplak kalmayı bırakmalısın, Solon."

"İnsanlar," diye mırıldanıyorum, pantolonumu giyerken ona ters ters bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor.

Canavar yazan bir tane.

Wolf dışarıya bakarak, "Sanırım pencereden dışarı çıktı," diyor. "Kanını görmesem de kokusunu alıyorum. Ve başka bir şey daha var. Brimstone."

"Brimstone?" Ametist tekrarlıyor. "Bu gerçek bir koku mu?"

"Öyle," diye düşünüyor Wolf, gözleri pencerenin etrafında gezinirken.

Şimdi kokusunu. "Sülfür," diye açıklıyorum Ametist'e. "Bu sülfür."

"Cadılar," diyor Wolf. "Ailesi mi?"

"Siktir, umarım öyledir," diyorum. Kükürt genellikle büyü ile ilişkilendirilir, ancak ailesi hiç kükürt gibi kokmamıştı. Belki farklı otlar, tamamen nahoş bir şey değil. Ayrıca uçabildiklerini ya da en azından bu yükseklikteki bir eve tırmanabildiklerini hiç bilmiyordum ama büyü genellikle şaşırtıcıdır.

Gardıroba yönelip bir tişört çıkarıyorum, üzerime geçiriyorum, sonra yatak odasının ortasında alevler yaratıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Wolf sorar.

"Ailesini görmek için," dedim ona. "Ona sahip olabilirler."

Lütfen onu almalarına izin verin. Lütfen hayatta kalsın.

Kara Günışığı'na girip hızla arkamdan kapattıktan sonra hiç vakit kaybetmeden evden çıkıp bu gri ölü dünyada, boş şehirde koşmaya başlıyorum. Ara sıra uzakta gizlenen bir gölge ruh görüyorum, ama umutsuzluğum yüzünden bana çekildiklerini biliyorum, bu yüzden Lily Sokağı'ndaki evin önünde durana kadar koşmaya devam ediyorum.

Evlerinin içinde görünmek isterdim ama gergin olan ya da olmayan iki vampir avcısını pusuya düşürmek muhtemelen ölümümle sonuçlanır. Ve böyle bir ölümü hak ettiğimden hiç şüphem olmasa da, Lenore'a ne olduğunu öğrenene kadar bunu hoş karşılamayacağım.

Etrafıma bakıyorum ve en azından sokaktan kısmen korunaklı olan ön sahanlığa çıkıyorum ve etrafta meraklı gözlerin ya da gelip geçen insanların olmadığından emin olduktan sonra gride alevli bir kapı yaratarak tekrar gerçek dünyaya adım atıyorum.

Kulağımı Lenore'un dairesinin kapısına dayayıp ondan bir iz var mı diye dinliyorum ama hiçbir şey yok. Kokusunu da almıyorum. Birden umutlarım azalıyor.

Sonra aynı şeyi onunkinin hemen yanında, üst kattaki dairelerine açılan ebeveynlerinin kapısına da yapıyorum. Elaine ve Jim'in kendi aralarında konuştukları belli belirsiz mırıltıları duyabiliyorum. Kapı zillerini çalıyorum, telefonumu getirmem gerektiğini fark ediyorum. Belki onlara evden mesaj atmak daha akıllıca olurdu ama bu daha hızlıymış gibi geldi.

Birkaç dakika içinde kapı açılır.

Bu Elaine, şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Absolon," diyor, sonra adrenalini yükseliyor. "Lenore nerede?"

Sikeyim.

"Burada değil mi?" Sesimdeki paniği engelleyemeyerek soruyorum.

Başını sallıyor, korkuyla bana bakıyor. "Hayır. Hayır, bugün onunla konuşmadım."

"İçeri girebilir miyim?" Ben sorarım.

Tereddüt ediyor. Bir vampiri eve davet etmek akıllıca değil ama avcının bıçağının vücudunun bir yerinde olduğunu biliyorum, muhtemelen kargo pantolonunun altından bacağına bağlı. Eğer varsa, ben ona bu kadar yakın dururken kesinlikle çıldırıyordur. Bıçak her geçen saniye ona doğrudan kalbime saplanması gerektiğini söylüyor.

Sabır, bıçağa söylüyorum. Bakalım önce hangi dehşetleri yapmışım.

"Evet, tabii ki," diyor Elaine ve düşüncelerimi duyup duymadığını merak ediyorum. Kapıyı daha geniş açıyor ve ben de içeri giriyorum. Beni baştan aşağı süzüyor, pijama pantolonumu ve tişörtümü inceliyor. Ve yalın ayaktım. Kalp atışlarının hızlandığını duyuyorum. "Ne oldu? Nereden çıktın sen?"

"Solon," diyor Jim ve başımı kaldırıp onu merdivenlerin başında görüyorum. "Neden buraya gelmiyorsun, biraz kahve koyarız. Kahve içer misin?"

Hiç kanımız yok, beyninin geri kalanı bunu söylüyor.

Başımı sallıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum, ama sanki bir tuzağa doğru adım atıyormuşum gibi geliyor, içinde sıkışıp kalmayı hak edebileceğim bir tuzağa.

Daha önce hiç onların dairesine girmemiştim, sadece Lenore'unkine. Onları de Lenore'un ki gibi binlerce koğuşla korunuyordu ama ben onları atlatmayı başarmıştım. Ancak burada, kapı aralığından geçip mutfaklarına girerken kendimi bataklıkta yürüyormuş gibi hissediyorum. Basınç başımın, vücudumun etrafında artıyor, kemiklerimi takırdatıyor ve sonra bir *patlamayla* geçiyorum.

"Bunun için üzgünüm," dedi Jim, kahve cezvesine uzanarak. "Kendimizi her zamankinden daha fazla korumalıyız. Atlas bizi kolayca buldu, başkaları da olabilir."

"Başkaları da var mı?" diye sordum. "ünkü Lenore kayıp. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yok, eğer bir yere gittiyse. Ama odada sülfür kokusu vardı." Onlar ve evleri zengin Etiyopya kahvesi, lavanta, adaçayı, dereotu ve diğer bitkisel düzenlemelerle kokuyor. Kükürtten eser yok.

Jim kahveyi bardağa koymaya çalışırken eli titremeye başlar ve cezveyi oağa geri koymak zorunda kalır. "Üzgünüm, kolum. Yanık'ten sonra..."

Başka zaman olsa ona nasıl olduğunu sorardım. Samimi olurum. Bu ikisi benim dostum değil düşmanımdır, ama aramızdaki ilişkilerde her zaman mesafeli bir resmiyet olmuştur.

Ama şimdi o zaman değil. Konuşmamız gereken tek bir şey var.

"Ne oldu?" Elaine kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Bana olan her şeyi anlat. Onu kimin kaçırdığını gördün mü? Biliyor musun? Belki de bir vampirdi. Parti mi veriyordunuz?"

Sesi yükseliyor, daha çılgınca ama onu sakınleştirmeye hiç niyetim yok çünkü ben de sakın değilim. Kendimi zor tutuyorum.

Ve ona söyleyeceklerim için kendimi hazırlıyorum, nasıl tepki vereceğini iyi biliyorum. O bıçak saniyeler içinde elinde olacak.

I Kırlanęı Sert. "I düşünmek O Yaralı. Burada Yani
Çok Kan.

Her yerde."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Ne demek onun kanı?" Jim kahve cezvesini kafamda paralayacakmış gibi bakıyor. "Sen... sen..."

Ne düşündüğünü bildiğim için başımı sallıyorum. "Hayır. Ondan beslenmiyordum."

"Peki ne oldu Absolon?" Elaine diyor ki. "Başka biri miydi? Başka bir vampir mi?"

"Sanmıyorum," diyorum onlara. Utanç gözlerimi kaçırmama neden oluyor, mutfak adasındaki su halkası lekelerine odaklanıyorum. "O bendim. Ona zarar veren bendim."

"Ama sen dedin ki..." Jim başlıyor.

"Nasıl?" Elaine araya giriyor. Sonra elini uzatıp omzuma vuruyor, beni öldürmek isteyen gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırıp bakmak zorunda kalacağım kadar sert. O bıçak şarkı söyleyerek uzaklaşıyor. "Ona nasıl zarar verdin?!"

"Başka bir parçam daha var," diyorum sessizce, sesim çığ, fısıltıyı zor geçiyor ve utançla dolup taşıyor. "Uzun zamandır birlikte yaşadığım bir parçam."

Elaine dehşete düşmüş görünüyor. "Hayır. Hayır, bunların efsane olması gerekiyordu. Peri masalları."

"Korku hikâyeleri," diye söze giriyor Jim acımasızca.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Onlar doğru. Her ne duyduysan, muhtemelen doğrudur. İçimde bir canavar taşıdığımı, bu canavarın... onu kontrol edemediğimi. Onu sadece gömülü tutabilirim, ama kızınız, o-"

Birdenbire bıçak Elaine'in elinde, gümüşten oyulmuş ve mavi elektrikle parlıyor ve vampir gözlerime bile hızlı gelen bir bulanıklıkla bana doğru geliyor. Bıçağı alıyor ve kalbimin üstünden göğsüme bastırıyor, tişörtümü deliyor, derime saplıyor ve en hafif kan damlasını çekiyor.

"Eğer onu öldürürsen, bu bıçağı doğruca kalbine saplar ve diğer tarafından çıkarırım!" diye bağılıyor bana, gözleri mavi hilallerle parlayarak titrerken yüzüme tükürükler saçıyor.

Elimi bıçağın etrafına sarıyorum, sıkıca tutuyorum, acı veren akımın parmaklarımı kesmesine, beni kanatmasına izin veriyorum. "Eğer onu öldürürsem, hayatıma son vermen için sana *yalvaracağım*," diye homurdanıyorum. "Canımı yakmanı isteyeceğim. Tıpkı ona çektirdiğim gibi acı çekmek isteyeceğim."

Burnu öfkeyle parlıyor, gözlerinden mavi ışıklar fışkırıyor, saçları canlı bir tel, kontrolsüz bir akım gibi yükselmeye başlıyor ve nasıl hissettiğini biliyorum, her bir parçasını biliyorum, çünkü ben de hissediyorum. Kendime yöneltmiş bu vahşi, sınır tanımayan öfkeyi, kendi kafamı koparıp boğazıma sokma, kendimi binlerce kez öldürme ve işkence etme arzusunu hissediyorum.

"Elaine," diye uyardı Jim onu sessizce. "Bunun bir yararı olmayacak."

Onu görmezden geliyor, harareti gözlerini benden ayırmıyor. "Sen bir yalancısın. Sen hep öyleydin. O sana aşığı, sana çok aşığı ve benim tek yapabildiğim

izlemektir. Sen ona sahip olurken, onu kullanırken, o kendini sana verirken izlemek. Onu sevdiğini sanıyordum!"

"Var!" Kükrüyorum. "Onu tüm kalbimle seviyorum, buruşmuş her zerresiyle!"

"O zaman senin aşkın zehir," diye tersliyor. "Senin aşkın lekeli ve aşındırıcı ve onu harika ve iyi yapan her şeyi yiyip bitiriyor. Senin aşkın onun mahvoluşu olacak."

Lenore'a da söyledim.

Jim sabırla, "Lenore'un öldüğünü bilmiyoruz," dedi. "Elaine, lütfen. Geri çekilin."

"Neden kızgın değilsin?" diye bağıyor ona.

"Kızgıyım," diyor Jim sertçe. Eliyle beni işaret ediyor. "Ama Lenore'u sevmeseydi şu anda burada olmazdı. Ve onu öldürmek hiçbir şeye yardımcı olmayacak. Nerede olduğunu ve hayatta olup olmadığını öğrenmeliyiz. Senin de ona benim kadar bağlı olduğunu biliyorum ama bana öldüğünü söyleyen hiçbir şey yok. Bunu hissedirdim. Bir şeyler kopmuş olmalı."

Lenore'a konsantre olmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Onun da ölmediğini, dışarıda bir yerde olduğunu biliyorum. Sadece nerede olduğunu, hala acı çekip çekmediğini, iyi olup olmayacağını bilmiyorum. İsteği dışında kaçırıldıysa.

Sonunda göğsümdeki baskı ve acının kalktığını hissediyorum ve Elaine bıçağı çıkarıyor. Gözlerimi açtığımda mutfığa doğru yürüdüğünü ve pencereden dışarı bakarken başını salladığını görüyorum. Belki de Lenore'u arıyordu.

"Peki ne oldu?" Jim bana sordu.

"Yatak odasında yerde uyandım. Belki yirmi dakika önce. Yatak kırılmıştı. Yatağın, halının, zeminin her yerinde kan vardı. Çok fazla kan. Onun kanı. Dönüşümün yaklaştığını, canavara dönüşeceğimi bilmem dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Ona kaçmasını söyledim ama o kaçmadı. Kaldı."

"Neden kalsın ki?" Elaine yüksek sesle merak ediyor, sesi yorgun.

"Çünkü bundan korkmuyor," diyorum ona. "Ya da en azından daha önce korkmuyordu." "Bu daha önce de mi oldu?" Jim şok içinde soruyor.

"Evet. Onunla birlikte canavara dönüştüm."

Elaine bana ters ters bakmak için arkasını döndü. "Daha önce ona zarar verdin mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Asla yapmadım."

"O zaman kontrol sende miydi?" Jim soruyor.

Başımı tekrar sallıyorum. "Hayır. Pek sayılmaz. Belki de şanstı. Her iki durumda da, şimdiye kadar ona hiç zarar vermedim. O... o her zaman canavarı evcilleştirebileceğini düşündü."

"Bunların hiçbirisi onun şu anda nerede olduğunu açıklamıyor," diyor Jim. "Sence kendi başına mı gitti?"

"Evin içinden geçmedi, bunu bilirdik. Pencereden girdi. Beş kat yukarıdan."

"Ne?" Elaine haykırır. "Lenore uçamaz."

"Biliyorum. Ama belki aşırı baskı altında olabilir. Depremde ne olduğunu gördünüz," diye belirtiyorum. "Bununla birlikte, bu sülfürü açıklamıyor."

Elaine sesli bir şekilde yutkunur ve Jim'e bakar. "Sence lonca olabilir mi? Onu kaçırmış olabilirler mi?"

"Ona saldırdıktan hemen sonra mı?" Jim sordu. "Bu hiç mantıklı değil. O saatte neden orada olsunlar ki?" Bana baktı, şaşkındı. "Ve sen hâlâ canavar olurdun, değil mi?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Tekrar vampire dönüştüğüme dair bir anım yok. Sanırım o gittiğinde ben hâlâ canavardım ama..." Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum.

"Loncadan biri olsaydı Absolon çoktan ölmüş olurdu," diye tahmin yürütüyor Jim. "Canavarı öldürürlerdi, bundan eminim. Vampir olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Belki de baban?"

Bu düşünceyle midem şiddetle bulanıyor. "Eğer bir vampir olsaydı bilirdim. I-"

Birden Lenore'un dairesinin alt katından hafif bir gümbürtü geldi. Daha dik duruyorum.

"Ne oldu?" Elaine soruyor, insan kulakları sesi algılayamıyor.

Cevap vermiyorum, sadece koğuşlarından geçip merdivenlerden aşağı koşuyorum ve onlar da beni takip ediyor.

LENORE

ESKİ DAIREMDEYİM.

Yatak odasında.

Ailem sanki ben hiç ayrılmamışım gibi, bir gün geri dönebileceğimi umarak aynı şekilde bıraktı. En azından ihtiyacım olduğunda kaçabileceğim bir yer.

Shelter Cove'dan döndüğümünden beri sadece bir kez, Yanık'ın ona verdiği hasarın yaralarını sarmaya devam eden babamı kontrol etmek için geri döndüm.

Ve şimdi yine buradayım.

Bir an Jeremias ile ormandaydım, sonra her şey hareket etti ve dünya değişti ve şimdi buradayım, yatağın yanında çömelmiş, kusacakmışım gibi hissediyorum.

Yavaşça kalkıyorum, bornozumu etrafımda topluyorum, iyileşiyor olsa da yaraya bakmak istemiyorum ve sonra duruyorum.

Yalnız değilim.

Kapının dışında sesler ve kokular var. Annem ve babam.

Ve Solon.

Korkudan tüylerim diken diken oluyor. Solon'u hayal ediyorum ve canavarı görüyorum ve Tanrım, umarım dışarıdaki sadece bir vampirdir.

Sonra kokular güçleniyor, döşeme tahtaları gıcırıyor, annem telaşlı bir sesle "O mu?" diyor ve sonra yatak odasının kapısı açılıyor.

Solon'un gözlerinin içine bakıyorum.

Gölge, parlak mavi gözlerine. Bu o.

Yine de korku devam ediyor.

"Lenore," diyor, sesi kısık ve hırıltılı, adım dudaklarında kırılıyor.

Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyor. Bir yanım ona koşmamı, kollarımı ona dolamamı, teninin serinliğini, yumuşaklığını hissetmemi, sevdiğim kişiyle birlikte olmamı istiyor.

Ama diğer yanım beni olduğum yerde tutuyor. Diğer parçam korku içinde yaşıyor. Her an değişebileceğinden korkuyor. Ailemin onun arkasında olması, bana endişe ve rahatlamayla bakmaları, muhtemelen canavarı öldürebilecek olmaları önemli değil. Onun ölmesini istemiyorum ama yine ondan korkuyorum.

"Lenore," diyor tekrar ve ben onu hissediyorum, göğsünün içindeki ağırlığı, suçluluğu, acıyı, kederi hissediyorum yine de tek yapabildiğim ellerimi havaya kaldırıp avuçlarımı göstererek şöyle demek oluyor:

"Orada kal."

Yüz ifadesi sanki ona tokat atmışım gibi çöktü. "Sana zarar vermeyeceğim." Başımı sallıyorum. "Yapabilirsin."

"Lenore, tatlım," diyor annem Solon'u iterek. "İyi misin? Ne oldu sana?"

Yarayı görseler üçünün de aklını kaçıracağını bildiğim için bornozu daha sıkı sarıyorum.

Bana kaçacakmışım gibi yaklaşıyor, yavaşça, temkinli bir şekilde, ama sonra o kadar yakın ki korkuyu bırakıyorum.

Kollarımı ona doluyorum ve o da beni sıkıca kavıyor, her ne kadar beni sıkıca tuttuğu için göğsüm yanıyor olsa da. Tüm bu olanlar boyunca tutmayı başardığım gözyaşlarım sonunda dökülüyor ve onun kollarında hüngür hüngür ağlıyorum. Travma üzerine travma ve canavar benim kırılma noktamdı.

Bu yüzden ağlıyorum ve sonunda babam gelip bize katılıyor, dayanıyor ve Solon'un hala odada olduğunu, tütün ve gül kokusunun devam ettiğini, ancak kapıda kaldığını ve daha fazla yaklaşmadığını çok iyi biliyorum. Gitmesini istiyorum ama yine de bu kadar kolay gidebileceğinden emin değilim. Canavara dönüştüğünü bildiği için hissettiği acıyı ve suçluluk duygusunu hayal bile edemiyorum. Kanı görmüş olmalı, korkunç bir şey yaptığından şüphelenmiş olmalı, bunu hatırlamıyor olsa bile.

Yine de şu anda bunu bağdaştıramıyorum. Şu anda dağılıyorum ve onunla tanıştığım günden beri dağılıyorum.

Gideceğim, Solon'un sesi aklıma geliyor. *Eğer gitmemi istiyorsan.*

Ne istediğimi bilmiyorum, ona cevap veriyorum.

Gerçek bu. Gitmesini istiyorum.

Onun kalmasını istiyorum.

Beni bir daha asla incitmeyeceğine dair güvence istiyorum ama bunun sözünü veremeyeceğini ve bunun beni olduğu kadar onu da üzdüğünü biliyorum.

"Tatlım, lütfen," diyor annem, sonunda uzaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Sana ne olduğunu anlat bize. Absolon dedi ki..."

"Onu incittim," diye bitirdi Solon, sesi acımasızdı. "Onu incittim. Onun kanının kokusunu alabiliyorum, eski ve kurumuş."

Annem omzunun üzerinden ona bakıyor, sonra bana bakıyor, gözleri bornozun üzerinde geziniyor. "Ne oldu? Seni nasıl incitti?"

Solon'a, gözlerindeki perili bakışa bakıyorum.

Sonra geri çekilip bornozu açıyorum, sadece göğüslerimin arasındaki boşluğu gösterecek kadar. Pençelerinin izi hâlâ orada, kırmızı, kızgın ve belirgin.

Babam dehşet içinde
nefesini tutuyor. Annem
haykırıyor.

Solon ayakta ölüyor gibi görünüyor, yüzündeki acı kalbimi kırıyor çünkü bunu kastetmediğini biliyorum, bunun gerçekten o olmadığını biliyorum.

"Artık iyiyim," demeyi başarıyorum ama annem elini cebine atıp avcının bıçağını çıkarıyor ve çığlıklar atarak odanın bir ucundan diğerine fırlatıyor.

Solon hızlı. Hareket ettiğini görmüyorum ama şu anda ön kapının yanında olduğunu biliyorum, muhtemelen kaçmak için alevler yaratıyor, bu sırada bıçak boş kapıdan geçip mutfaktaki bir dolaba çarpıyor.

"Elaine!" diye bağıyor babam, ona doğru uzanıyor, tekmeler atıp çığlıklar atarken onu tutmak için kollarını göğsüne doluyor. Annemi daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim ve onu suçlayamam. Solon'un, yanında güvende olmam gereken kişinin bana açtığı yarayı, acıyı görüyor. Onun ölmesini istiyor. Bu kadar uzun süre yaşamasına izin vermek onun doğasına aykırı.

"Anne," diye yalvardım. "Sorun . Ben iyiyim."

"Bu iyi değil!" diye bağıyor bana, gözyaşları yüzünden akıyor. "Sen bir canavara aşkınsın. Neredeyse seni öldürecek olan bir canavara."

Çenem geriliyor, tutmaya çalışırken dişlerim gıcırıyor. "Öyle olduğumu biliyorum.

Ama bu Solon'un hatası değil."

"Aman Tanrım," diyor ve sonunda babamın onu tutuşu biraz gevşiyor. "Gerçekten inandığın şey bu mu? Bunun onun hatası olmadığına."

Onun kollarından kurtulup bana doğru fırlıyor, gözleri nefretle dolu bir şekilde göğsümü işaret ediyor. "Gerçekten *bunun* onun hatası olmadığını mı düşünüyorsun?"

Solon'un hâlâ dairede bir yerlerde olduğunu söyleyebilirim. Kokusunu alabiliyorum, nefesini duyabiliyorum. Odanın dışında ve güvende, ama gitmiyor da.

"Bu... karmaşık," diyorum ona güçsüzce. Şu anda benim bile anlayamayacağım kadar karmaşık.

"Tatlım," diyor babam sabırla ona, yanımıza gelerek. "Bunu daha da kötüleştirme."

Ağzı açık kaldı. "Bunu daha da mı kötüleştiriyorum?"

"Durun," diyorum onlara. "Lütfen, sadece durun. Çok şey oldu. Bu sadece Solon'a olanlarla ilgili değil. Jeremias'la ilgili."

Solon aniden tekrar kapıda belirir, gözleri parlamaktadır. "Jeremias? Seni kaçıran o mu?"

Annem ona ters ters bakıp tekrar peşinden gitmek için kafasını çeviriyor ama ben uzanıp elini tutuyorum ve dikkatini toplamasını sağlamaya çalışıyorum. Solon'a bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Kaçmaya çalışıyordum ve başardım. Seni uzak tutmayı başardım. Ellerimi kaldırdım ve elektrik gibi bir gücün avuçlarımdan aktığını hissettim ve sen daha fazla yaklaşmadın. Sanki beni koruyan bir kalkanım vardı. Bir baloncuk."

Solon'un dudakları bana bakarken küçük, şaşkın bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu inanılmaz."

"Kapa çeneni," diye çıkışıyor annem ona. "Bunların hiçbiri inanılmaz değil."

"Bu, hayatını kurtarmak için güçlerini kullanabildiği ikinci sefer," diyor Solon sınanarak. "Bunun inanılmaz olduğunu söyleyebilirim."

"Ne yaptığımı bilmiyordum," diyorum onlara çabucak, Solon'un duyduğu gururu duymuyorum. "Ben sadece... Yaşamak istedim ve bu oldu. Yine de sadece bir yere kadar gidebildim. Ben... yara iyileşmiyordu. Ölümcüldü. Sonra pencere açıldı ve o içeri girdi."

"Sürünerek içeri girmiş gibi mi?" diye soruyor babam.

Başımı salladım. "Hayır. Doğruca içeri uçtu."

"Neye benziyordu?" Solon soruyor. Bana doğru bir adım atıyor ama ben irkiliyorum ve bu onun olduğu yerde durması için yeterli oluyor. Aramızda mesafe olmamasına hazır değilim.

"Bilmiyorum," diyorum ona. "İnsan gibiydi, bir adam, siyah botları ve siyah bir pelerini vardı. Ama yüzü... asla aynı değildi."

Sadece gözleri çoğunlukla aynı kalıyordu," diye ekliyorum, gözlerinin sarardığını hatırlayarak. "Ama yüz hatları sürekli değişiyordu, sanki her birkaç saniyede bir farklı bir yüze sahip oluyordu. Neden böyle olduğunu bilmiyorum."

Solon acımasız görünüyor. "Öyle. Kara büyü genellikle başkalarının zararına olur. Fedakârlık. Jeremias gibi biri yüzlerce yıl yaşayıp, yüzlerce fedakârlık yapmak zorunda kalmadan sahip olduğu gücü ve büyüü elde edemez."

"Yüzünün kurban ettiği birine ait olduğu için sürekli değiştiğini mi söylüyorsun?" Dehşet içinde sordum.

Solon başını sallar. "Ruhları onun içine hapsolmuş olabilir." Duraksıyor, beni inceliyor. "Sakın bana onun iyi biri olduğunu düşünmen için beynini yıkadığını söyleme?"

"Bana ne olduğunu bile bilmiyorsun!" Ona çıkıştım. "Beni öldürmeye çalıştın! Jeremias olmasaydı, burada olamazdım. O benim hayatımı kurtardı. Beni bir yere götürdü ve iyileştirdi."

"Seni nasıl iyileştirdi tatlım?" diye soruyor annem usulca.

Gözlerimi Solon'dan ayırıp ona bakıyorum. "Bilmiyorum. Bir daire ve ışıklar vardı. Ateş. Meşaleler. Bu dört kız, hepsi aynı görünüyordu. Onların çırakları olduğunu söyledi. Yerden çıktılar. Beni çemberin ve ateşin üzerinde havada uçurdu ve elinde bir kadeh vardı... Gümüştendi."

"Bardağın içinde ne vardı?" diye soruyor babam, belli belirsiz dehşete düşmüş bir ifadeyle.

"Kan," dedim. "Ama insan kanı değildi. Ne olduğunu bilmiyorum. Zehir, kan ve cesetler hakkında Latince ilahiler söylüyordu ve bu... bu şeyler, bu yaratıklar ormandan çıktı. Geyik kafatasları ve pelerinleri vardı ve onlar da ilahi söylüyorlardı."

"Eskiler," diyor Solon nefesinin altında. "Lapp cadıları." "Her ne , kopardılar. Jeremias onların Karanlık Olan'a aitti."

Annem ve babam gözle görülür bir şekilde titriyor ama Solon'un yüzü değişmiyor. "Buraya nasıl geri döndün?" diye soruyor babam.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. İyileştiğimi ve avcılarının endişelendiğini söyledi. Sanırım seni kastetti. Birdenbire buraya geri döndüm."

Babam omzuma hafifçe vurdu. "Konuşacak çok şeyimiz var Lenore. Hem de çok. Bu konu hakkında, gördüğünüz her şey hakkında daha fazla konuşmak istiyorum. Ama

dinlenmeniz gerekiyor. Yaptığın gibi seyahat etmek, senden her şeyi alıp götürecektir. Ve o yarayla..."

"Burada kalmanı istiyoruz," diyor annem, gözleri yalvarırcasına.

Başımı sallıyorum. Bunu planlıyordum. "Tamam. Yapacağım." Solon'un bakışlarının beni yaktığını hissedebiliyorum ama henüz ona bakmak istemiyorum. "Anne, baba, beni ve Solon'u biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Annem gözlerini kısıyor. "O burada kalmıyor."

"Kalmayacağını biliyorum. Ama yine de onunla konuşmam gerek."

Ağır ağır iç geçiriyor ve babamla yorgun bir bakış alışverişinde bulunuyor. Sonra ikisi kapıya yöneliyor, Solon yoldan çekiliyor ve gözlerini onların bakışlarındaki nefretten kaçırıyor.

"Bence bu canavarla yalnız kalmamalısın," diyor annem, kapının önünde duraksayarak. "Güvenli değil."

"Biliyorum. Sadece bir anlığına."

"Biz oturma odasında olacağız," dedi babam, kapıyı arkasından kapatarak.

Bi

z. Birden eski yatak odam çok küçük gelmeye başladı.

Solon'a bakıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Nasıl başlayacağımı.

"Özür dilerim," diyor sessizce, gözleri yavaşça yüzümü tarıyor, alnını kırıstıran bir ıstırap. "Çok üzgünüm Lenore."

"Üzgün olduğunu biliyorum," diyorum ona.

"Neden kaçmadın?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Benim hatammış gibi mi?"

"Bu senin hatan değil," diyor çabucak. "Ama sana kaçmanı söyledim. Geldiğini biliyordum ve sana kaçmanı söyledim ve beni duyduğunu biliyorum. Neden kaçmadın?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu yola girmeyeceğim. Suçu benim üzerime atmaya çalışıyorsun."

"Kimse suçu senin üzerine atmıyor!" diyor öfkeyle. "Belli ki bunu sana ben yaptım. Açıkçası kendimden hayal edebileceğinden çok daha fazla nefret ediyorum. Annen bıçağını kalbime dayamıştı ve bir parçam bıçağı kalbime saplamasını istiyordu. Beni bıçağı saplamaktan alıkoyan tek şey seni tekrar görmek ve iyi olduğunu bilmektir."

"Artık buradayım. Ben iyiyim." Ama lanet olsun, lütfen isteyerek hiçbir cadının bıçağına basma. "Ben sadece... nasıl oldu? Nasıl... Gözlerinin içine baktım Solon ve sen gitmiştin. Gitmiştin."

"SİZE !" diyor kabaca, gözleri alev alev. "Sana ne olduğumu söyledim. Sevdiklerime neler yapabileceğimi kendi gözlerinle gördün. Biliyordun, bilmiyormuş gibi davranamazsın."

"Biliyorum," diye . "Ben sadece düşündüm ki... Ben

düşündüm ki..." "Kendini çok mu özel sanıyordun?"

Ahh. Sanki kalbime bir tokat atmış gibi hissediyorum.

Acıyı yutuyorum, midem bulanıyor. "Evet," diyorum zayıfça. "Yaptım. Özel olduğumu sanıyordum. Bana çok şey söyledin Solon, ben-"

"Sen *benim* için özelsin," diyor öne doğru atılarak. Kollarımı tuttuğunda nefesim kesiliyor, parmakları sıkıyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Sen *benim* her şeyimsin. Ama ben canavar değilim."

Başımı sallıyorum, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. "Ama öylesin Solon. Canavar sensin. O senin bir parçan ve asla kaçamayacaksın. Asla kaçamayacağım. Bir dahaki sefere, bir dahaki sefere beni öldürecek. İşi bitirecek."

Burun delikleri genişliyor, çenesi sert ve gergin bir çizgiye oturuyor. "Bir dahaki sefer olmayacak."

"Evet olacak," diyorum ona. "Tabii ki olacak. Ne zaman seninle olsam, ben-"

"Benimle olmayacaksın," diyor sertçe, kaşlarının arasına bir çizgi çekerek. "Benimle hiç olmayacaksın."

Ona bakakaldım, korkudan dilim tutulmuştu. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Seni riske atmayacağım," diyor ciddiyetle, derin bir nefes alarak. "Seni riske atamam. Yapamayız... bu şekilde birlikte olamayız, neler olabileceğini bilirken olmaz."

Göz kırpyorum.

Kalbim paramparça olmanın eşiğinde, sanki bir darbe daha alırsa milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissediyorum.

O değil...

Biz değiliz...

"Benden ayrılıyor musun?" Söylemeyi başarıyorum ve Tanrım, kulağa çok aptalca geliyor ama olan şeyin bu olmasından çok korkuyorum.

Dudaklarını sert bir şekilde birbirine bastırıyor ve sesli bir şekilde yutkunuyor. "Lenore."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Yapma. Sadece bana neler olduğunu anlat. Bu bir çözüm değil Solon."

"Elimdeki tek çözüm bu," diyor, sesi yumuşak ve kırılgan, gözlerinde acı taşıyor, ama sonra o kadar çok acıdan sersemliyorum ki görüşümü bulanıklaştırmaya başlıyor.

"Beni seviyor musun?" Fısıldıyorum. Parmaklarımı göğsüne, kalbinin üzerine bastırıyorum. "Beni gerçekten seviyor musun?"

Yüzü parçalanıyor. "Seni seviyorum." "O zaman çözüm bu değil."

"Seni kaybetme riskini göze alamam!" diye bağırarak kollarını açtı. "Lütfen, lanet olsun Lenore, beni dinle. Dinle beni. Seni dünyanın öbür ucuna kadar seviyorum ama aşkımız en iyi canlı olduğunda işe yarıyor. Ben hayattayken ve sen hayattayken. Seni kaybetmeyeceğim. Sana zarar vermeyeceğim. Yapmam gereken... Kendimi bulmam, senden uzak durmam gerek-"

"Uzakta kalmayacaksın," diyorum ona çabucak, elini tutup sıkıca kavıyorum. "Tamam. Belki şu anda biraz ayrı kalmak mantıklı olabilir. Sen bir şeyleri çözene kadar. Kendini kontrol edene kadar. O yanını bir süreliğine kafese geri koy. Ama bu uzun vadeli bir çözüm değil. Buna izin vermeyeceğim."

"Burada kontrol sende değil, moonshine."

"Ve sen de değilsin!" Bağırıyorum. "Sen de değilsin Solon. İkimiz de içindeki şeyin merhametine durumdayız. Ama benden uzaklaşmana ve bu şekilde kalmana izin vermeyeceğim. Tamam mı? . Ölmek istemiyorum ama seni de kaybetmek istemiyorum. Ve benim seni sevdiğim gibi sen de beni sevmeye devam ettiğin sürece, savaşımdan bizden vazgeçmeyeceğim."

Bana derin derin bakıyor, zor nefes alıyor.

"Lütfen," diye devam ediyorum. "Benimle savaş. Vazgeçme."

Bakışları elini tuttuğum yere düşüyor. "Bununla nasıl savaşmamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye soruyor sessizce.

"Bilmiyorum ama denemek zorundayız. Bunu bana borçlusun."

Gözlerini kapatır ve burnundan derin bir nefes alır. "Tamam. Bana sadece ne yapacağımı söyle."

"Şimdilik, sanırım... sanırım burada kalmam en iyisi. Biraz mesafeye ihtiyacımız var. Canavarın kaçabileceği korkusuyla yaşamak istemiyorum. Onu harekete geçirmek istemiyorum. Bir dahaki sefere hazır olmalıyım. Belki öğrenebileceğim bir büyü vardır. Daha önce seni nasıl uzak tutacağımı bulmuştum, muhtemelen yine yapabilirim. Sadece emin olmalıyım."

Yutkunurken adem elması sallanıyor. "Pekâlâ." Bana bakıyor. "Senden uzaklaşmak için zor zamanlar geçireceğim."

"Az önce birlikte olmamamız gerektiğini söylemene rağmen."

"Kolay olacağını hiç söylemedim. Senden ayrılmak yerçekimine karşı gelmek gibi."

"Biliyorum," diyorum. "Ama şimdilik en iyi şansımız bu. Tek şansımız. Eve geri dön. Ben burada kalacağım. Ondan sonra ne olacağını göreceğiz."

Söylediğim kelimeleri biliyorum. Mantıklı olduklarını, benim ondan, onun da benden uzak durmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ağzımdan çıktıklarında kulağa çok boş ve sade geliyorlar, ancak olan bitenin bu olması beni kesinlikle içten içe öldürüyor.

Ondan ayrı kalmak istemiyorum.

Zamanı geri sarmak istiyorum, böylece düne geri döneceğiz.

Bana kaçmamı söylediği ana geri dönmek istiyorum ve bu sefer kaçmak istiyorum, ikimizi de kurtarmak için kaçmak istiyorum, ilişkimizi kurtarmak için kaçmak istiyorum.

Ama geri dönüş yok.

Sadece şimdi ve burada var ve ben kalbimin üzerinde yaralarla kaldım.

Solon elini yanağıma koyuyor ve beni öpmek için eğiliyor ve onun kokusunun üzerime sinmesine, ruhumu beslemesine izin veriyorum, ama sonra o korku orada, kırmızı gözlerin, pençelerin, acının ve kanın görüntüsü ve onu sertçe geri itiyorum.

"Yapma," diyorum ona. "Bu akıllıca değil."

Gözleri kararıyor ve sonra çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştiriyor. Çünkü biliyor. Canavarın seks sırasında ortaya çıktığını biliyor. Öpüşmenin bir sonraki adımın kilidini açabileceğini biliyor. Şu anda duygularımız çok yüksek ve bu da bir anahtar olabilir.

"Nerede biliyorsun," diyor. Sonra dönüp odadan çıkıyor. Ve kalbim sonunda düşüyor.

ABSOLON

"EVE GITME VAKTİN GELMEDİ Mİ?" JIM SORAR, DIŞARI ÇIKAR daire. "Biri seni polise ihbar edecek."

Elimdeki puroya bakarak, "Olmayacak," diye cevap veriyorum, duman yukarı doğru yükseliyor.

Gözlerini üzerimde hissediyorum. Ona bakmak için isteksizce başımı çeviriyorum. Jim karısından çok daha az ateşli ve inatçı. Lenore için iyi bir baba ama keşke bu kadar yumuşak olmasaydı. Ona daha çok güvenirdim.

"Evine git Absolon," diyor, şimdi daha sert. "Lenore burada olduğunu biliyor." "Burada olduğumu bilmesini *istiyorum*," diyorum ona.

"Korkmasının sebebi sensin, mu?" diye işaret ediyor.

Hatırlamama gerek yok.

Lenore Jeremias'la geçirdiği zamandan döneli birkaç gün oldu, ben vahşileşip onu neredeyse öldürdükten sonra. O eski dairesinde kalıyor, ben de evde kalıyorum. Bunun en iyisi olduğunu biliyorum ama yine de her gece buraya gelmekten kendimi alamıyorum. Gün batımından şafağa kadar evlerinin önünde duruyorum, sadece izliyorum, sadece bekliyorum. Uyumuyorum. Yıllardır beslenmedim. Puro ve azimle hayatta kalıyorum.

Lenore'un burada kalmasının sebebinin ben olduğumun tamamen farkındayım. Benim hatam olduğunu biliyorum, ona ne yaptığımı biliyorum. Ama tüm bunlar bir yana, burada tek başına kalmasına izin veremem. Geçmişte ona ne olduğunu biliyorum. Cadı loncası tarafında Atlas Poe vardı, vampir tarafında Yanık vardı. Onu öldürmek isteyen insanlar vardı ve dışarıda kendi şanslarını isteyen başkalarının da olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Ailesi iyi niyetliydi ve hayatı boyunca onu korumayı başardılar ama

gerçekten önemli olduğunda. Korumaları bana karşı işe yaramadı, Atlas'a karşı işe yaramadı, Yanık ilk fırsatta Jim'i kolayca geçti.

En hafif tabirle, Lenore'un şu anda korktuğu şeyin ben olduğumu biliyorum ama ona benden başka kimseye güvenmiyorum, kendisine bile.

Ve Jeremias hakkındaki tüm bu konuşmalar beni iliklerime kadar sarsıyor.

Evi koruma büyüğü altında tutmama rağmen kolayca ortaya çıktı, kolayca pencereden içeri girdi. Ne zamandır bunu yapabiliyor? Her zaman mı? Eğer öyleyse, Lenore hayatıma girmeden önce neden gelmedi? Kim olduğumu, ne yaptığımı bildiğini biliyorum. Vampirlere cadıların onları öldürmek için var olduğu öğretilir ve özellikle Jeremias'ın eline fırsat geçse hepimizi yok edeceği öğretilir.

Yine de bizi yok etmedi. Bunu iyiye işaret olarak kabul etmeliyim, belki de insanların söylediği kadar kötü niyetli değildir, ama etmiyorum. Ona güvenmiyorum ve Lenore'dan ne istediğine de güvenmiyorum. Görünüşe göre sınırsız bir gücü var -korumalarımızı kırmak, uçmak, Lenore'yi başka bir yere götürmek, ölümcül olabilecek yaraları iyileştirmek. Ona olan ilgisi aniden şefkatli bir baba olmasından kaynaklanmıyor ve bu nedenle ilgisiyle gücü birleştiğinde bir tehdit oluşturuyor.

İçimi çekiyorum, puromdan nefes alıyorum. "Gideceğim," diyorum Jim'e. "Ama neden burada olduğumu anlamalısın."

"Bana güvenmiyorsun," diyor kollarını kavuşturup kapıya yaslanarak. O da günlerdir uyumamış gibi görünüyor. İnsan olduğu için bu onda çok daha kolay belli oluyor.

"Kimseye güvenmiyorum," diyorum ona. "Bunu biliyorsun." "Onun için tehlikeli olan sensin," diyor.

"Ve benden başka tehlikeler de var. Gerçekten burada Jeremias'a karşı güvende olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Onu kurtardı. Ona zarar vermek istediğine dair elimizde hiçbir kanıt yok."

"Onu kara büyüyle kurtardı. Lapp cadılarını başka türlü çağıramazsınız."

"Daha önce onlarla deneyimin oldu mu?" Jim merakla sorar.

"Evet," diyorum puromu tekrar üfleyerek. "Uzun zaman önceydi. Babam onları kullanırdı."

"Hem Jeremias hem de Skarde'ın bunu yapması ilginç."

Omuz silkiyorum. "Sadece ikisinin de Şeytan'la bağlantılı olması ilginç."

Jim bir an beni izliyor, bir şeyler . "Sen de aynı şeytana bağlısın."

"Lenore da öyle," diye cevap veriyorum. "Belki kan bağı yok ama babasının damarlarında dolaşan karanlığın aynısı onun damarlarında da dolaşıyor."

Bana ters ters bakıyor. "Ne istiyorsun, Stavig?"

"Bir fikrim yok," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Bunun kimse için iyiye işaret olmadığı gerçeği dışında. Eğer endişelendiğim Jeremias değilse, o zaman Skarde'dır."

Daha dik duruyor. "Bir şey duydun mu?"

"Kızınızın hâlâ onun ölüm listesinde olduğunu mu? Hayır. Bilmiyorum. Ama bu rahatlayabileceğimiz anlamına da gelmiyor. O hâlâ bir yerde." Kaleid hakkında bildiklerimi eklemeye zahmet etmedim. O da benden daha fazla inanmayacaktır.

İkimiz de bir an sessizliğe gömülüyoruz. Sokakta gece sisi oluşuyor, hava soğuk ve sanki yaz hiç gelmeyecekmiş gibi geliyor. Güzel.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Jim dedi ki.

"Her zaman."

"Onu seviyor musun?"

İçimi çekiyorum ve tekrar puroma bakıyorum. "Evet."

Cevap kalbimi yakıyor. Çünkü ona, incittiğim kadına, şimdi kendini kurtarmak için benden uzak durmak zorunda olan kadına umutsuzca aşığım. Yapmadığım her şeye rağmen onu seviyorum. Şimdi böyle sıkışıp kaldım, her zaman onu sevmek, asla onunla birlikte olmamak için.

Aşk cezadır.

Ve kefareтини ödemem gereken bir sürü günahım var.

Bir süre beni izliyor, sonra başını sallıyor. "Eve git. Biraz dinlen. Siz vampirler ne yaparsanız yapın. Söz veriyorum ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Çekip gitmek tüm içgüdülerime ters düşüyor ama gerektiğini biliyorum. Onlar uyuduktan sonra gelirim.

Babasına başımı sallıyorum, sonra puromu tüttürerek caddede yürüyorum ve sisin içinde kayboluyorum. Eve daha hızlı dönmek için Kara Güneş'e gidebilirdim ama şu anda acele etmek istemiyorum. Eğer onu koruyamayacaksam, o zaman olmam gereken bir yer yok demektir. Puromun tadını çıkarmak, gecenin tadını çıkarmak, bir zamanlar bana çok anlamlı gelen, çok rahatlık sağlayan ama şimdi Lenore hayatımda olmadan boş bir kabuk gibi hissettiren bu şehrin tadını çıkarmak istiyorum. Puro bile tatsızlaşmaya başladı.

Şehir merkezine doğru yürümeye karar veriyorum, elektrikli tramvayların geçtiği Market Caddesi'nden aşağı iniyorum, Warfield'da yeni biten bir konserden çıkan insanların oluşturduğu kalabalığın arasından sis gibi geçiyorum. Kimse bana iki kere bakmıyor ve ben istemedikçe bakmayacak. Ama kokusu

İnsan kanı bazen bunalıcı oluyor, bana yakında beslenmem gerektiğini hatırlatıyor, her zamanki gibi Lenore'u değil, donörlerden birini kullanmam gerektiğini hatırlatıyor.

Bunu düşünmek kalbime bir çatlak daha ekliyor.

Grant'ten yukarı, Çin Mahallesi kapısına doğru ilerliyorum. Burada daha çok insan var, dükkânlar geç saatlere kadar açık, hava ızgara et kokuyor - benim gibi biri için bile iştah açıcı bir koku. Canımın yemek çektiğine göre gerçekten aç olmalıyım.

İnsanlar anladığım diller olan Kantonca ve Mandarince sohbet ediyor. Konuşmaları o kadar sıradan ki onlara imreniyorum. Aileleri, tatiller, hava durumu, iş hakkında konuşuyorlar ve bir kez olsun kendi özel karmaşamdan uzak bir hayatın tadını çıkarmak için her şeyimi verirdim. Arada sırada yanımdan geçen bir yaşlı bana uzun uzun bakıyor ve sonra geri çekilip mağazaların arasında kayboluyor. Benim ne olduğumu biliyorlar. Tam olarak ne olduğumu çözememiş olabilirler ama derinlerde bir yerde biliyorlar. Ben avcıyım ve onlar da av. Kaçıyorlar ve saklanıyorlar.

Sonunda daha sakın bir sokağa
sarıyorum. Ve işte o zaman kokusunu
alıyorum.

Eski bir koku.

Anason, kükürt, yosun, çam.

Bir blok ayak seslerini, nefesini duyuyorum. Bir
blok çok yakın.

Bir gölgenin bir binanın arkasında kaybolduğunu görmek için tam zamanında dönüyorum. Toplum içinde hızlı hareket edemeyeceğime güveniyor ama onda büyü yok. Benim var. Her zerresi için çalıştım.

Kimsenin ne gördüğünü gerçekten bilemeyeceği şekilde, bir apartman dairesinden izliyor olabilecek herkesin bir anlığına dikkatini dağıtacak, kafasını karıştıracak bir gizleme kordonu oluşturuyorum ve sonra o sokağa girene kadar sisin içinde hızla ilerliyorum, karanlık gözlerime hiçbir sığınak sağlamıyor.

Ya da gözleri.

Bir saniye içinde üzerine atıldım, onu duvara fırlattım, geri tepmeye hazırdım, aynısını bana yapması için. İki santim daha uzunum, omuzlarım daha geniş, kaslarım daha büyük, ama o hayatını ahlaksızlıktan zevk alarak geçirdi, ben ise hayatımı bunu engellemek için elimden geleni yaparak geçirdim.

Onu binaya o kadar sert fırlattım ki çimentoda çatlaklar oluştu, bu herhangi bir insanın kemiklerini kırabilirdi.

Ama o sadece bir kedi gibi ayaklarının üzerinde yere düşüyor.

Bir kedi gibi bir an çömelip yere yatıyor ve saldırmak için tüm içgüdüleriyle savaştığını anlayabiliyorum.

Onun yerine ayağa kalkıp bana sırtıyor.

"Aileye böyle mi davranıyorsun Solon?" Kaleid deri ceketindeki kırı fırçalayarak soruyor.

"Evet," diye basitçe cevap veriyorum. Gardımı bir saniye bile düşürmeyeceğim. "Seni son gördüğümde-"

"1850'deydi. Biliyorum. Hatırlıyorum," diyor.

"Beni öldürmeye çalıştığını hatırlıyor musun?"

Sırtışı yayılır. "Tabii ki. Ama sadece beni öldürmeye çalıştığın için. Hadi ama, bunu bana karşı kullanamazsın. Meşru müdafaa mahkemede geçerli."

"Geldiğimiz yerde hukuk mahkemeleri yok," diye hatırlatıyorum ona. "Kanun yok."

"Doğru," diye düşünüyor, bana doğru yürürken. "Ya öldürürsün ya da ölürsün. Şimdiye kadar ikimiz de ikincisine yenik düşmedik. Bu oldukça etkileyici, sence de öyle değil mi? Skarde'ın oğulları hâlâ hayatta ve tekmeliyorlar."

Ona ters ters baktım. "Skarde'ın pek çok oğlu var."

"Ah," diyor bir elini saçlarında gezdirerek. "Ama sadece iki ilk var." Duraklıyor, gözleri düşünceli bir şekilde yukarı bakıyor. "Bu bir oksimoron, değil mi? İki ilk oğul. Sanki ikizmişiz gibi. Her neyse. Tarihin zaman çizelgesi gibi bir yol izlemek istersen, sanırım sen gerçekten ilktin."

"" diyorum sertçe. "Bu unvanı alabilir ve saklayabilirsin."

Kaşları kalkıyor. "Ah. Ama duymadın mı? Ben de istemiyorum." Neşeli gülümsemesi bir an için kaybolur, gözlerindeki gerçek kurnaz parıltı ortaya çıkar. "Onni'yi buraya ben gönderdim. İsteddiği gibi gelmediğin için hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim."

"Bunu neden yapmış olabilirim ki?"

"Çünkü biz de aynı şeyi istiyoruz kardeşim."

Bir anda ona saldırdım, ellerimi boynuna doladım, sonra da dirseğimle şahdamarını ezerek onu karşı duvara yasladım. "Bana kardeşim deme lan!" diye feryat ediyorum, kıpkırmızı kesilerek. "Ben senin kardeşin değilim."

Bana göz kırptıyor, neredeyse gözlerini deviriyor. "Tamam, tamam. Tamam." Onu bırakıyorum ve öksürerek omuzlarını silkeliyor. "Onni senin baş belası olacağını söyledi."

"Pek misafirperver olmadığım için beni bağışlayın. Senin gibi bir parazit her gün kalbini değiştirmiş gibi davranmıyor."

"Parazit mi? Neden, bu bir iltifat, bilmiyor muydun?"

Ona dik dik bakıyorum, tüm sinirlerim gergin, tüm kaslarım hazır ve saldırmaya hazır. "Neden buradasın, Kaleid? Baltık'tan çok uzaktasın."

"Küçük bir kuş bana evime gelmeye korktuğunu söyledi. Ben de seninkine gelmeye karar verdim." Sonuna dişlerini kırmak istememe neden olan bir sırtma ekliyor.

"Ne şanslıyım."

"Bana güvenmemekte haklısın kardeşim." Yüzümdeki ifadeyi yakalıyor ve tekrar sırtıyor. "Özür dilerim, özür dilerim. Unutmuşum. Evlatlıktan reddedildim. Sanırım iyi bir sebepten dolayı. Ama artık buradayım. Bunun bir anlamı olmalı. Tek bildiğim, bu sokakların beni öldürmeye hazır vampirlerle dolu olduğu."

Bilmiyorum ama bunu ona söyleyecek değilim. "Burada olman aptal olduğun gerçeğinden başka bir şey ifade etmiyor."

Omuz silkiyor. "Her ne olursa olsun, buradayım ve buradayım çünkü yardımınıza ihtiyacım var. Senin de benim yardımına ihtiyacın var. Aynı şeyleri istiyoruz."

"Hangisi?"

"Babamız resmin dışında."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, yüzünü inceliyorum. Elbette her zamanki gibi görünüyor, saçları biraz daha kısa olsa da benimkiyle aynı uzunlukta. Ben insan olarak doğmuş olsam da, o Skarde'dan (ve insan bir anneden) doğmuş olsa da, birbirimize hiç benzememeliyiz, ama benziyoruz. Mavi gözler, kara kaşlar, siyah saçlar, yüksek elmacık kemikleri. Baştan aşağı İskandinav.

"Bunu neden istiyorsun ki?" Sonunda sordum.

"Çünkü çok uzun zamandır iktidarda."

"Ölümsüz olmasıyla bir ilgisi olabilir."

"Ama bunu bilmiyoruz, değil mi? Eğer biz ölebiliyorsak, aynı şey muhtemelen onun için de geçerli. Henüz kimsenin onu öldürememiş olması, bizim de öldüremeyeceğimiz anlamına gelmez."

Başımı salladım. "Bunu neden yapıyorsun, Kaleid? Yönetimi ele geçirmek istiyorsun, öyle mi?"

Gözlerini bana dikti. "Yönetmekle ilgilenmiyorum. Kimsenin bize hükmetmesi gerektiğini düşünmüyorum. Bırakın kendi seçimlerimizi yapmakta özgür olalım."

"Kendi seçimlerimizi yapmakta özgürüz," diye hatırlatıyorum ona. "Ben burada istediğimi yaparım. Sen de orada istediğini yapıyorsun. Bu değişiklik niye?"

"Çünkü o iktidarda olduğu sürece asla gerçekten özgür olamayız."

"Eğer daha derin dünyalarda saklanıyorsa çok fazla gücü varmış gibi görünmüyor."

"Saklanmıyor," diye tersliyor sabırsızca. "Güçleniyor. Ordusunu kuruyor."

"Lenore'un kolayca yendiği bir ordu," ama gözlerindeki parıltıya Lenore'un adını söylediğime pişmanım.

"Ah evet. Lenore. Meşhur kız arkadaşın nerede? Babamızın yapmaya çalıştığı şeyden sonra onu gözünün önünden ayırmayacağını sanıyordum."

Onu bu işin dışında tutmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "O buralarda." "Anlıyorum. Belirsiz. Tamam, onunla tanışmayı umduğumu biliyorsun."

Kılandım. "Planladığın şey her neyse, onu içermeyecek." "Yani sen de mi dahil olacaksın?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Eğildi ve koluma sertçe vurdu. "Hadi ama Solon. Artık seni öldürmeye çalışmayacağımı bildiğine göre, neden beni evine davet etmiyorsun? Konuşacak çok şeyimiz var."

"Bundan emin değilim," diyorum temkinli bir şekilde.

"Skarde ve orduları dünyadan ayrılıp bu dünyaya geldikleri anda, insanlığın yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyorsunuz," diyor. "Onlar için oyun bitti. Bizim için de oyun bitti."

Huzursuzca yutkunuyorum. "Ne zamandan beri insanlığa ne olduğunu umursuyorsun?"

"Eğer unuttuysan, ben yarı insanım," diye tersliyor, sonra hemen bir gülümseme ekliyor. "Son zamanlarda insan tarafımla çok daha fazla temas halindeyim. Senden ilham aldım."

"Ben de öyle duydum."

"Ve eğer dinliyorsanız, *bizim* için oyunun bittiğini söyledim. İnsanlar olmadan hayatta kalamayız. Skarde yaşayabileceğimizi düşünüyor ama ben herkesi yok ederek onun teorisini test edecek değilim. Dinle, bunun sana çok yabancı geldiğini ve ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile güvenmediğini biliyorum. Ama benim için önemli olmasaydı ve senin için de önemli olmadığını düşünseydim burada olmaz, hayatımı riske atmazdım. Ve evet, hoşuna gitse de gitmese de bu Lenore'u da ilgilendiriyor. Eğer onu yenemezsek, peşine düşeceği ilk kişi o olacak. Onun gelini olmasını istiyor, Solon."

Ona göz kırpıyorum, göğsümde soğuk, yoğun bir his yüzüyor. "*Gelini* mi?"

Kaleid başını sallar. "Başından niyeti buydu, Yanık'i bu yüzden gönderdi. Beni de göndereceğini biliyor muydun?"

koptu mu? Ona karşı komplo kurduğuma sevinin; Yanık'ın yaptığı gibi başarısız olmazdım. Onu asla hafife almazdım."

Bir öfke patlamasıyla uzanıp bir elimi boynuna doladım ve onu yerden kaldırdım. "Sanki onu tanıyormuşsun gibi onun hakkında konuşma. Tanımıyorsun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Konuşmak için ağzını açtı ama ben daha sert sıktım. "Şimdi, ne demek istiyorsun, onu gelini olarak mı istiyor?"

Ellerini kaldırıp parmaklarımı ondan çekmeye çalışıyor. Havasız da hayatta kalabilir ama ben bunu olabildiğince acı verici hale getiriyorum.

Sonunda onu bıraktım ve öksürerek ayağa düştü.

"Tanrım, Solon. Terbiyeli olduğumu sanırdım." Doğruldu. "Karanlık Olan'ın ona bir kraliçe sözü verdiğiyle ilgili bir şeyler söyledi ve sanırım Lenore'un beklediği kişi olduğunu düşünüyor."

Gözlerim açıldı. Bunca zaman Skarde'ın Lenore'u yok etmek istediğini, çünkü Lenore'un onu yok edebilecek bir güce sahip olduğunu sanıyordum. Şimdi durumun hiç de öyle olmadığını fark ediyorum. Hayır, bu çok, çok daha kötü.

"Eskiler," diye devam ediyor Kaleid, "kraliçesinin damarlarında kara büyü olduğunu söylerler. Aydınlıktan karanlığa geçip onun yanında hüküm sürecektedir. Skarde bu güçten faydalanabilir, onu yıkım için kullanabilirmiş, eğer kendi isteğiyle vermezse. Her halükarda onu üremek için kullanabilirdi. Yeni ordusunu bu şekilde yaratabilir."

Evet. Bu çok, *çok* daha kötü.

LENORE

UYUYAMIYORUM.

Saldırıdan beri, eski yatağıma döndüğümünden beri uyuyamıyorum. Dönüp duruyorum ve gözlerimi bir saniyeliğine kapatsam bile Solon'un dönüşümünü, canavara dönüştüğünü görüyorum. Bazen rüya cinsel başlıyor, sanki yine içimdeymiş, beni sikiyormuş ve ben de eskisi gibi zevk alıyormuşum gibi. Ama sonra ben boşalmak üzereyken değişiyor, canavara dönüşüyor ve yine de bazı rüyalarımda o hala Solon oluyor. Hâlâ o ve beni incitiyor, aynı şekilde öldürmeyi amaçlıyor. Sanki canavar ve o artık bir olmuş gibi.

Yuvarlanıp şifonyerimin üzerindeki Pazuzu heykeline bakıyorum, bir an için birkaç ay önceymiş ve hayat kolaymış gibi davranıyorum. Önünde normal bir hayatı olan normal bir kız olduğumu düşündüğüm zamanlar.

Ama gerçekler rol yapmama izin vermiyor. Açım, yorgunum ve kalbim hiç bu kadar ağır hissetmemişti. Ailemle çok zaman geçiriyorum, bu iyi bir dikkat dağıtıcı ama onlarla kendimi güvende hissetmiyorum -beni gerçekten koruyamayacaklarını biliyorum- ve yanında kendimi güvende hissettiğim tek kişi şimdi korktuğum biri.

Yine de Solon'u, tanıdığım ve sevdiğim adamı, vampiri düşündüğümde gerçek bir korku hissetmiyorum. Korku, onun kontrol edemediği karanlık kısmı için saklı. Gerçekten korktuğum kişi o. Onun bu kısmından kaçış olmadığını, Solon'un sıkışıp kaldığını ve onun bir paket anlaşma olduğunu biliyorum. Solon'u hayatımda istiyorsam, canavarla da başa çıkmak zorundayım.

Bunu aşmanın bir yolu olmalı. Onu hayatımdan çıkarmak işe yaramaz, o benim hayatım. Eğer vahşi olmayan vampirler yaratma gücüne sahipsem, neden bu canavardan nasıl kurtulacağımı bulamıyorum? Jeremias

bir el hareketiyle onu uyutabiliyor. En azından bana bunu nasıl yapacağımı öğretemez mi?

Yataktan kalkıyorum, kanım kararlılıkla pompalanıyor.

Bu işe kalkışmadan önce bir şeyler yemem gerekip merak ederek mutfağa gidiyorum ve midem gurulduyor. Sonra koridordan ön kapıya yöneliyorum ve kapıyı açıyorum, sokağa bakıyorum, Solon'u görmeyi bekliyorum, ona planımı anlatmak istiyorum.

Her gece hava kararır kararmaz buraya gelir. Orada, gölgelerin arasında purosunu tütürerek bekliyor. Benimle konuşmuyor, eve gelmiyor. Beyni aracılığıyla telepatik olarak bana ulaşmaya bile çalışmıyor. Uzak duruyor, gözden ırak gönülden ırak, sanki bu bizim için çok kolaymış gibi.

Ama burada olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse bu beni rahatlattı. Ona ne söylersem söyleyeyim, biraz zamana ihtiyacımız olduğunu, onun da bana bu zamanı verdiğini ama aynı zamanda yanımdan ayrılmayı reddettiğini bilmek. Bunu sahiplenici ya da koruyucu olduğu için mi yoksa her ikisi için de mi yapıyor bilmiyorum ama her zaman onun varlığının çok farkındaydım.

Ama o burada değil. İki tarafa da bakıyorum ve nazikçe "Solon?" diye sesleniyorum ama cevap yok. Kokusunu da almıyorum. Sadece egzoz ve köpek sidiği gibi kokuyor.

Lanet olsun. Nereye gitti? Annemle babamın son birkaç gündür onun dışarıda olmasıyla ilgili tartıştıklarını biliyorum, belki de onlardan bıkmıştır ya da gerçekten suçluluk duygusuna kapılmışlardır.

Kapıyı kapatıyorum, birkaç kez kilitliyorum ve düşünmeye çalışıyorum. Solon'un başına kötü bir şey geldiğini hayal bile edemiyorum ama yine de. Telefonum yanımda değil -evde kaldı- ama ailemde bir tane var ve onun numarası da onlarda var.

Saat sabahın üçü olmasına rağmen neredeyse arkamı dönüp ailemin kapısını çalacağım, sonra fikrimi değiştiriyorum. Solon iyi olmalı. O her zaman iyidir. Canavar olduğunda bile iyidir.

Bunu kendi başıma denemem gerekecek.

Gözlerimi kapatıyorum ve içimdeki karanlık kuyuyu hayal etmeye çalışıyorum. İçime, kendi içime, bildiğim dünyanın, bu dış dünyanın, ben derinlere indikçe, karanlığa, içimdeki yumuşak, pürüzsüz, serin bir yere doğru kayıp gittiğini hayal ediyorum.

Karanlığa daldığımı hayal ediyorum, sadece hilal şeklinde bir ayın aydınlattığı kuyuyu görene kadar inişimi hayal ediyorum. İhtiyacım olan her şey, her şey

istediğim şey, o karanlık sonsuz boşlukta. Kollarımı açtığımı, avuçlarımı suya dayadığımı, suyu yerçekimine karşı yukarı çıkardığımı, ters bir şelale gibi içime aktığını hayal ediyorum.

Jeremias, ona sesleniyorum, kuyuya doğru. Jeremias, yardımına ihtiyacım var.

Sözlerim bir mağaranın duvarından yayılan ses dalgaları gibi içimde yankılanıyor.

Sonra...

Emin misin, çocuğum? Sesinin, omurgamda sürünen bir kırkayak gibi kafamın içine süzüldüğünü duyuyorum.

Zehirli türden. Evet,

eminim, cevap

veriyorum. Ve

bekliyorum.

Başka bir boyuta fırlatılmayı bekliyorum. Ya da kapımı çalmasını. Belki de oturma odama ısınlanmasını ya da banyo penceresinden içeri uçmasını.

Ama böyle bir şey olmadı.

Bunun yerine, hayal ettiğim siyah sonsuz kuyu değişiyor. Bir şekilde büyüyor. Öyle ki gözlerimi açtığımda tek gördüğüm o oluyor. Dairemi görmüyorum, kuyudan başka bir şey görmüyorum. Ve kendime baktığımda, bir hayaletim. Tenim şeffaf, altındaki siyah boşluğu gösteriyor, solgun tenim tarladaki sis gibi küçük dallar halinde yükseliyor.

Neredeyim ben? Panik yapmamaya çalışarak etrafıma bakıyorum ama yanlışlık hissi çok ağır basıyor. Ben... kendi içimde miyim?

Buradasın, diyor Jeremias boşluktan çıkarken. Siyah pelerini hiçlikle kusursuz bir şekilde eriyor, bu yüzden tek gördüğüm sürekli değişen yüzü. Olman gereken tek şey burada.

Burası soğuk ve ben bugünlerde kolay kolay üşümüyorum. Kollarımı kendime sarmaya çalışıyorum ama sadece içimden geçip gidiyorlar. Tamam, bu iyi bir his *değil*.

Neden beni çağırdın? diye soruyor. *Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum.*

Aslında, seni görmeyi hiç beklemiyordum.

Ben... Ben başlıyorum. *Solon'u nasıl kontrol edeceğimi bulmam gerek. Canavar olduğu zaman. Canavar olduğunda. Yaptığın şeyi yapabilmeliyim, onu nasıl uyuttuğunu. Onunla olabilmemin ve korku içinde yaşamamamın tek yolu bu.*

Oh, ama korku senin için iyidir, çocuğum, diyor Jeremias, bana kısa bir gülümseme vererek. Seni güçlendirir. Şimdi korktuğun için daha güçlü değil misin?

Bu garip bir bakış açısı. *Hiç korkmamayı tercih ederim, kabul ediyorum. Solon, bana özel olmadığımı söyledi.*

Ah, diyor kuru bir şekilde.

Neredeyse gülecektim. *Evet, ah. Canavarı evcilleştirecek kadar özel değilim ve ben sadece...sen özelsin. Onu kontrol edebildin. Senin yaptığını yapmak istiyorum. Öğrenmek istiyorum. Bana öğretir misin?*

Jeremias bir an bana bakıyor. Değişen yüzüyle başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. *Öne çık, diyor soruma cevap vermeden.*

Aşağı bakıyorum ve kuyunun suyunun ayaklarıma değmeye başladığını görüyorum. Bir an tereddüt ediyorum, sonra şeffaf bacaklarımla yürüyorum. Birden altımdaki su çekiliyor, eğer bir su çekilmesi söz konusuysa, ve sanki siyah mürekkebe batmışım gibi karanlığa doğru batıyorum. Başımın üzerinden geçiyor ve çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama onun yerine su ciğerlerime doluyor ve beni boğuyor.

Birden bir çift el beliriyor ve kollarımdan tutarak beni sudan çıkarıyor, kendimi kuru bir zeminde, çakıllı bir kumsalda buluyorum. Gözlerimi kırıştıtarak yavaşça başımı kaldırıyorum.

Burası da karanlık ama boşluk kadar değil. Artık kendi içimde değilim, en azından öyle olduğunu sanmıyorum. Geceleyin bir gölün kıyısında uzanıyorum ve önümde bir ateş çemberi var, Jeremias ortasında duruyor, arkasında bir sıra karanlık ağaç var.

"Neredeyim ben şimdi?" Suyu tükürerek kendi kendime mırıldanıyorum. Su simsiyah ve bu görüntü omurgamdan aşağı bir tiksinti dalgası gönderiyor. "Dur tahmin edeyim, erişebildiğim birçok dünyadan biri."

Jeremias cevap vermeyince ona bakıyorum. Etrafını saran alevler ve karanlık gözlerinde dans eden ateşle daha da tehditkâr görünüyor. "Üzgünüm, iğneleme bir başa çıkma mekanizmasıdır," diyorum ona.

"Bunu görebiliyorum," diyor bir süre sonra.

"Evet," diyorum, ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. Alevler beni geride tutuyor, bu yüzden çemberin hemen dışında duruyorum. "Burası büyülmü eğitim alanı mı?"

Hiç eğlenmiş görünmüyor. "Beni neden çağırdın, Lenore?"

"Sana söyledim. İstiyorum... Solon'un canavar tarafını kontrol edebilmeliyim.

Senin yaptığın gibi."

"Neden?"

"Neden?" Tekrar ediyorum. "Nedenini biliyorsun. Bana ne olduğunu gördün. Eğer sen olmasaydın, ölmüş olacaktım."

"O zaman ondan uzak durmalısın." "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Çenesini kaldırıyor. "Peki bunu neden bileyim? Onu sevdiğin için mi? Bunu önemseydiğimi düşündüğün için mi? Aşk mı? Aşk sadece yoluma çıkar."

Sertçe yutkunuyorum. "Annemi severdin. Alice'i."

"Yaptım," diyor dikkatle. "Ama bu yeterli değildi. O bir vampirdi. Onun kocası vardı. Vampirler ve cadılar asla bir araya gelmemeli."

"Çünkü sonunda benim gibi bir şeye sahip olursun."

Bana kuru bir gülümseme veriyor. "Evet. Senin gibi. Sen mutlu bir kazaydın ama herkes senin gibi kazançlı çıkamazdı."

. Şimdiye kadar ne halt ettiğimi bilmiyorum.

"Görüyorsunuz," diye devam ediyor, "bizim dünyamızda sevgi yeterli değil. Tehlikede olan çok fazla şey var ve çoğumuz karanlığın ve gecenin yaratıklarıyız. Aşk bize göre değil."

Bunu bir an için düşündüm. "Yani bana yardım edemez misin? Yoksa etmeyecek misin?" "Sadece karanlık karanlığı kovabilir" diyor. "Absolon karanlık. Onu ışığınızla değiştiremezsiniz."

"MLK'nın sözlerini ciddi şekilde çarpıtıyorsunuz," diyorum ona.

"İnsanlar yüzyıllardır bazı şeyleri yanlış anlıyor," diyor Jeremias, çemberin etrafında yürürken, alevler tenini yalıyor ama asla zarar vermiyor. "Tanrı'ya, dine ve iyi olmaya çok fazla odaklanıldı ve bakın bu dünyayı nereye getirdi. Tıpkı aşk gibi, iyi, saf ve ahlaklı olma konusundaki aptalca takıntı da çoğumuzun yoluna çıktı. Kim olduğumuzu, kim olmamız gerektiğini beslemeye yardımcı olan tek bir taraf var. Işığı kovalayarak özel ya da harika bir şey olamazsınız."

Keşke yüzünü okuyabilseydim ama sürekli değiştiği için bu neredeyse imkansız.

"Öne gel çocuğum," diyor, çemberin ortasında duruyor ve kemikli bir parmağıyla beni işaret ediyor. "Alevlerin tenini kutsamasına izin ver."

Tereddüt ediyorum. Ailem bana çocukken alevlerin içinden zarar görmeden geçtiğimi söylemişti, beni yok olmaya terk etmek yerine yanlarına almalarının nedenlerinden biri de buydu. Çünkü yok olamadım. Ama bunu gerçekten hatırlamıyorum ve ellerimle alevler fırlatabilmeme ve alevleri yok edebilmeme rağmen

Benim yaptığım gibi Karanlık Düzen, kasıtlı olarak ateşin içinden yürümek, sahip olduğum her insani içgüdüye aykırıdır.

"Kontrol istemiyor musun?" diye soruyor. "Yeteneklerini kullanabilmek, onlara istediğin zaman erişebilmek istemiyor musun? Alevler altında yatanı, görmekten korktuğun şeyi tutuşturacak. Öne çık, çünkü bunu sen istedin."

"Solon'a yardım edebilecek miyim?"

diye sordum. Başını salladı.

Duymak istediğim tek şey buydu.

Derin bir nefes alıyorum ve alevlerin arasından yürüyorum.

Tek hissettiğim onların sıcaklığı, sanki tarafından yalanıyormuşum gibi. Neredeyse şehvetli. Ama acı yok ve tenim yanmıyor.

Ama derinlerde bir şeyler oluyor. O kuyunun içinde bir karanlık oluşuyor.

Muazzam bir güç hissi var, ama bir bedeli olan türden. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama hissediyorum, sanki güç en karanlık derinlikte gömülü, kilitli bir kutuda saklı ve onu açmak büyük bir şey kaybedeceğim anlamına geliyor. Kendimi, haysiyetimi, ahlakımı. Beni ben yapan ve olmak için çabaladığım her şeyi.

Jeremias yüzüme dikkatle bakarak, "Onu itme," diyor. "Alevlerin açmaya çalıştığı şey de tam olarak bu. Her şey senin için orada, yeter ki sen onu içeri davet et."

Bunu söyleme şekli bana burada soyut bir karanlıktan ya da güçten değil, bir varlıktan bahsettiğimizi düşündürüyor.

Karanlık Olan.

Evet, içimden hışırtılı metalik bir ses fısıldıyor, kanımı buz gibi akıtan, uzuvlarımı aniden korkuyla ağırlaştıran bir ses. *Evet. Evet.*

Ses Jeremias'tan gelmedi.

Sallayıp . Onunla ilgili tüm düşünceleri kafamdan atıyorum, o ismi bir daha asla düşünmeyeceğime dair söz veriyorum. Artık o kutunun içinde ne olduğunu ve onu asla açmayacağımı biliyorum.

Jeremias hayal kırıklığıyla iç çeker ama yorum yapmaz.

"Söylesene," diyorum merakla, "madem karanlıkla bu kadar takıntılısın, hiç iyi oldun mu? Sen bir cadı olarak doğdun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi de kişisel sorular mı? Peki o zaman. Evet, ben bir cadı olarak doğdum."

"Nerede?"

"Kuzey İngiltere." "Ne zaman?"

"Skarde'ın vampire dönüşmesinden yaklaşık elli yıl sonra. On dört on."

Hayretler içinde ona bakıyorum, çenem düşüyor. Ne oluyor lan? 1410?
"Nasıl hâlâ hayattasın? Ölümsüz müsün?"

"Öldürmesi zor biriyim diyelim. Yaptığım tüm fedakarlıklar için bir hediye."

Kaşlarımı çattım. "Gerçek kurbanlardan mı bahsediyorsun?"

"Bu da işin bir parçası. Ama hayır. Ben bir cadı olarak doğdum, belirli bir amacı olan ilk cadı olarak. Kontrolden çıkmaya başlayan vampirleri hizaya getirmek için yaratılan ilk avcıydım. Var olan her avcı benim sayemde burada."

"Bekle, bekle. Dur bakalım. Ailem gibi mi demek istiyorsun? Jim ve Elaine? Onlar bir şekilde senden mi geliyor?"

"Bir şekilde," diyor yavaşça. "Ama evet, soyları yüzyıllar boyunca bana kadar uzanıyor. Ben tüm vampir avcılarının babasıyım."

Bu soruyu sormaktan nefret ediyorum ama... "Eğer rolün buysa ve her zaman buysa... teknik olarak ben bir vampirim. Neden beni öldürmüyorsun?"

"Artık bununla ilgilenmiyorum. Çok uzun zamandır bir vampir öldürmedim."

"Pekâlâ. Eğer senin , bu bir avcı olduğum anlamına mı geliyor?"

Kuru bir kahkaha attı. "O zaman kendini öldürmen gerekirdi. Hayır. Sen bir vampir değilsin çünkü vampir tarafın bunu reddediyor. Başka sorunuz var mı?"

"Evet. Ne zaman bu hale ?" Ellerimi ona doğru sallıyorum. "Ne gibi?"

Kötülük.

"Karanlık Olan'ın en iyi dostları."

Soğuk bir rüzgar içimde ısıklık çalıyor ve ismi tekrar söylediğime pişman oluyorum.

Jeremias'ın gözlerindeki ölümcül bakıştan onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyorum. "Sonsuza kadar yaşamaya karar verdiğimde. Ve bu yetenek bana bahşedildi. Ayrıca

vampirlerle ayak uydurmak için bir şeye ihtiyacım vardı."

"O," diye düşünüyorum. "Yani vampirleri yarattı ve sonra da vampirleri hizada tutmak için seni mi yarattı?"

"Evet. Bazen yaratımlar kontrolden çıkıyor."

"Kulağa savaşı iki tarafı karşı karşıya getirmek ve onları iğrenç bir oyunda dövüşürken izlemek gibi geliyor."

"Belki de hepsi bir oyundur," diyor gözleri alev alev parlayarak. "Ama ben kazanıyorum."

Yine de kazanıyor mu? Eğer bugünlerde vampirleri öldürmüyorsa, bir avcı için kazanmak ne demektir? Nihai hedefi nedir?

Neden burada (her neredeysem) ve onu neden çağırdığımı hatırlayarak .

"Solon'a yardım edebileceğimi söylemiştin," diyorum. "Öyleyse ne yapabileceğimi söyle." "Yine buna mı döndün?" diye soruyor hafifçe.

Ona bakıyorum ve devam etmesini bekliyorum.

"Canavardan kurtulmanın tek bir yolu var," diyor. "Canavarı öldürmelisin."

"Solon'u öldürmeden canavarı öldürebilir misin?" Hızlı bir gülümseme. "Muhtemelen hayır."

Buna göz kırpıyorum. "Peki, canavarı nasıl öldürüyorsun?" "Bir vampiri öldürdüğün gibi. Bir cadı bıçağı."

Başımı sallıyorum. "Canavarı bir cadı bıçağıyla bıçaklayamam."

"Haklısın. Çünkü sen bir avcı değilsin. İşe yaramaz. Sadece seni öldürmeden birkaç dakika önce onu kızdırmış olursun."

"Yani o zaman boku yedim, bunu mu söylüyorsun?" diye homurdandım. "En azından bana senin yaptığın gibi onu uyutmayı öğretebilirsin. *Bir şeyler* yapabilmem lazım."

"Daha önce de söylediğim gibi," diyor test edercesine, sanki sabrını taşıyormuşum gibi, "karanlıkla savaşmak için karanlığı kullanmaya istekli olmalısın. Şimdiye kadar buna açık görünmüyorsun. Ama belki bir dahaki sefere yine onun ellerinde ölmek üzere olduğunda, sonunda inatçılığı bırakıp gerçeği kabul edersin. Ya da belki de öleceksin ve ben seni kurtarmak için orada olamayacağım."

Ellerimi yüzüme bastırıp düşünmeye çalışıyorum.

"İkimizin de zamanını boşa harcıyorsun," diye ekliyor Jeremias. "Karanlık tarafını çağırmaya istekli olmadığın sürece, bir cadı olarak çok uzağa gidemezsin."

"Ailem gayet iyi idare ediyor," diye tersliyorum, ona bakarak. "Ve onlar ışıkla başa çıkıyorlar."

Küçümseyen bir homurtu çıkarır. "Senin ebeveynlerin, sahte ebeveynlerin, aptal ve zayıflar. Önemli olan hiçbir şeyi yapamazlar. Vampirleri zar zor öldürebiliyorlar. Onlardan hiçbir şey öğrenemeyeceksin. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Ne de olsa sana hiçbir şey öğretmediler. Sizi ne yapacaklarını, sizinle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar. Gücünü hissediyorlar, ama aynı şey

güç onları korkutuyor. Senin karanlığın onları korkutuyor Lenore. Benden başka herkesi korkutuyor."

"Solon'u korkutmuyor," diyorum inatla.

Bu konu üzerinde düşünüyör. "Olmayabilir. Ama Absolon'un o karanlığa ihtiyacı var." Birden doğruca siyah gökyüzüne bakar. "Karanlıktan bahsetmişken, şimdi sana ihtiyacı var. Adam bekliyor."

Hangi adam diye sormadan, dünya siyah bir girdabın içine çekiliyor ve o da gözden kayboluyor. Her şey karanlık, çok karanlık ve artık ayaklarımın altındaki zemini hissedemiyorum, gözlerimin açık mı kapalı mı olduğunu anlayamıyorum.

Yavaş yavaş, sanki bir rüyadan uyanıyormuşum gibi hissediyorum.

Gözlerimi açıyorum, tekrar eski dairemde olmayı bekliyorum.

Ama değilim.

Solon'un yatak odasımdayım. Eskiden benim yatak odam olan yerde.

Yeni bir yatak var, eskisi gibi kral boy, ama dört posterı yok, ama diğer her şey aynı görünüyor.

Jeremias beni neden *buraya* geri koydu?

Etrafıma bakıyorum, yarı yarıya canavarın tuvaletten çıkmasını ya da yukarıdaki kule odasından ayak sesleri duymayı bekliyorum, ama sadece sessizlik var.

Salonun kapısını açıp dışarı bakıyorum. Daha önceki uyku kıyafetlerime geri döndüm, siyah dantelli bir kaşkorse ve bir çift ekose boxer, bu ev için çok müstehcen bir şey değil ve dışarı çıkıp sessizce merdivenlerden aşağı iniyorum. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Hangi gün olduğunu bile bilmiyorum. Jeremias beni o boşlukta uzun süre tutabilirdi.

Yine de belli belirsiz sesler duyabiliyorum ve duyularım bana bunların Karanlık Gözler'den geldiğini söylüyor. Ölü güllerin yanından geçiyorum ve bu sefer bir kelime bile söylemiyorum, düşünmüyorum bile, ama güller kendiliğinden kıpkırmızı kanayarak yükselmeye başlıyor.

Hah. Bu yeni bir şey. Jeremias sihriime artık daha kolay erişebileceğimi söylediğinde, kasıtlı olmasa bile öyle olacağını mı kastetti? Sanırım artık kendimi biraz daha yakından izlemem gerekiyor.

Evin geri kalanı ölü gibi sessiz, ama Karanlık Gözler'e yaklaştıkça Solon'un sesini daha çok tanıyorum, kalbimi içgüdüsel olarak çarptıran bir şey. Ama bu sadece onun sesi değil. Kurt'un, Ezra'nın ve tanımadığım bir sesin sesi. Bana Onni denen adamı hatırlatan ama tam olarak aynı olmayan garip bir tempo.

Kulübün kapısının önünde duraklıyorum, şirketin önünde tamamen açık saçık olmadığımın emin olmak için tekrar kendime bakıyorum. Meme uçlarım sert -artık hep öyledirler- ve üstüm çürük, ama sanırım kabul edilebilirim. Onni söz konusu olduğunda sarhoştum ve haddimi aşmışım; Solon'u diğer arkadaşlarının önünde utandırmayı planlamıyorum.

Kapıları itip açtım ve içeri girdim.

Dört kafa bana doğru baktı.

Bunlardan biri sevgilime ait, onun ölümcül yakışıklı yüzünü görmek mideme ters taklalar attırıyor. Sadece birkaç gün oldu ama *lanet olsun*, onu çok özledim. Kalbim acıyla ağrıyor.

Ama dikkatim bir yabancı tarafından çalınıyor; adam hemen ayağa kalkıyor, sanki cennetten inen bir melekmişim gibi umut ve huşu karışımı bir duyguyla bana bakıyor.

Sevimli biri, o kadarını söyleyebilirim. Tam bir vampir, şüphesiz, ama yine de sevimli. Yüksek elmacık kemikleri, Solon'unkine benzeyen uzun siyah saçları, mavi gözleri var. Aslında Solon'a çok benziyor ama biraz daha genç, biraz daha kısa ve sakalsız. Takım elbise değil, lacivert bir Henley ve koyu renk kot pantolon giymiş, siyah deri ceketini de sandalyesinin arkasına asmış. Kasları Henley'e çok yakışıyor.

"Lenore," dedi adam bana. Sanki beni tanıyormuş gibi adımlı söylüyor.

Başka bir şey söyleyemeden, Solon bir hareket bulanıklığı içinde yanıma geldi, önünde durdu ve yabancıyı görmemi engelledi.

"Ne oldu?" Solon uzanıp kolumu tutuyor, sonra bana dokunmaması gerektiğini fark edince hızla bırakıyor. Sertçe yutkunuyor, mesafe beni olduğu kadar onu da incitiyor, gözleri benimkileri arıyor. "Neden buradasın? Bu kıyafetle mi? İyi misin?"

Endişesi kalbimi ısıtıyor ve onu öpme isteğimi görmezden gelmek zor. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ben... Ben neden burada olduğumu bilmiyorum. Bir an Jeremias'la birlikteydim, sonra... şey, beni daireme geri koyacağını düşünmüştüm, ama nedense beni buraya geri koydu."

"Jeremias?" Solon ve yabancı aynı anda söylüyorlar.

"Evet," dedim. "Ona seslendim. I..." Omzunun üzerinden yabancıya bakıyorum. "Bizi tanıştırmam gerekiyor mu?" Solon'a soruyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor. Tamam, sanırım bu dostça bir ziyaret değil.

Sonunda, "Evet. Sanırım yapmalıyım." dedi. Ağır bir iç çekişle elini yabancıya doğru sallar. "Lenore, bu Kaleid." İsteksizce ekler, "Kardeşim."

OceanofPDF.com

LENORE

"KALEID?" ADAMA BAKARAK TEKRAR EDİYORUM. HIÇ DE BENİM GÖRDÜĞÜM GIBİ BİRİ DEĞİL.

Kaleid'in öyle olacağını hayal etmiştim. Yani normal görünüyor. Skarde'ın gerçek oğlu gibi görünmüyor (Skarde'ın neye benzediğini bildiğimden değil, ama *Drakula*'daki Gary Oldman gibi korkunç bir yarasa gibi bir şey hayal ediyorum). Bu adam gözlerinde sürekli parıltı olan seksi bir İskandinav erkeğine benziyor. Bu nasıl Skarde'ın sağ kolu olabilir?

Ayrıca, onun burada ne işi var?

Telaşlanmalı mıyım? Solon'a soruyorum, ona bakıyorum. *Tehlikede misin?*

Ağzının köşesi yukarı kalktı. *Önemsediğini bilmek güzel.*

Gözlerimi devirmemi engellemek için çok çaba sarf etmem gerekiyor.

Saat kaç bu arada?

Sabah altıda, diyor ve ben şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum.

Hala ne yapıyorsunuz?

Bir gülümseme daha. *Biz vampiriz Lenore. Ve Kaleid'in ortaya çıkması çok yeni bir gelişme.*

"Pekala Lenore," diyor Kaleid. "Neden oturup bize katılmıyorsun? Seni de ilgilendiren pek çok şeyi tartışıyoruz. Bunları senin de duyman adil olur."

Solon'a sert bir bakış attım. *Beni mi tartışıyordunuz?*

Solon'un bakışları keskin. *Seni bu işin dışında tutmaya çalışıyordum.*

Kendi iyiliğin için.

Lanet olsun. Şimdi her şeyden daha çok merak ediyorum.

Solon'un etrafında yürüyorum, Kaleid'e temkinli bir şekilde yaklaşıyorum. Wolf ve Ezra rahat görünüyorlar, espresso içiyorlar ve deri sandalyelerde uzanıyorlar, ama gözleri

kasları gergin ve kıvrılmış, yanlış bir hareket yaparsa saldırmaya hazır. Öyle bile olsa, Solon'un onlardan önce davranacağından hiç şüphem yok.

Yine de Kaleid'den gerektiği kadar korkmuyorum. Nedenini açıklayamıyorum. Ortaya koyduğu kolay, rahat havadan ziyade - ki bu göstermelik de olabilir - hiçbir anlam ifade etmese de ortaya çıkmasını beklediğim için.

Jeremias'ın bana bahsettiği adam bu olabilir mi?

Solon'un daha önce oturduğu sandalyenin arkasında durarak, "Burada olman konusunda biraz endişeli görünüyorsam beni affetmelisin," diyorum. "Seni tanıdığım kadarıyla babanla birlikte çalışıyorsun ve baban beni öldürtmeye çalıştı."

Kaleid düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve parmaklarını çenesinde gezdiriyor. "Evet, bu yüzden bana karşı nasıl kin besleyebileceğinizi anlayabiliyorum. İçiniz rahat olsun, size zarar vermek niyetinde değilim. Aslında yardımınıza ihtiyacım var." Solon'a bakar. "Tıpkı Solon'un benim yardımımıza ihtiyacı olduğu gibi."

Solon sadece homurdanıyor ve sandalyeye dönerek oturmamı işaret ediyor. Kendisi için bir sandalye çekip benimle Kaleid arasında konumlanırken ve aynı zamanda benden uzak durmaya çalışırken dalgınca öyle yapıyorum. Bunun fark edilebilir olduğunu söylemeliyim. Solon toplum içinde çok dokunaklı ve sevecen bir adam değil ama sizden uzak durmaya çalıştığında bunu anlıyorsunuz.

"Evet," diyorum boğazımı temizleyerek, gözlerimi Kaleid'e dikip onu anlamaya çalışıyorum. Solon her zaman bir vampirin başka bir vampire yalan neredeyse imkânsız olduğunu söyler ve seyreltilmiş kanımla o doğruyu arama becerilerine sahip olmasam da, Solon yalan söylediğini düşünseydi Kaleid'in büyük olasılıkla ölmüş olacağını varsayıyorum. Yani, Kaleid'i bu eve, korumaları geçip sığınağına davet etmiş olmalı. Bu da bana Solon'un kardeşine bir nebze de olsa güvendiğini gösteriyor. "Yardıma ihtiyacın olduğunu söylüyorsun. Neden biz? Neden buradasınız?"

Kaleid güler ve Wolf ile Ezra'ya bakar. "Vay canına, hemen işe koyulduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsunuz." Ama ne Wolf ne de Ezra gülümseyiyor. Aslında Ezra hiç gülümsemez ama şu anda bile suratı asık.

Kaleid'e sert bir bakış attım.

O da bana hızlı bir gülümseme ile karşılık veriyor. "Buna saygı duymak zorundayım. Solon'un vampirlere hadlerini bildirmeyen biriyle birlikte olduğunu hayal bile edemiyorum. Tanrı'dan tek dileğim bunu onunla da yapabilmeniz." Boğazını temizliyor, yüzü bir saniye içinde tamamen ciddileşiyor, sanki bir düğmeye basılmış gibi

ters döndü. "Burada olmamın nedeni Solon'u ve seni şahsen görmeye ihtiyacım olmasıydı. Solon benimle görüşmek için Onni'yle birlikte Helsinki'ye gitmek istemediğinden, bir sonraki en iyi şey sana gelmem oldu. Güveninizi kazanmam gerektiğini düşündüm."

Wolf espressosundan sakın bir yudum almadan önce, "Ve sen hâlâ içmedin," diyor. Sonra özür dilercesine bana bakıyor. "Kusura bakma Lenore, bu sabah görgü kurallarımı . Sana bir espresso yapmamı ister misin?"

Ona zahmet etmemesini söyleyemeden Wolf kalkıyor ve barın arkasındaki espresso makinesine doğru ilerliyor.

Kaleid, Solon'a bakmadan önce Wolf'u izleyerek, "İlginç," diye düşünüyor. "Sana ait olduğu için Lenore'ye düşkün olacağını düşünmüştüm." Sonra, Solon cevap olarak dişlerini birbirine geçirirken, Kaleid bana bakıyor. "Sen hâlâ ona aitsin, değil mi? Aranızda bir tür gerginlik seziyorum. Solon, ona zar zor bakıyorsun. Onni'nin tarif ettiği aşık adama benzemiyorsun."

"Ben ona aidim," diyorum Kaleid'e, sesimi sabit tutarak. "Sadece zor bir dönemden geçiyoruz."

Solon'un bakışları elmasları kesercesine bana dik dik bakıyor. *Ne yapıyorsun? Ona hiçbir şey söyleme.*

"Cennette sorun mu var?" diye soruyor kardeşi hafifçe. "Göğsündeki yara izleriyle bir ilgisi var mı? O izler çok tanıdık geliyor."

Solon alçak bir hırlama sesi çıkarır ama Kaleid buna aldırmaz.

"Önemli bir şey değil," diyorum onlara bakarak. Yara , ama çirkin kırmızı izler kaldı, sürekli bir hatırlatma.

"Hiçbir şey olmasaydı, orada hiçbir şey olmazdı," diyor Kaleid. "Ne kadar hızlı iyileştüğimizi biliyorsun." Solon'a bakıyor. "Sakın bana hâlâ canavarına nasıl tasma takacağını bilmediğini söyleme."

Solon'un yüz hatları gerilir ama bir şey söylememeyi başarır. Kaleid basitçe, "Görüyorsun Lenore, benim de bir tane var," der.

Birden dikkat kesildim. "Sen neden bahsediyorsun? Bir canavardan mı?"

Başını sallıyor. "Skarde'ın oğlu olmanın faydası. Onu canavar yapan her şey bize kan yoluyla geçti. Neyse ki benim canavar Solon'unkinden biraz daha akıllı başında. Solon'un birkaç yüz yıl boyunca bir deli olmasının da yardımı olmadı."

Solon'un gözleri bir anlığına Kaleid'inkilere kilitleniyor, keskin bakışlar. Solo'dan yayılan düşmanlık havayı dolduruyor, neredeyse kendine has bir kokusu var. "Yeter artık

lanet olası sohbetinle. Bana söylediklerini ona da söyle ve sonra evimden defol git."

Kaleid'in gözleri şakacı bir şekilde genişler. "Dokunaklı, dokunaklı." Bana bakıyor ama benim yüzüm de aynı şeyi söylüyor. *Devam et dostum.*

"Doğru," diyor ve Ezra'nın sandalyesinde zıplamasına neden olacak kadar yüksek bir sesle ellerini birbirine vuruyor. "Buradayım çünkü babamı yok etmek istiyorum ve bunu yapmak için yardımınıza ihtiyacım var. Hem senin hem de Solon'un."

Bu işin buraya hissediyordum. "Neden?" "Birçok nedeni var. Ama esas olarak onun ölmesini istiyorum."

"Öyleyse git öldür onu."

"O kadar basit değil. Benim gücüm var ama babam kadar değil. Ama Solon ve ben birlikte onu alaşağı edebiliriz."

"Yani bana ihtiyacın yok..."

"Ah, ama var," diyor Kaleid. "Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Ayrıca, bütün plan sizsiniz."

Solon boğazını temizliyor, bana kısa bir süre bakıyor. "İkimiz adına konuşmuyor."

"Doğru," diyor Kaleid dikkatle. "Sanırım Solon'u bana yardım etmeye ikna ettim, Tanrı biliyor ki aynı şeyi istiyoruz, bunu kabul etmek onun için ne kadar zor olsa da, ama onu henüz senin işin içinde olduğuna ikna edemedim. Bak Lenore, Yanık'e ve Karanlık Düzen'e yaptıkların çok ama çok etkileyiciydi. Ve bu ham, filtrelenmemiş bir güçtü. Eğer ustalaşırsan neler yapabileceğini bir düşünsene."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu konuda ustalaşamadım," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak, çünkü bakışları arada bir meme uçlarıma düşüyor. "İstediğim zaman nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum."

"Jeremias'la yaptığın onca ziyarete rağmen mi?" diye soruyor kuşkuyla.

"Jeremias bana ancak karanlık tarafımı benimsersem yardım edebilir ve edecektir. Ve bu da yapmak istemediğim bir şey. Sonumun onun gibi olması umurumda değil... ya da senin gibi olması."

Kaleid ellerini kalbine bastırır. "Oooh, bu acıttı. Eminim zamanla ne yapmaya çalıştığımı anlayacaksın. Kaçmaya çalıştığım şey karanlık. Bu fikri aklından bile geçirmediğin için seni takdir ediyorum." Dudaklarını yalıyor. "Ama şimdi hazır olmasan da zamanla olacağına inanıyorum. Önemli olduğunda. Ve bundan da öte, sana ihtiyacımız var çünkü sen Skarde'ın istediği şeysin."

"Yani ben yem miyim?" Kaşlarını kaldırıyorum.

"İşte tam da bu yüzden bunu yapmana izin vermeyeceğim," diyor Solon bana hoyratça.

Ama yanlış bir şey söyledi.

"Bana izin vermeyecek misin?" Tekrar ediyorum. "Boş ver Solon, beni kontrol edemezsin ya da bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin."

"Denemediğim için değil," diye homurdanıyor.

"Bu kesin," diyorum kuru bir kahkaha atarak. "Koruyucu, sahiplenici ya da istediğin her türlü alfa olabilirsin ama ben kendi kararlarımı kendim veririm. Eğer seninle... nereye gidecektim?"

"Helsinki," diyor Kaleid umutlu bir ifadeyle.

"Eğer seninle Helsinki'ye gelirim, bu seçimi ben yaptığım içindir. Sen değil." Kaleid'e bakıyorum. "Skarde benden ne istiyor? Sadece ölmemi mi?"

Başını acımasızca sallıyor. "Tam tersi. Seni canlı istiyor. Onun gelini olmanı istiyor."

Aynı anda ürperirken ağzım açık kalıyor. "Gelini mi?" Gıcırđıyorum. Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Skarde'ı görmedim bile ve tamamen iğreniyorum. "Neden ben?"

"Çünkü bu önceden bildirilmiş," diyor Kaleid. "Ve ben inansam da inanmasam da Skarde buna inanıyor. Seni istiyor, nokta. Ve sen de bizi ona yaklaştıracaksın."

Wolf yanıma gelip bana espressomu uzatırken, "Lenore'un bu duruma düşmemesi gerektiğini düşünüyorum," diyor.

Ondan alıyorum. "Teşekkür ederim Wolf. Ama tekrar söylüyorum, bu kararları benim adıma sen veremezsin."

Wolf'un yüz ifadesi bana bakarken kararıyor. "Bu konuda uzun uzun düşünmelisin. Solon aşırı korumacı davranmıyor. Bu yeni bir dünya, yeni bir bölge. Daha önce hiç olmadığın kadar sınanacaksın, hem de sen hazır olmadan. İkinize göz kulak olmak için orada bile olmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu pislik izin verilmediğini söylüyor," diye konuşuyor Ezra, öfkeli ifadesi hâlâ Kaleid'e odaklanmış durumda.

"Mutfakta çok fazla aşçı var," diye açıklıyor Kaleid avuçlarını göstererek. "Üçümüzü babamın çekildiği dünyalardan birine götürebilirim, belki dördümüzü, ama Wolf ve Ezra'yı tespit etmek çok kolay olur. Yerlilerle aynı şekilde uyum sağlayamazlar. Ayrıca, takviyeye ihtiyacımız olursa Valtu'ya her zaman sorabilirim."

"Drakula mı?" Wolf tekrarlar. "Ona mı soracaksın?"

"Bekle, ne? Drakula mı?" soruyorum. "Gerçek Drakula gibi mi?"

"Onun adı Valtu," diyor Kaleid sabırla, Wolf'u görmezden gelerek. "Valtu Drakula. Bram Stoker'a ilham verdi."

Wolf bana "O bir pislik," dedi. "Ona Kaleid'e güvendiğimden daha fazla güvenmezdim."

"O zaman gitmemen iyi bir şey," çıkışıyor Kaleid. "Lenore da gitmiyor," diyor Solon. "Ve bu son sözüm."

Başımı sallıyorum, içimdeki öfkenin alevlendiğini hissediyorum. Bazen kontrolcü eğilimleri gururumu okşuyor ama şu anda çok sinir bozucu. "O zaman ben gidiyorum. Buna ne dersin?" Kaleid'e bakıyorum. "Beni de say. Skarde'dan kurtulmayı herkes kadar ben de istiyorum ve bunu yapmak için bana ihtiyacınız varsa, ihtiyaç duyulan yere giderim."

Solon'a bakamıyorum bile. Öfkesi hissediliyor.

Kaleid yine de onu izliyor. "Gördün mü, sevgilin geldi. Ama Yüce İsa Solon, bence yakında biraz kan bulsan iyi olur. Bunun için gücüne ihtiyacın olacak."

Solon buna bir şey demiyor ve bana ikimizin de birbirimize aç olduğumuzu hatırlatıyor. Tam anlamıyla.

Espresso'yu bir dikişte içiyorum, kaynar sıvı boğazımı hiç acıtmıyor ve sandalyemden kalkıyorum. "O zaman her şey ayarlandı. Sadece ne zaman gideceğimizi söyle ki toparlanmak için zamanım olsun."

"Birkaç gün," diyor Kaleid. "Önce şehrin tadını çıkarmak istiyorum. Kaliforniya'da olmak iyi hissettiriyor."

Sanırım aceleye gerek yok. Umarım bana çok fazla zaman vermez yoksa her şeyden vazgeçebilirim. Açıkçası bunu çok fazla düşünmedim.

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Sonunda seninle tanışmak güzeldi Kaleid. Umarım hepimizin iyiliği için bu iş yolunda gider."

Sonra Wolf ve Ezra'ya başımla hızlıca selam veriyorum, ayrılmak için dönüp evin kapısına doğru ilerlerken Solon'la kısa bir süre göz göze geliyorum.

Vampirim hemen yanıma geliyor ve adımımı atmadan önce beni durduruyor.

"Ne?" Solon'a dikkatle bakıyorum, vücudunun benimkine ne kadar yakın olduğunun, damarlarımdaki tüm kanın yüzeye çıkıp onunla birlikte olmak için nasıl yalvardığının acı verici bir şekilde farkındayım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyor Solon bana sertçe.

"Biliyorum," diyorum ona. "Ama istiyorum. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Görünüşe göre yapılacak tek şey bu."

"Riskler çok büyük," diyor başını sertçe sallayarak ve dudaklarını beyaz bir çizgi halinde birbirine bastırıyor.

"Ve bu risklerin bazılarını almak sana düşmez," diyorum. Tüm sağduyuma ve bizi rahat bırakmasına rağmen uzanıp avucumu yanağına bastırıyorum. Soğuk, soluk teni, kirli sakalının pürüzlü çizikleri elime şok dalgaları gönderiyor, kolumdan aşağıya ve doğrudan kalbime doğru ilerliyor. Gözleri tepki olarak kapanıyor, derin bir nefes alırken burun delikleri açılıyor. Hay sikeyim. Neden bu kadar zor olmak zorunda? Neden Jeremias bana ne yapacağımı öğretilmedi? Belki de sadece bu tek şey için, canavarı evcilleştirebilmek için, belki de karanlığa gitmeye ve ruhumdan vazgeçmeye değerdi.

Birden Solon'un gözleri açılıyor, yoğunluğuyla beni delip geçiyor, mavisi adeta parlıyor. "Hayır," diye hışırıyor. "Ruhundan hiçbir şey için vazgeçmeyeceksin, özellikle de benim için."

İrkildim. "Bunu duymaman gerekiyordu."

"Ve bunu yapmaya çalışmıyordum. Ama yaptım. Lenore, dinle." Elimi kendi eliyle kapatıp yüzünden çekti ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Seni seviyorum. Ne olursa olsun seni kaybetmeyeceğim. Ama benim için bedeli ağır olacak hiçbir şey yapamazsın. Sana izin vermeyeceğim. Bunu hak etmiyorum."

Sertçe yutkunuyorum, gözlerime ateş basıyor. "Neden değerine benim karar vermeme izin vermiyorsun, tamam mı? İkimizden vazgeçmiyorum, tamam mı? Bir yolunu bulacağım." Ona bakıyorum, yüzündeki zayıf ifadeyi, gözlerinin altındaki morluğu fark ediyorum. "Ama Kaleid beslenmen gerektiği konusunda haklı, özellikle de Finlandiya'ya gideceksek."

Başını sallar. "İyi olacağım."

"Solon," diyorum sertçe. "Sen lanet olası bir vampirsin. Kana ihtiyacın var. Ve belki de şu anda bunu sana vermesi gereken kişi ben değilim, ama birinden alman gerekiyor. Donörlerden birini al. Bunu biz gitmeden önce yap."

"İstemiyorum," diyor huysuzca.

"Benden başka kimseden beslenmek istemediğin için mi?" diye sordum. "Çok tatlısın ama açıkçası umurumda değil. Seks gibi değil. Yemek gibi. Beslenebilirsin ama beslendiğin kişiyi beceremezsin, değil mi?"

Bakışları keskinleşiyor. "Ne düşünüyorsun?"

"O bölgede biraz kontrolün olduğunu varsayıyorum." Yani, Tanrım, umarım bu bir veridir, çünkü sanırım canavarla bir mücadeleyi riske atmayı tercih ederim

kana susamış ve beslenme çılgınlığı içindeki birine aletini sokmasından daha iyidir. Bu beni iyileşemeyeceğim bir noktaya kadar kırardı.

"İyi olacağım," diyor yine ve Tanrım, bana inatçı diyor. "Kuraklık dönemleriyle nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Öte yandan sen..."

"Aç değilim," diye yalan söylüyorum. Açlıktan ölüyorum ve yemek beni kesmiyor. Kansız idare ediyorum ve dürüst olmak gerekirse, en azından bir hafta daha yoksunluk çekmemeliyim ve belki de koşullardan kaynaklanıyor, ama başka hiçbir şey gibi can atıyorum. Duyularım körelmiş gibi hissediyorum, içimdeki kıvılcım püskürüyor. Sadece herhangi bir kan da değil, özellikle Solon'unkini istiyorum.

Ama o beklemek zorundaysa, ben de beklemek zorundayım.

Sadece hangi anı bilmiyorum. Ve bunun ne kadar süreceğini.

Solon iç geçiriyor, gözleri yüzümde gezinirken yüz ifadesi inanmaz bir hal alıyor. Az önce ne düşündüğümü onun da duyduğuna şüphe yok. "Muhtemelen aileni aramalısın. Nerede olduğunu bilsinler. Ve burada kalacağını."

Kaşlarım kalktı. "Burada mı kalacağım?"

"Jeremias'la birlikteysen dün gece uyuyamadın ve kendine biraz zaman ayırdığında, bunun sana bir ton tuğla gibi çarpacağını garanti edebilirim. Yukarı çık. Eski yatak odana. Ve orada kal."

Dudaklarımı birbirine sürterek bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum.

"Moonshine," diyor Solon bana nazikçe, "burada güvendesin. Ailenin yanında olduğundan daha güvende. Ve benden de güvendesin. Sana söz veriyorum. Wolf burada. Ezra da. Sana ihtiyacın olan alanı veriyorum, ama bizimle Helsinki'ye geleceğini düşünüyorsan, o zaman tekrar benim etrafımda olmaya alışsan iyi edersin."

"Gideceğimi sanmıyorum," dedim ona. "Ben gidiyorum." Başını salladı. "Pekâlâ. Hadi o zaman."

Kısa bir süre dirseğime dokunuyor ve beni kapılara doğru götürüp açıyor. İkimiz de koğuştan geçip eve giriyoruz ama ben birkaç basamak çıkarken o olduğu yerde kalıp bana bakıyor.

"Solon," diyorum ona. "Kaleid'e güveniyor musun?"

Kaşlarını çatarak düşünceli bir şekilde yana bakıyor. "Hayır. Güvenmiyorum. Senden başka kimseye güvenmiyorum."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

Dudakları eğlenerek seğiriyor. "Çünkü ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım seni durduramayacağımı biliyorum." Sonra ciddileşir. "Peki hayatım, neden

Bunu yapmak ister misin?"

"Sana söyledim. Yapılacak en doğru şey bu. Ve içimin derinliklerine baktığımda, bunun olması gerektiğini biliyorum. Kaleid'e güvenip bir önemi yok, çünkü benim onunla gitmem gerekiyor. Skarde'ın yenilmesinde benim de payım var ve bunu sen de biliyorsun." Duraksıyorum. "Jeremias da bana aynı şeyi söyledi."

Alnı kırışıyor. "Ve sana doğruyu söylemesi için ona güveniyorsun?" "O geleceği görür, Solon."

"Vampirlerden sonsuza dek nefret eden lanet olası kötü bir büyücü," diye homurdanıyor Solon. "Söylediği tek bir kelimeye bile inanmazdım."

Söylediklerinin doğru olduğunu bilerek iç geçiriyorum. "Biliyorum. Ama bazen birine güvenmek zorunda kalırsın. Sen Kaleid'in doğruyu söylediğini söyleyebilirsin, ben de Jeremias'ın. Bahse gireceğim anlamına gelmiyor ama onun geleceği görebildiğine inanıyorum çünkü geleceği *hissediyorum*. Ve bunun böyle olması gerektiğini biliyorum, kulağa ne kadar vay vay gibi gelse de."

"Woo woo?" Solon kaşlarının arasında bir çizgiyle tekrarlar.

Gülüyorum. "Evet. Woo woo. Mistik, büyümlü şeyler gibi."

"Cadı olduğunu , değil mi? Buna sadece büyü diyebilirsiniz."

"Göreceğiz," diyorum ona, kendime rağmen gülümseyerek, kısa bir süreliğine eski zamanlara geri döndüğümü hissederek. Sonra, bunun üzerinde daha fazla duramadan arkamı dönüp Solon'u arkamda bırakarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

LENORE

ÜÇ GÜN SONRA, SOLON VE BEN ŞAFAKTAN ÖNCE KALKIP

Helsinki'ye uçtu. Kaleid, tıpkı kardeşi gibi süslü bir yer olan Ritz'de kaldı, ki bu anlaşılabilir bir şeydi çünkü vampirlerin hiçbiri onu evde istemiyordu. Yvonne bile ayak diredi ve Solon'un hayatındaki farklı vampirler söz konusu olduğunda her zaman o kadar anlayışlı değildi.

O zamandan beri Kaleid'i görmedim. Solon birkaç kez otelin barında onunla buluşmaya gitti, sanırım planı tartışmak ya da belki de Kaleid'i beni dahil etmekten vazgeçirmeye çalışmak için. Ama artık ikisinin de benim katılımım konusunda söz hakkı yok. Kaleid fikrini değiştirse ya da beni korkutup vazgeçirmeye çalışsa bile başka bir yol bulurdum.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor Kaleid, özel cip geldiğinde ve biz onun arkasındaki arka sıraya karıştığımızda.

"Teşekkürler," dedim ona.

"Açıkçası Solon'u kastetmiştim," diyor Kaleid. Sonra bana kaşlarını çatıyor. "Gerçi geçen gün daha iyi görünüyordun. Kabul edelim, zar zor giyinmiştin." Bana müstehcen bir sırıtış attı.

Solon yanımda kaskatı kesiliyor ve bir yumruk atmasından, şahdamarını yırtmasından ya da kanlı ve vahşi bir şey yapmasından endişeleniyorum. Sakin olmasını söylemek için ayağına tekme atıyorum, özellikle de otuz beş bin fit yukarıda *kiminle* karşılaşmak istemediğimizi *bildiğinden*.

"Saat sabahın beşi gibi," diyorum Kaleid'e. "Trol gibi görünmediğin için şanslısın."

"Trollerden bahsetmişken, Solon, ona memleketteki gerçek trollerden bahsettin mi?"

Solon sadece çenesini sıkıyor ve biz evden uzaklaşıp sisli sokaklarda ilerlerken pencereden dışarı bakıyor. Ya cipin sürücüsü de bir vampir ya da bizi duyamıyor.

"Hangi troller?" Ben soruyorum.

"Göreceksiniz," diyor Kaleid. "Her neyse, ikinizin de hemen kana ihtiyacı var. Bu kadar gecikebilmenize şaşırdım."

Tamam, şoför kesinlikle bir vampir, çünkü konuşmamızdan bir kez bile ürkmedi.

"Buna disiplin deniyor Kaleid," diyor Solon. "Bir ara sen de denemelisin."

"Ah evet. Her zaman bir şeyler anlatmaya çalışıyorum. Yüzyıllar geçmesine rağmen insanların hiç değişmemesi şaşırtıcı."

"Sen hariç, değil mi?" Solon soruyor. "Çünkü son bin yıldaki en büyük fikir değişikliğini sen yaptın."

Kaleid'in yüzü kararıyor. Tüm o rahat cazibesine rağmen, yüzü karardığı anda tehlikeli tarafının ortaya çıktığını görebiliyorum. Solon'un asla yapamayacağı bir şekilde babasına çekmiş olduğuna inandığım kişi. Bir vampir kralının yanında liderlik ettiğini, belki de bir gün tahtı ele geçirdiğini rahatlıkla görebileceğim kişi.

Bir an için dudaklarımı ıslatarak boğazımı temizliyorum. "Sanırım krallığınıza gitmek üzere bu uçağa binmeden önce, daha iyi bir kelime bulamadığım için, tüm bunları sadece babanızın tahtına oturmak için yapmadığınızdan emin olmalıyım."

Kaleid gözlerimle buluşuyor, tüylerimi diken diken eden titreşimli bir enerjiyle doğrudan ruhuma bakıyor. "Ben bu iş için biçilmiş kaftan değilim," diyor. "Açıkçası, bu işin var olması gerektiğini bile düşünmüyorum."

"Vampirleri o yarattı," diyerek şeytanın avukatlığını yapıyorum. Sanki Karanlık Olan'ın bir avukata ihtiyacı varmış gibi. Keşke insanlar bunun ne kadar aptalca bir söz olduğunu bilselerdi.

Kaleid gülümsüyor, yanaklarında gamzeler beliriyor, bu çocuksu özellik gözlerindeki kötülüğü gizlemeye çalışıyor. "Yaratılmış olmamız gerektiğini kim söyledi?"

Solon yanımda homurdanıyor. Hâlâ pencereden dışarı bakıyor ve başını sallıyor. "Bir konuda aynı fikirde olduğumuzu düşünmek bana acı veriyor."

Birbirinden uzak iki kardeşin arasına bakıyorum, acaba bir daha yakın olabilecekler mi yoksa sonsuza dek birbirlerine güvenmemeye mahkûm mu olacaklar? Kahretsin, ben

Sanırım bu noktada dileyebileceğim en iyi şey, bunu kimse ölmeden atlatmamız. Belki de bu çok fazla şey istemek olur.

SFO'dan United gibi ticari bir uçakla ayrılmaya hazırdım ama bunun yerine SUV bizi özel bir jetin beklediği özel bir havaalanına götürdü.

Bu konuda tamamen rahat olduğumu ve her zaman özel jetler kullanıyormuşum gibi davrandığımı söylemek isterdim ama ne yazık ki durum böyle değil.

Uçağa binerken "Aman Tanrım," dedim. "Kendimi ünlü biri gibi hissediyorum!"

Düşündüğümünden çok daha küçük ama belli ki bizi dünyanın öbür ucuna götürecek kadar büyük. Ama Instagram'da falan gördüğüm jetlerden farklı olarak bunun siyah deri koltukları, siyah döşemeleri ve kırmızı duvarları var.

"Acaba burası bir vampire mi ait?" diyorum koridordan arkadaki koltuklara doğru yürürken.

Solon arkandan, "Kaleid hiçbir zaman ince olmamıştır," diyor, hoşnutsuzca koklayarak.

"Bunu Addams Ailesi'nin evinde yaşayan adam söylüyor," diye konuşuyor Kaleid. "Görünüşe göre bu bizim kanımızda var."

Solon bunu görmezden geliyor. Bavulumu alıp yerleştiriyor ve sonra koltuklarımıza oturuyoruz. Her birimiz deri bir kanepeye benzeyen üç koltuktan oluşan bir sıraya oturduk ve Solon'la koridorun karşısında olmak zorunda olduğum için biraz buruktum. Havaalanına giderken günlerdir ona en yakın olduğum andı. Evdeki eski odamda kaldığım zamanlarda onu sadece geçerken görüyordum ya da Karanlık Gözler'de konuşuyorduk ama Ametist, Kurt ya da Ezra her zaman yanımdaydı. Sanırım diğer insanların canavarı uzak tuttuğunu düşünüyor ve bu doğru olabilir. Ama yine de onun iletişimini çok özledim.

Ve şimdi, emniyet kemerimi bağlarken, keşke gelip yanıma otursaydı diyorum. Canavara dönüşürse Kaleid'in ona haddini bildirebileceğinden eminim ya da geçen sefer beni kurtaran güçleri harekete geçirebilirim.

Öte , o pençeler ve havadaki metal bir tüp bana pek de güvenli gelmiyor. Bir vampiri öldürmenin sadece üç yolu olduğu söylenir - cadı bıçağı, ateş ve kafasını koparmak - ama kesinlikle gökten düşmek de işe yarar.

Mükemmel dişlere sahip vampir bir hostes, hiç şüphesiz Kaleid'in fikri olan siyah, dar bir üniformayla koridordan aşağı iniyor ve hepimize birer şampanya ikram ediyor. Ne Solon'un ne de Kaleid'in emniyet kemerlerini takmadıklarını fark ediyorum.

"Pekala," diyor Kaleid, karşımda otururken. Kadehini kaldırıyor. "Orada yumuşak bir yolculuğa içelim. Tanrı biliyor ki bundan sonrası zor olacak."

* * *

DAHA ÖNCE HİÇ BİR UÇAKTA UYUYAMAMIŞTIM ve etrafım Solon ve Kaleid ile çevriliyken uyuyabileceğimi kesinlikle düşünmüyordum, ama bir şekilde uyudum ve ancak tekerlekler asfalta çarptığında uyandım.

"Finlandiya'ya hoş geldiniz," diye fısıldıyor Solon bana. Gözlerimi kırıştıtararak başımı kaldırıyorum.

Solon hemen yanımda oturuyor ve gülümseyerek bana bakıyor.

Yavaşça doğruluyorum ve kendimi ona gülümserken buluyorum.

"Ve günaydın," diye ekliyor, yatak başımı evcilleştirmeye çalışmamı eğlenerek izliyor. Ağzımın suyu da akıyordu. "Bir ışık gibi söndün. İyi de oldu, çünkü jet lag şaka değil. Vampirler bile acı çekmek zorunda. Hatta bu konuda herkesten daha hassasız."

"Uyurken beni mi izliyordun?" Alaycı bir şekilde sordum.

Gözlerinin kenarları kırışıyor, ifadesine bir yumuşaklık geliyor. "Öyleydim." Duraksıyor. "Özlemiştim."

Bakışlarımız birbirine kenetlenirken sertçe yutkunuyorum. İçimdeki her şey çok hassas ve yaralı hissediyor ve onu öpersem, dudaklarımı onunkilere bastırırsam, bunun beni iyileştireceğini biliyorum. Kalbim yeniden dolacak, kaburgalarımın arasındaki kalıcı ağrı denecek. O kadar yakın ki, gül ve tütün kokusu beynime sızıyor, beni onunla sarhoş ediyor, neredeyse başımı döndürüyor.

Öp beni, içimden fısıldıyorum. Lütfen.

Gözleri parlıyor ve bu fikirle boğuşuyor, hatta belki de ona yeniliyor.

"Küçük anınızı böldüğüm için özür dilerim," diyen Kaleid'in sesi büyüğü bozdu. Solon hemen geri çekiliyor ve ben gerçekten Şimdiye kadar yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.

Orada oturan ve hiç de üzgün görünmeyen Kaleid'e ters ters bakıyorum.

"Eminim otele vardığımızda uzlaşmanız için bolca vaktimiz olacak," diyor. "Bunu saygıdeğer tutmaya karar verdim. İkinizi de bitişik odalara yerleştirdim."

"Seninle kalmıyor muyuz?" Solon kaşlarını çatarak sorar.

Kaleid güler. "Bunu isteyeceğini düşünmemiştim. Kızıl dünya hakkındaki hislerini biliyorum."

"Kırmızı dünya nedir?" diye sordum.

Kaleid şaşkınlıkla bana bakıyor. "Solon sana söylemedi mi? Vay, vay, ikinizin arasında ne çok sır varmış. Sanırım bunu tarif etmenin en iyi yolu Kara Günışığı gibi bir şey. Kırmızı olması dışında. Adı da buradan geliyor."

Bunu kafamda canlandırmaya çalışıyorum. Sanırım gri dünyayı daha çok tercih ediyorum. "Ve yaşadığın yer burası mı?"

Bana sırtıyor. "Helsinki'deki *tüm* vampirler orada yaşıyor. Böylesi daha güvenli."

"Sadece beslenmek için ayrılıyorlar," diyor Solon acımasızca.

"Bu her zaman doğru değil," diyor Kaleid. "Bazen kurbanları kırmızı dünyaya geri getiriyoruz ve onları orada öldürüyoruz." Boğazını temizliyor ve yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. *Kurbanlar*. Bu terimle düşünmeyi bırakmalıyım. Onlar artık kurban değil. Kardeşimden bir sayfa ödünç almaya ve bağışçılar bulmaya çalıştım. Gönüllüler. Söylemeliyim ki, onları etrafta tutmak çok daha eğlenceli. Bundan zevk alıyorlar."

"Ve sanırım tüm vampirler senin izinden gidiyordur?" Solon kuru bir sesle sorar.

Kaleid omuz silkiyor. "Onlardan ben sorumlu değilim. Ya da herhangi birinden. Ne isterlerse yapmakta özgürler. Eğer insanları öldürmeye ve onları kırmızı dünyaya getirmeye devam etmek istiyorlarsa, bu onların bileceği iş. Ama bazıları rıza fikrine yaklaşıyor. Bu en azından polisi sırtımızdan uzak tutuyor."

Çok geçmeden uçak durdu ve biz de indik. Hava şaşırtıcı derecede sıcak ve güneşli ve Kaleid'in özel şoförüyle birlikte siyah Land Rover'a vardığımızda neredeyse terliyordum. Haziran başında olduğumuzu biliyorum ama nedense buranın sıcak olmadığını sanıyordum. Yanılmışım.

Havaalanından şehre doğru yol almak oldukça sıkıcı. Bir sürü yavan, kutu gibi apartman ve alışveriş merkezi, aralarında da sıra sıra uzun çamlar. Ama içim heyecanla dolup taşıyor. Tamam, belki de bu doğru kelime değil - daha çok endişe gibi. Başım biraz dönüyor, muhtemelen vücudum evde saatin kaç olduğunu düşündüğü için ya da Solon'un yanında oturduğum, omzumu onun omzuna dayadığım ve karnım kendi kendine dönüp durduğu için.

Burada ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Bir bakıma, keşke uçakta uyanık kalsaydım da düşünecek zamanım olsaydı diyorum. Birdenbire buradayız ve Kaleid'in merhametine kaldığımızı biliyorum. San Francisco'dayken hiç

Kaleid'den korkuyordu. Uçakta bile. Ama burada? Onun ülkesinde, onun dünyasında, onun bölgesinde ve Skarde'a bu kadar yakinken? Korkuları artmaya başlıyor.

Yani, babasına ulaşmak için beni yem olarak kullanıyor. Bu yeterince korkutucu. Sanırım benim tarafımda olduğuna dair biraz olsun güven duymamın tek nedeni bu konuda açık sözlü olması. Bize yalan söyleyebilirdi (yani yalan söylemeye *çalışabilirdi*) ve büyümün çok güçlü olduğunu ve Skarde'ı yok edebileceğini söyleyebilirdi. Bana yem olacağımı söylemesine gerek yoktu. Kimse bunu duymak istemez. Yani bu dürüstlük Kaleid'e güven defterimde küçük bir onay işareti kazandırıyor.

Bu bir yana, Solon'la araları o kadar gergin ve gergin ki, bunun Solon'u babasına çekmek ve onu kurban etmek ya da buna benzer bir şey yapmak için ayrıntılı bir hile olmadığından biraz endişeliyim. Solon'un da böyle düşündüğünden yüzde yüz eminim, bu yüzden Solon'un başını korumak için elinden geleni yapacağını bildiğimden bu konuda çok fazla endişelenmeme gerek yok. Ama yine de.

Sinirlerimi biraz olsun yatıştıran tek şey Jeremias'ın bunu görmüş olması. Skarde'ın yok edilmesinde etkili olacağımı biliyordu; Kaleid'in benim için geleceğini biliyordu. Geleceği gördü ve eğer o geleceğin gerçekleşmesini istiyorsam, o zaman sineye çekmeli ve rolümü üstlenmeliyim.

Neyse ki şehre yaklaştıkça manzara dikkatimi çekiyor. Arnavut kaldırımli sokaklar, eski zaman mimarisi, Rus görünümlü kiliseler ve katedraller, sağa sola gidip gelen tramvaylar var ve herkes sarışın, bronzlaşmış ve gülümsüyor, alışveriş yapıyor ve kafe teraslarında yemek yiyor.

Vay anasını. Helsinki'de olduğuma inanamıyorum! Birden vampirlerle ilgili tüm korku ve endişelerim arka planda kalıyor ve bir turist gibi davranmaya, sokakları keşfetmeye hevesleniyorum.

"Buraya daha önce hiç gelmediğini unutmuşum," diyor Kaleid yüz ifademi izleyerek. "Sana etrafı gezdirmek için zaman ayırmamız gerekecek. Hiçbir şey su kenarında bir bira bahçesi bulmaktan daha lezzetli olamaz. Ya da feribotla Suomenlinna kalesine gitmekten."

"Burada tatilde olduğunu düşünmesi için onu kandırmanın güzel bir yolu," diye homurdanıyor Solon. "Ve Skarde için yem olarak değil."

Kaleid gözlerini ona diyor. "Oh, sen sadece lanet olası güneş ışığıyla dolusun, değil mi?"

Bir kahkaha patlattım. değil. Sanırım tüm bu karışık duyguların bir yere gitmesi gerekiyor.

Solon derin bir küçümseme sesi çıkarır ve dikkatini başka yöne çevirir.

Arabanın kalabalık bir parka bakan görkemli bir binanın önüne yanaşması uzun sürmedi, uzaktan denizin bir ipucu görünüyordu. Bellboy'lar bize yardım etmek için acele ediyor, zarif otele girerken çantalarımızı alıyorlar.

"Rolling Stones genellikle burada kalır," diye bilgi veriyor Kaleid, fayans döşeli lobiden asansörlere doğru ilerlerken. "Ne yazık ki size onların süitini ayarlayamadım ama eminim sizin odalarınız işinizi görecektir."

İkimizin odası da yan yana, en üst katta ve parka bakıyor. Buradan ağaçların üzerinden limana kadar görebiliyorum.

Ama bunu halledecek zaman yok. Belboy bavulumu ve el çantamı odaya bırakıyor, ardından Kaleid Solon'la beni otelden çıkarıyor. Duş almak, elbise giymek, biraz makyaj yapmak isterdim ama acelesi var gibi görünüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Caddede ilerlerken soruyorum. Evde olduğu gibi, çoğu insan bize dikkat etmiyor. Solon ve Kaleid gibi iki muhteşem, uzun boylu, çarpıcı adamın dikkatleri üzerlerine çekeceğini düşünürsünüz ama vampirler insanların onları görmezden gelmesini sağlamakta oldukça ustadırlar - ta ki görülmek *isteyene* kadar.

"Özür dilerim, sizi acele mi ettiriyorum?" Kaleid soruyor. "Şansım varken Valtu'yu yakalamak istiyorum. Helsinki'de uzun süre kalmayacağını söyledi."

"Drakula mı?" Sesimdeki heyecanı hissederek soruyorum.

Kaleid güler. "Evet. Drakula. Normalde Romanya'da yaşar."

"Transilvanya mı? Gerçekten mi?"

"Sana Stoker'dan ilham aldığını söylemiştim. Ama Valtu her yerde. Ana evi Karpat Dağları'nda ama Hırvatistan sahillerinde de çok zaman geçiriyor. Vampirler normalde güneşi ve sıcaklığı pek sevmezler ama Valtu buna bayılıyor. Ya da belki sadece bikinili kadınların etrafında olmayı seviyordur."

"Tahmin edeyim. O zengin."

"*Hepimiz* zenginiz bebeğim," diyor Kaleid ve Solon muhtemelen *bebek* kısmı için bir homurtu daha çıkarıyor.

Yeşil kubbeli beyaz dev bir katedralin önünde buluyoruz kendimizi. Tarihimden, Rusya'nın Finlandiya'yı uzun süre kontrol ettiğini biliyorum ve buranın kesinlikle bir Rus eğilimi var.

"İşte " diyor Kaleid. "Ne demek istiyorsun?"

Katedrali işaret ediyor. Önünde sıra sıra merdivenler var, bir sürü turist etrafta dolaşıyor, fotoğraf çekiyor ya da güneşin altında oturup konserve içiyor

elma şarabı. "Burası kırmızı dünyanın girişi," diyor.

"Kilisede mi?"

."

Yürüyüp gidiyor ve biz de onu takip ederken açıklama için Solon'a bakıyorum.

"Kırmızı dünya çıplak gözle görülemez," diye açıklıyor Solon. "Görmek için biraz çaba gerekiyor. Doksanlı yıllarda büyük ilgi tablolarından biri gibi."

"Sihirli Göz resimleri mi?"

"Kesinlikle berbatlardı. Hiç sihir yok."

Kaleid'i katedralin arkasından sokağa kadar takip ediyoruz. Katedral ile yol arasında uzun bir duvar var ve duvarın içinde süslü bir kapı var.

Onu işaret ediyorum. "Görmesi o kadar da zor görünmüyor." "Bu insanlar için bir kapı," diyor Solon.

Kaleid durup duvarı işaret edene kadar duvar boyunca birkaç adım yürüyoruz.

"Orada hiçbir şey yok," diyorum.

"Ona bakmaya devam et," diyor Solon bana sessizce. "Her türlü düşüncüyü engellemeye çalış."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Ama dediğini yapıyorum.

Ve aniden kayanın içinde bir kapı belirmeye başlıyor, tıpkı Kara Güneş'te olduğu gibi. Altın mandallı ve kulplu siyah ahşap bir kapı önümde belirene kadar alevler dış hatları oluşturuyor.

"Demek görüyorsun," diye not ediyor Kaleid. Kapıya doğru bir adım atıyor ve mandalı yana çekerek açıyor. Karanlığın içinde kaybolan uzun bir koridorda kırmızıdan başka bir şey görmüyorum ve o karanlıkta tehlikeyi seziyorum.

"Kızıl Dünya'ya hoş geldiniz," diyor Kaleid, adım atmam için eliyle işaret ederek.

Solon'a bakıyorum. *Bundan emin misin?*

Başını sallıyor. *Azıcık bile değil.*

Ama beni durdurmuyor. Bu da bir şeyler söylüyor.

Kırmızıya giriyorum.

Solon arkamdan içeri giriyor ve kapıyı dış dünyaya kapatıyor.

Kendime bakıyorum. Tamamen kıpkırmızıyım, sanki her yer kırmızı ampullerle donatılmış gibi, ama hiç ampul yok. Sadece kırmızı.

Kaleid bana bakıyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Sadece biraz alışmak gerekiyor."

"Buna alışacaksın," diyor. "Yakında takdir ."

Onu bilemiyorum. Kandan midesi bulan bir kızken, yarı düzenli olarak kan içen birine dönüştüm, ama buna benzeyen bir dünyada yaşamak isteyecek kadar hoşuma gitmiyor.

Kaleid koridorda yürümeye başlıyor ve ben de onu takip ediyorum, Solon da arkamda kalıyor. Onun varlığı aynı anda hem rahatlatıcı hem de sarhoş edici.

Ayak seslerimiz taş zeminlerde yankılanıyor ve Kara Gün Işığı'nın sessiz dünyasına kıyasla burada ses bir özellik haline geliyor. Aynı zamanda soğuk ve nemli kokuyor ve bir köşeyi döndüğümüzde, yer altında daha da ilerliyormuşuz gibi zemin eğilmeye başlıyor.

Sonunda kıpkırmızı dev bir kapının önünde duruyoruz ve Kaleid sanki burada misafirmiş gibi hızla kapıyı çalıyor.

Ne düşündüğümü anlıyor çünkü bana bakıyor ve açıklıyor: "Burada neler olduğunu asla bilemezsin. Vampirler efor sarf ettikleri dönemlerde pusuya düşürülmeyi sevmezler."

Evdeki Karanlık Oda'ya çok benziyor. Kendimi destekliyorum.

Kapı açılıyor ve yüksek elmacık kemikleri ve beline kadar sarkan koyu, düz saçları olan solgun bir kadın boş bir ifadeyle bize bakıyor.

"Natalia," diyor Kaleid sıcak bir şekilde. "Tam da görmek istediğim kız."

Onu görmezden geliyor, sert yüzünü Solon'a çeviriyor. "Absolon," diyor, İsveç ya da Norveç aksanına benzeyen bir sesle. "Bu ne sürpriz." Gerçi hiç de şaşırmış görünmüyor.

Sonra gözlerini bana diyor. Çok soluk bir mavi olmalı, çünkü burada o kadar kırmızılar ki sinir bozucu. "Ve sen de cadı olmalısın."

"Yarı cadı," düzeltiyorum. Elimi uzattım. "Ben Lenore."

Elime bakıyor ama hareket etmiyor. Solon'a bakıyor. "Birbirimizi en son ne zaman gördük?"

"Uzun zaman önce," diyor ciddiyetle. "İyi görünüyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, elimi geri çekiyorum. İlişkileri şimdiden tuhaf görünüyor, bir noktada sevgili olup olmadıklarını merak ediyorum. Şimdiden kıskanmaya başladığım gerçeğinden nefret ediyorum.

"Biz bir aileyiz," diyor Solon bana güven verici bir şekilde, ya düşüncelerimi duyuyor ya da hislerimi anlıyor.

"Bu bana söylediğin en güzel şey," diyor Natalia, biraz alaycı bir ifadeyle.

"Buna alışma," diyor Kaleid. "Çok huysuzdur."

"Ve bu sefer farklı olacağını mı düşündün?" diye soruyor ona.

"Akrabalığınız nedir?" Ben soruyorum.

"Skarde'nin kızı burada," diyor ve elini kısaca kaldırıyor.

"Ah," dedim, kendimi aptal gibi hissederek. "Skarde'ın kızı olduğunu bilmiyordum."

"Doğrudan varislerinden geriye birkaçı kaldı," diyor yavaşça. Solon'a bakıp kaşlarını kaldırıyor. "Ona gerçekten pek bir şey anlatmadın, değil mi? Bizi hafızandan silmeye mi çalıştın?"

"Bunu aileniz sizi *öldürmeye* çalıştığında yaparsınız," diye açıklıyor Solon. "Tamam, bu kadar gevezelik yeter," diyor Kaleid. "Buraya Valtu'yu görmeye geldik.

Gitmedi, değil mi?"

"Hayır," diyor dikkatle kenara çekilip içeri girmemizi işaret ederken. "İçeri gelin. Onu arka odada bulacaksınız."

Bunu söylerken yüzünde bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim.

Kapılardan geçip Karanlık Gözler'e biraz benzeyen bir salona giriyoruz, ancak mobilyalar çok daha eski görünüyor, İskandinav eğilimli, sanki eski bir İskandinav kalesinde hiçbir şey yersiz olmayacakmış gibi ve tabii ki her şey kırmızı. Tek ışık şamdanlardan ve yüzlerce mumun damladığı avizelerden geliyor. Bu steroidler üzerinde gotik.

"Burası neresi?" diye sordum. "Sakın bana *Kızıl Dünya* olduğunu söyleme." "Burası Kızıl Dünya'ya açılan kapı," diyor Natalia. "Bu tek yol içinde. Kızıl Dünya'ya erişmek için bu kapılardan geçmelisiniz. Sonra Kızıl'da istediğiniz yere gitmekte özgürsünüz. Her koridor," diyor, koridorların hiçbir yere çıkmıyor gibi görüldüğü kenarları işaret ederek, "şehirdeki farklı bir erişim noktasına götürüyor. Helsinki'ye vampir gözüyle baktığınızda farklı bir yer olduğunu göreceksiniz. Burada dünyayı biz yönetiyoruz."

"Teknik olarak bu dünyayı babamız yönetiyor," diyor Kaleid. "Ve eğer onu durdurmazsak, bir sonrakine geçecek. İnsan olana."

"Bana konuşmanı tekrar yapmana gerek yok kardeşim," diyor. "Seni ilk seferinde duydum."

"Peki bunu daha fazla düşündün mü? Çünkü Valtu gemideyse..."

"Göreceğiz. Eğer o , ben de ."

Kaleid elini kalbinin üzerine bastırır. "Beni öldüren senin bana olan güvensizliğin."

Omuz silkiyor. "Skarde ortadan kalkarsa dünyanın daha iyi bir yer olacağını düşünmem, planına inandığım anlamına gelmiyor. Bu bir ölüm dileği, Kaleid." Omzunun üzerinden Solon'a bakar. "Ve sen

bunu kazanabileceğini düşünmekten daha iyisini bilmelisin Absolon. Açıkçası burada olmana şaşırdım."

"Sen ben de," diyor Solon huysuzca.

Bir kapının önünde duruyoruz ve Natalia elini doğru sallıyor. "O . İlgilenmem gereken işler var ama buralarda olacağım. İyi şanslar."

Natalia geldiğimiz yöne doğru yürüyor ve Kaleid yüzünde umutlu bir ifadeyle bana ve Solon'a bakıyor. Elini kapıya koyuyor ve açıyor.

Oldukça geniş bir oda; yemyeşil tüylü halılar, bir sürü yuvarlak yatak, tavan da dahil olmak üzere her yerde aynalar ve eriyen kırmızı mum grupları var. Odanın ortasında dört ayak üzerinde duran çıplak bir kadın, boynunda bir köpek tasması ve tasmaya bağlı zincir bir adamın eline doğru uzanıyor.

Adam kocaman ahşap bir sandalyede oturuyor, gotik bir havası var. Uzun siyah saçları, siyah gözleri var ve tamamen çıplak, bir elinde bir kadeh tutuyor, ağzına kan gibi görünen bir şey bulaşmış.

Altında, dizlerinin üzerindeki kadın adamın aletini emiyor.

Adam bize bakıyor, gözleri zevkten parlıyor, umursamıyor ya da belki bizi görmüyor bile. Oral seksin müstehcen, ıslak sesleri odayı dolduruyor.

Kaleid boğazını temizler. "Lenore. Seni Valtu ile tanıştırayım. Sizin dünyanızda daha çok Drakula olarak bilinir."

LENORE

BUGÜN GÖRECEĞİMİ DÜŞÜNDÜĞÜM ONCA ŞEY ARASINDA BUNUN OLACAĞINI HIÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM.

Kont Drakula'nın sikini yalatması gibi. Yine de, nereye gittiğimizi biraz düşünseydim, bunun olacağını tahmin etmeliydim. Vampirler baştan aşağı sapık ve sınır tanımayan bir gruptur.

Başka tarafa bakmalıyım, sanırım. Ama yapamıyorum. Tıpkı evdeki Karanlık Oda'da olduğu gibi, bu kadının onun hayatını emmesini izliyorum ve bu beni deli gibi tahrik ediyor. Ama öncekinden farklı olarak, Solon sikini kıcıma bastırmıyor. Hatta benden bir adım uzaklaşıyor. Sanırım tam olarak ne düşündüğümü biliyor.

"Geri döndün," diyor Drakula, alçak ve zengin bir sesle. Zevkten nefesi biraz kesiliyor ve gözlerini kapatıyor, vücudu bir an için geriliyor. Sağlam yapılı, sekiz paket, kaslı omuzlar, göğüs kasları ve damarlı kolları var. "Umarım bitirmemin bir sakıncası yoktur."

"Neye karar verdiğini bilmem gerekiyor," diyor Kaleid ona, sanki hepimiz etrafta durup bu kişinin onun üzerine inmesini izlemiyormuşuz gibi.

Solon'a bakıyorum, kaşlarım kalkık. *Bu normal mi?*

Bana sırtıyor. *Püriten düşüncelerini aşmalısın, moonshine.*

Püriten değilim, protesto ediyorum. Ama insanların oral seks yaparken iş görüşmesi yapmasına da alışık değilim.

"Dünyamıza hoş geldiniz," diyor Kaleid, düşüncelerimi bir kez daha anlayarak. Bana bir gülümseme fırlatıyor. "Burada her şey serbest. San Francisco'dakinden çok farklı, biliyorum."

"Ah. Bu Lenore olmalı," diyor Drakula ve ona bakmaya cesaret ettiğimde gözleri açık ve doğrudan bana bakıyor. "O çok güzel. Bir kadın için

insan."

Kaşlarımı çattım. "Hey," diye çıkışıyorum ona. "Wolf'un senin bir pislik olduğunu söylemesine şaşmamalı." Drakula gülüyor, başı geriye gidiyor.

"Ah, Wolf. Yaşlı çocuk nasıl?

Hâlâ kız arkadaşını çaldığım için kızgın mı?"

"Bu iki yüz yıl önceydi," diyor Solon. "Artık atlattığını söyleyebilirim."

"Bildiğim iyi oldu," diyor Drakula. Sonra zinciri bileğine doluyor ve kadının boynunu çekiştiriyor. "Daha derine, tatlım. O bademcikleri hissetmek istiyorum."

Kadın kirpiklerini kırıştırarak ve onu derin derin emerek karşılık veriyor. Drakula tıslıyor, güçlü parmakları sandalyenin kollarının tahtasını kazıyor, sonra yüksek bir iniltiyle boşalıyor.

Ve tam bir sapık gibi bunu izliyorum.

Öte yandan, Kaleid ve Solon da izliyor, gözlerindeki bakışlar yoğun ve için için yanıyor. Neler oluyor bilmiyorum ama seks kokusu ve kadının adrenalini herkesi aynı anda tahrik etmeye başlıyor. Vampirlerin neden bu kadar çok seks partisi yaptığını şimdi anlıyorum, sanki cinsel uyarılma onlar arasında bulaşıcı.

Bir şekilde kendimi toparlamayı başarıyorum, bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden geliyorum, Solon'un yanımda olmasını ve canavarın sorun olmamasını diliyorum.

Sonunda, bitirdiğinde, Drakula kadehteki kan olduğunu tahmin ettiğim şeyin geri kalanını yutuyor ve fırlatıyor. Sonra ayağa , siki serbestçe sallanıyor, hâlâ yarı sert ve etkileyici. Bakmamaya çalışıyorum, yemin ederim çalışıyorum, ama odanın odak noktası haline geldiğinde bakmamak da imkansız.

"Aç mısınız?" Drakula bize doğru yaklaşarak sordu. "Bunu izledikten sonra aç olmalısınız." Solon'un önünde durur ve onu değerlendirir. "Daha önce daha yakışıklı olduğuna yemin edebilirim. Çirkinleştin mi yoksa?"

Kaleid, "Uzun zamandır kan almadı," diyor. Sonra başparmağını bana doğru salladı. "O da öyle."

"Yoksunluk, hmmm," diye düşünüyor Drakula. "Bu benim alışık olduğumdan farklı bir sapkınlık. İnsanımı kullanmana izin verirdim ama yemeği paylaşmayı sevmem." Sonra kadına geri dönüyor (ve yemin ederim çok sıkı poposuna hayran değilim) ve zinciri alarak onu sandalyeden uzaklaştırıp kapıya doğru götürüyor. "Onu grubuna geri götüreyim," diyor. "Sonra hepimiz konuşuruz."

Odadan çıkar ve Kaleid peşinden gider, kapıda duraklar. "Sen burada bekle. Ben hemen döneceğim."

Sonra Kaleid kapıyı arkasından kapatır.

Solon ve ben uzun zamandır ilk kez baş başa kaldık.

"Şey," diyorum, kollarımı kavuşturup halı boyunca yavaşça yürüyorum, bir BDSM seks kulübüne yakışmayacak odanın manzarasını seyrediyorum. "Bu... bir şeydi."

Solon buna bir şey demez. Muhtemelen onun için pek bir şey ifade etmediği içindir.

"Burası bir tür seks odası falan mı?" Devam ediyorum, nedense kendimi garip hissediyorum. Sanırım ikimizin burada yalnız olma hissi çok büyük, çok baskın, bundan korkuyorum. "Burada insanlar mı yaşıyor?"

Solon başını sallıyor, gözleri her hareketimi izliyor. "Geçitte değil. Vampirler elbette burada kalacaklar ve beslenmenin çoğu burada gerçekleşiyor. Sanırım dış dünyaya, insanlara en kolay erişim burası olduğu için. Diğer tüm kapılar dışarı açılıyor, ama içeri açılan tek kapı bu. Vampirler ise şehrin her yerinde yaşıyorlar, sadece normal dünya yerine bu dünyada."

Havayı kokluyorum. Drakula'nın dölleri, kadının uyarılması ve muhtemelen benim de uyarılmam gibi kokuyor. Ama başka kokular da var, insan kokuları. Adrenalin, parfüm, kan. "Burada insan tutuyorlar mı? Evcil hayvan gibi mi?"

Solon yüzünü buruşturur. "Bu bana bile biraz fazla ürkütücü gelebilir."

Aniden kapı tekrar açılır ve Kaleid içeri girer.

Ve o yalnız değil.

Yanında gömleksiz, mayolu bir adam duruyor. Genç bir adam. Belki benim yaşlarımda. Bir modelin yüzüne sahip - güçlü elmacık kemikleri, dolgun dudaklar, uzun kirpikler, güzel gözler, dalgalı kalın saçlar. Her şey kızıla boyanmamış olsaydı, saçlarının kestane kahvesi, gözlerinin yeşil, teninin bronzlaşmış olduğuna bahse girerdim. Uzun boylu ve vücudunda zerre kadar yağ ya da kıl yok, sadece hazır, zayıf, pürüzsüz bir numune.

O da bir insan.

"Kim bu?" Solon sertçe sorar.

"Bu Mathias," diyor Kaleid, elini onun omzuna koyarak. "İngilizce konuşamıyor ama neler olduğunu anlıyor."

Kaşlarını çatıyorum, şaşkırım. "Peki tam olarak ne oluyor?"

"Mathias, kolunu uzat," diyor Kaleid.

Mathias kendisine söyleneni yapar, yüzünde garip bir gülümsemeyle önüne bakar.

Kaleid kot pantolonunun cebine uzanır ve keskin bir bıçak çıkarır.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, Kaleid bıçağı Mathias'ın iç pazısının üzerinden geçirip onu kesiyor. Bir kesik kan yüzeye fırlıyor, yumuşak derisinin üzerine dökülüyor, koku havayı dolduruyor, burnumu dolduruyor, beynimi ele geçiriyor.

"O ikiniz için," diyor Kaleid, Mathias'ı bize doğru iterek. "Bir yere gitmeden önce beslenmen gerekiyor ve bu konuda bu kadar inatçı olmayı bırakmalısın. Onu öldürmemeye çalış, tamam mı?"

Sonra kapıyı arkasından kapattı ve Solon ile beni yüzünde şaşkın bir ifade olan kanlar içindeki insanla baş başa bıraktı.

Bir yanım Kaleid'in peşinden koşmak, olacağını bildiğim şeyden kaçmak istiyor.

Ama bu kısım açlık kısmı kadar güçlü değil.

Kan tutkusuyla çıldırmış olan.

İzin almak için Solon'a bakıyorum, her ne kadar izin almadan bunu yapabilecek olsam da. Çenesi öylesine sıkılmış, gözbebekleri karanlık havuzlara dönüşmüş ki, sanırım o da kendini kaybetmek üzere. Zar zor başını sallıyor.

Kaleid ikimiz için olduğunu söylemişti. Pes ediyorum.

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla saniyeler içinde Mathias'ın üzerine atıldım, zayıf kolunu kavradım ve dudaklarımı pazusundaki yaranın etrafına sardım.

Kanı dilime değdiği an, kendimi kaybediyorum.

Sıvıyı yutuyorum, kan Solon'unkine hiç benzemiyor, tamamen insani, tatlı ve masum, tırnaklarım derisine batıyor ve biraz kontrolü elimde tutmam gerektiğini, yoksa kanı tamamen çekebileceğimi biliyorum.

Mathias İngilizce bilmiyor olabilir ama deli gibi inliyor, benim ondan içmemden zevk alıyor, hatta belki de bundan zevk alıyor. Dişlerim keskin ve derisini olsa da, kan her tarafına, her tarafıma bulaşıyor olsa da, adama zarar vermediğimi bilmek deneyimi daha da artırıyor.

Dur, kendime söylüyorum. *O senin gibi iyileşmiyor.*

Bir şekilde dişlerimi çözmeyi başarıyorum ve ondan bir adım geri çekiliyorum, zor nefes alıyorum, kanı yüzüme yapışıyor. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Mathias sadece gülümsüyor, gözleri . Bir uçurtma kadar yüksek görünüyor.

Sonra omzumun üzerinden Solon'a bakıyorum, yumrukları o kadar sert sıkılmış ki tırnaklarının kestiği avuçlarından kendi kanı damlıyor.

"Sıra sende," dedim ona.

Solon'un göğsü kabarıyor, kendini toparlamak için çok uğraşıyor. Ama çok inatçı davranıyor. Eğer henüz benden beslenmiyorsa, o zaman Mathias'tan beslenmeli, tıpkı benim yaptığım gibi. Demek istediğim, tatmin olmadım, hala daha fazlasını istiyorum, ama bir insanın verecek çok fazla kanı var.

"Solon," diyorum ona. "Lütfen. Bunu benim için yap." Solon'un gözlerindeki savaşı izlemek çok zor.

"Çok zayıf olursan beni koruyamazsın," diye ekliyorum. Bu onu etkiledi. Yanıt olarak gözleri parlıyor.

Yavaşça başını sallıyor, biraz daha dik duruyor.

Mathias'a doğru yürüyor, onu ölçüp , ona yaklaşma şekli bana sinsi sinsi dolaşan bir aslanı hatırlatıyor. Mathias'ın etrafından dolanıyor ve tam arkasında durup Mathias'ın boynuna bakıyor. Solon biraz daha uzun, omuzları daha geniş, ama ikisi de lezzetli derecede seksi ve erkeksi erkekler ve onları birbirine bu kadar yakın görmek içimi yeniden sızlatıyor. Solon kendi gömleğinin düğmelerini açıp yana atmaya başlıyor, ta ki Solon da Mathias gibi gömleksiz kalana dek. Bunun Solon'un daha sonrasını düşünmesinden kaynaklandığını biliyorum, geri dönmemiz gereken bir otel var ve bunu kanlar içinde yapamayız (neyse ki siyah giyiyorum) ve Solon güzel gömleklerini gerçekten seviyor. Ama aynı zamanda son derece homoerotik görünüyor ve Solon'un bir keresinde bana tüm vampirlerin biraz eşcinsel olduğunu söylediğini hatırlamadan edemiyorum. O zaman komik bulmuştum ama şimdi biliyorum ki bunun sebebi seks ve beslenmenin çok fiziksel olması ve iç içe. Ayrıca, bu kadar zamandan sonra hepimizin öyle olacağını düşünüyorum.

Solon'un elini Mathias'ın başının yan tarafına koyup aşağı doğru bastırmasını, boynunu açığa çıkarmasını ve bir damarı göstermesini izliyorum.

Sonra Solon gözlerimin içine bakıyor, ağzını çok keskin dişlerini gösterecek kadar açıyor ve Mathias'ın boynuna kenetleniyor. Dişleri deriyi deliyor, Solon'un dudakları kanı geri emene kadar kan akıyor.

Ve Solon tüm bu süre boyunca bana bakıyor, ne kadar aç olması gerektiği göz önüne alındığında oldukça şefkatli bir şekilde besleniyor. Kontrolü elinde tutuyor, Mathias'ın boynunu sanki zarar vermek istemiyormuş gibi emiyor ve olabildiğince hassas davranıyor. Neredeyse şehvetli, sanki iki kararsız aşığı izliyormuşum gibi.

Ve Mathias, şey, Mathias inliyor ve inliyor ve gözlerimi Solon'dan ayırıp aşağı baktığımda, Mathias'ın lanet olası bir

O mayoların içinde kocaman bir ereksiyon.

Vay anasını.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en garip seksi şey olabilir. Solon ateşli bir gencin boynunu emiyor, ikisi de çıplak göğüslü, biri kocaman bir ereksiyon halinde. İçimde oluşan keskin sızıyı, boşalma ihtiyacını bastırmak için kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Ne olduğunu anlamadan Mathias'a doğru yürüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, başımın yanındaki ereksiyonunun farkındayım. Solon'un gözleri bana bakarken büyüyor ve adama sakso çekeceğimi düşündüğünü biliyorum ve Solon'un korkmuş ve sahiplenici görüldüğünü görmekten memnun olsam da, durum hiç de öyle değil.

Solon'aynı anda ondan beslenmek istiyorum. Bunu onunla paylaşmak istiyorum.

Elimi Mathias'ın yumuşak iç uyluğu boyunca gezdiriyorum, parmaklarım femoral arterinin olduğu yerde geziniyor, altındaki kan pompasını hissettiklerinde parmak uçlarım karıncalanıyor, atardamara çarpmadığımdan emin oluyorum yoksa muhtemelen kan kaybından ölür.

Güvenli bir nokta bulduğumda, dişlerim derisine batıyor ve kanı çekerek geri emiyorum. Çok fazla almamaya çalışarak küçük miktarlarda yutuyorum ve kirpiklerimin arasından Solon'a bakıyorum, o beni izlerken ben de onu besliyorum.

Tanrım, bundan daha ateşli bir şey olamaz. Ben de Solon'un sertleşip sertleşmediğini merak ediyorum ve aletin büyük ve sert olduğunu, Mathias'ın kışına bastırdığını, bana bastırdığı gibi bastırdığını hayal ediyorum. Solon'un göğsünün Mathias'ın sırtında gezinmesini, Solon'un onu şimdi ne kadar sıkı tuttuğunu, bir elinin Mathias'ın belinden aşağı kaymasını, Solon'un teninin onunkinden birçok ton daha açık olmasını izliyorum.

Solon içip içip dururken gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

Ama sonra, ne kadar çok alırsa, o kadar sertleşiyor.

Mathias'ın belini sıkıca kavırıyor, dişleri biraz daha derine batıyor ve Solon'un kan tutkusuna yenik düşmeye başladığında gözlerinin karardığını izliyorum.

Dişleri her zaman benimkilerden daha keskin olacak güçlü bir vampir ve güçlü, çeneyi kilitleyen türden bir ısırığı var. Bunu kişisel deneyimlerimden biliyorum. Solon'un beslenmesi kontrolden çıktığında ben hayatta kalabilirim ama Mathias insan ve bunu yapamaz.

Elimin tersiyle ağzımı silerek geri çekiliyorum. "Solon," demeyi başarıyorum. "Dur. Onu öldüreceksin."

Solon'un burun delikleri öfkeyle alevleniyor ve bu sadece Mathias'ı daha sıkı tutmasına, daha derin içmesine neden oluyor, Mathias'ın cildi gözlerimin önünde solmaya başlıyor, yüzü düzensiz, cılız görünüyor ve nefes nefese kalmaya başlıyor. Solon'un onun hayatını tüketmesini izliyorum ve istediğim son şey başka bir insanın bizim yüzümüzden ölmesi. Benim karanlıkla değil, ışıkla aynı hızda olmam gerekiyor.

"Dur!" Ayağa kalkarak daha yüksek sesle söyledim. "Solon, o ölüyor!"

Uzanıp kolunu tutuyorum ama o kadar sıkı sarılmış ki onu çekip çıkaramıyorum.

Yapabileceğim tek bir şey var.

Bileğimi ağzıma götürüyorum ve ısıyorum, acı keskin, dişlerim daha keskin. Isırıyorum, yırtıyorum ve bileğimde sivri bir delik açıyorum, kan serbestçe akıyor.

Sonra Solon'a uzattım.

"Ben," diye yalvarıyorum. "Benden beslen. Olması gereken bu."

Korku gözlerine geri döner, kontrolü kaybetme korkusu. Canavarın serbest kalması riskini almaktansa bu masum gönüllüyü öldürmeyi tercih eder.

Ama risk almasını tercih ederim.

"Yap şunu!" Ona bağıyorum, sesim çatlıyor, bileğimi ağzına doğru yaklaşıtıyorum ve kanın dudaklarına damlamasına izin veriyorum.

Tek gereken bu.

Birden Solon dişlerini Mathias'ın boynundan çıkarıyor, Mathias ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanıp yere yığılıyor ve sonra Solon kolumu sıkıca kavrayıp bileğimi ağzına götürüyor. Gözleri vahşi bir içgüdü ve suçluluk duygusu arasında gidip gelirken beni doymak bilmez bir çılgınlıkla ısıyor.

"yok," diyorum ona usulca, canavarı yatıştırmaya çalıştığım gibi onu da yatıştırmaya çalışarak. "Benden beslen. Sana ihtiyacım var. Kanım sana ait. Ben sana aidim."

Ve bu yetersiz bir ifade. Onun benden aldığı, beni tükettiği, kendi yaşamını sürdürmek için benim yaşam gücümü aldığı duygusu başka hiçbir şeye benzemez. Bunu birçok kez söyledim, ama kan aşktır. Bu aşktır. Veren kan, kurtaran kan.

Sonunda, Solon'un kolumu tutuşu gevşiyor, içmesi yavaşlıyor ve gözlerine bir berraklık geri geliyor, ancak hala ham bir yoğunlukla yanıyorlar.

"Bunu özlemişim," diye fısıldıyorum ona, uzanıp alnındaki saçlarını okşuyorum, ne kadar yakın , ona bu şekilde ne kadar ihtiyaç duyduğuma hayret ediyorum. "I-"

Solon göz açıp kapayıncaya kadar bileğimi ağzından uzaklaştırıyor, sonra yüzümü kavriyor, beni büyük, güçlü elleriyle tutuyor ve kanlı dudaklarıyla beni öpüyor.

Ağzına doğru inliyorum, vücudum onunkine bir kibrit çakılmış gibi tepki veriyor ve her tarafım yanıyor, tenim onun tenini hissetmek için yalvarıyor, kanım onunkine katılmak için çaresiz. Ellerimi göğsünde, kollarında gezdiriyorum, serin teninin, gergin kaslarının tadını çıkarıyorum ve sonra ağzıma o kadar derin inliyor ki ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor.

Geriye doğru hareket ediyoruz, ellerim umutsuzca dolaşüyor, giysilerim bedenimden kopuyor, parmaklarım çılgınca pantolonunu çözüyor, ta ki ben dairesel yatağa düşene kadar.

Artık bir an bile ayrı kalmaya dayanamıyoruz. Tamamen çıplağım ve o da öyle ve üzerime tırmanıyor ve onu kendime çekiyorum, onu bana karşı hissetmeye ihtiyacım var, onu içimde hissetmeye ihtiyacım var.

"Lenore," diye fısıldıyor sertçe, "Sana söz veremem..."

Tırnaklarımı kışına geçirip onu kendime doğru çekiyorum, sikini içimde o kadar çok istiyorum ki burada çıldırabilirim. "Biliyorum," diyorum, yüzünü aşağı çekiyorum, onu derinden öpüyorum, dillerimiz birbirlerine karşı kıvranıyor. *Sik beni, lütfen*, diye yalvarıyorum içimden.

"Yalnız değiliz," diyor huysuzca.

Mathias'a bakmak için başımı kaldırmayı başarıyorum. Neyse ki hayatta ve duvara yaslanmış, elini boynuna götürüyor. Ama diğer eli sertleşmiş sikinin üzerinde, şortunun üzerinden sürüyor. Bizi izliyordu.

Bırak izlesin.

Solon'a dönüp bakıyorum. "Umurumda gibi mi görünüyor?" Sesim şehvetle alçaldı ve gırtlığıma kadar yükseldi.

Görünüşe göre o da bilmiyor çünkü beni tekrar öpüyor, sert, şiddetli ve derin, ağızlarımız uzun zamandır birbirimize aç. Öpücük, gömülü tuttuğum, bastırduğumuz ve kontrol altında tuttuğumuz her şeyi serbest bırakıyor.

Bu öpücük tam bir kaos.

Sonra Solon elinin sert bir hareketiyle bacaklarımı açıyor ve sikini yerleştiriyor ve bir dakika bile kaybetmiyor. İçime itiyor

sert, güçlü bir hamleyle, kabzasına kadar, ciğerlerimdeki havayı dışarı atarak.

Bağırıyorum, ses odayı dolduruyor ve Solon göğsünün derinliklerinden alçak bir gümbürtü çıkarıyor. O kadar büyük, o kadar sert ve o kadar derinde ki, sanki beynimi tam anlamıyla sıkıştırmış ve ben de burada sersemlemiş bir şekilde yatıyor, onun etrafında genişliyor gibiyim.

"Siktir," diye hırılıyor kulağıma, dudakları lobumu ısırıyor. "Bunu özledim. Senin tatlı, güzel amını özledim, Lenore."

Edepsiz konuşmasına göz kırpyorum, yanaklarım alev alev yanıyor, bazen nasıl olabileceğini unutuyorum, edebi kaçtığında ve kontrolünü kaybettiğinde. Kontrol kaybının canavara katkıda bulunduğunu da biliyorum, ama şu anda sadece beni cehenneme çevirmesini istiyorum, çılgılık atana kadar boşalmak istiyorum, canavar lanet olsun.

Başını kaldırıp gözlerimin derinliklerine bakıyor ve bakışlarında o kadar çok şehvet, aşk ve tutku görüyorum ki, vücudum yanıyormuş gibi hissetse de, her ağrıyan saniyede daha da ısınsa da, omurgamdan aşağı ürpermelere neden oluyor.

Sonra tekrar sokmadan önce bir an için geri çekiliyor ve ben soluk soluğa kalıyorum, o ise cezalandırıcı bir ritme dalıyor, sanki yatağa saplanıyormuşum gibi daha da derine giriyor. Tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum, kan çekecek kadar sert, içime girerken sıkı, güçlü kasları hissediyorum. İçimde o kadar derin ki sonsuza dek birleşecekmişiz gibi hissediyorum ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var, çok daha fazlasına. Bedenime, kalbime ve ruhuma.

"Onlara sahipsin," diye geveliyor, ağzını göğsümün üzerine getiriyor, nefesim kesilene kadar meme ucumu ısırıyor. "Sen benim her şeyime sahipsin. Her zaman."

Beni tekrar öpüyor, kanım dudaklarında, sonra beni dirseklerinin arasına alıyor ve kollarının görünüşüne hayret ediyorum, omuzları geriliyor, beni daha da sert sikmeye başladığında kaslarının üzerindeki damarlar görünüyor. Yüzü çabayla buruşuyor, ağzı açık, nefesi kesiliyor ve yatak hareket etmeye başlıyor.

Kıvranan bedenlerimizin arasına uzanıp kendime yardım etmeye çalışıyorum, ama Solon bir protesto hırıltısı çıkarıyor. Ben kıpırdayamadan içimden çıkıp beni belimden tutup kaldırıyor, beni ters çeviriyor, böylece dört ayak üzerinde Mathias'a bakıyorum ve Solon şimdi arkamda, kıcımları ona doğru çekiyor.

Mathias hâlâ yerde, sikini çıkarmış kendini okşuyor, ikimizin sevişmesini izliyor, gözleri donuk. Belki de bunun bir şekilde yanlış olduğunu, Solon gibi biriyle bile seks yaparken alıştığının çok ötesinde olduğunu düşünüyorum ama bu düşünce aklımda kalmıyor. Gerçek şu ki, bizi izliyor olması hoşuma gidiyor ve ondan beslendiğimiz, kanının sistemlerimizde dolaştığı için, birbirimizi zaten çok kişisel bir düzeyde tanıyormuşuz gibi geliyor.

"Onu istediğin kadar izleyebilirsin," diyor Solon huysuzca, kavrayışı belimin yanlarını morartırken, siki bana doğru bastırıyor, kaygan ve damlayan ıslaklığımın üzerinde kayıyor. "Ama seni kimin becerdiğini unutma."

Bu hırıltılı sözlerle tekrar içime giriyor ve içimi doldururken, beni bütünleştirirken, duyularımı yok ederken iniltiye dönüşen karışık bir çığlık atıyorum.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" diye fısıldıyor ve aniden ileri uzanıp güçlü bir elini boğazıma doluyor, beni yataktan geriye çekiyor, böylece sırtım kavisli ve dizlerimin üzerinde duruyorum. "İçinde ne kadar derin olduğumu seviyorsun. Aletimin her santimini içine alması hoşuna gidiyor."

Boğazımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve başımı daha da geriye çekerek ağzını kulağıma dayıyor, aleti bu açıdan daha da derine giriyor ve içimdeki tüm ağrıyan sinirlere çarpıyor. "Sen bana aitsin, Lenore. Daracık amının her santimi benim, hep benim olacak. Ne onun, ne de başkasının." Çekiyor ve o kadar sert itiyor ki küfrediyorum, nefes borumu ezerken sesler boğazımda boğuluyor, hızını artırdıkça göğüslerim .

"Bana senin olduğumu söyle, ayışığı," diye kısık bir inilti çıkarıyor, içime girip çıkarken nefesi kulağımda ısınıyor, kalçaları kıcıma vururken güçlü ve acımasız. "Bana ait olduğunu söyle."

"Ben sana aidim," demeye çalışıyorum ama beni o kadar sert boğuyor ki konuşamıyorum bile. Sanırım konuşmama gerek yok. O biliyor.

Derin bir inilti çıkararak karşılık veriyor ve parmakları klitorisimin üzerinde kayarak karnımın üzerine uzanıyor.

"Lanet olsun," diye bağıriyorum, tutuşu çığlık için yeterince gevşiyor ve sonra beni daha da sert beceriyor ve bırakmaktan başka seçeneğim yok. Mathias'ın aletini daha sert okşamaya başlamasını izliyorum, ağzım açık, ve sonra boşalıyor, spermi sıcak bir yayda fişkırıyor, koku odayı dolduruyor.

Saniyeler sonra o kadar sert boşalıyorum ki kalp krizi geçirebileceğimi düşünüyorum, Solon'un parmakları parmaklarımın üzerinde kayarken orgazm içimi parçalıyor.

Mathias vahşi hayvanlar gibi sevişmemizi izleyerek boşalmaya devam ederken, onun siki içimdeki her hassas oyuğu okşuyor.

"Tanrım, aman Tanrım!" Çığlık atıyorum, dalgalar bana tekrar tekrar çarpıyor ve Solon cezalandırıcı hızını sürdürüyor ve ben boşalmayı durduramıyorum, sadece çığlıklar, boğuk serbest bırakma kelimeleri ve sonsuz inlemelerden oluşan bir karmaşa içindeyim. Vücudum titriyor, titriyor, derim sıcak ve sıkı, tamamen kemiksiz ve beyinsiz hissedene kadar.

"Lenore," diye fısıldıyor Solon boynuma doğru sertçe. "Oh lanet olsun. Geliyorum." Nefesi kesilirken sesi kesiliyor.

Sonra beni ısırdı.

Tıpkı düşündüğüm gibi.

Tıpkı umduğum gibi.

Dişleri boynumun arkasındaki deriyi delip geçiyor, zaten tükenmiş olan bedenime bir zevk dalgası daha gönderiyor ve sonra boşalırken kanımı geri emiyor. Benden beslenirken derime doğru yüksek sesle inliyor, öyle bir şekilde ki kemiklerimin iliklerinde titreştiğini hissediyorum ve sonra içime geldiğini hissediyorum, sıcak ve sert ve her santimini dolduruyor.

Kalçaları sertçe pompalıyor, bir kez, sonra tekrar, hava ciğerlerimi terk ediyor ve beni içmeye devam ederken burnundan sertçe nefes alıyor ve ben başka bir durumda kalıyorum. Saf mutluluk, saf seks, saf aşk. Şu anda tüm dünyaların ötesindeyim.

Sonunda dişlerini boynumdan çekiyor, sonra yaranın üzerine nazikçe bir öpücük konduruyor, dudakları çeneme doğru ilerlerken boğazımı bırakıyor ve onun yerine çenemi tutup başımı yana çekiyor. Ağzımı yandan öpüyor, sıcak, açık ve dağınık.

Ve yine benimki.

Az önce ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Seks yaptık. Bir yabancının önünde duygusal, bastırılmış, gecikmiş, vahşi, hedonistik seks. Kızıl Dünya'da.

Ama bundan daha fazlası, sadece seks yaptık... ve canavar ortaya çıkmadı. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olamayacağımı biliyorum ama bu sefer başardık.

"Sanırım ucuz atlattık," diyor Solon, eli göğüslerimin üzerinden belime doğru inerken sesi alçak ve sert, ta ki içimden çıkana kadar, beni boş bir hisle bırakıyor, bedenim onu tekrar içimde istiyor.

Neredeyse yatağa yığılıyordum ama Solon kollarını etrafıma doluyor, beni sırt üstü çevirmeden önce nazikçe indiriyor.

Bana bakıyor, gözleri doymuş ve yumuşak, köşeleri kırışıyor, ağzı küçük, memnun bir gülümsemeyle kalkıyor. "Hiçbir şeyden pişman değilim."

"Yapmasan iyi edersin," diyorum ona. "Bunu tekrar yapamam. Sensiz gidemem. Risk almayı ve şansımı denemeyi tercih ederim."

Göğsüme, canavarın bıraktığı izlere bakarken gülümsemesi azalıyor, bakışları pişmanlığa dönüşüyor. "Ama riskler çok büyük, canım. Yara izleri bana ne yaptığımı, neler yapabileceğimi ve tekrar neler olabileceğini hatırlatıyor."

Uzanıp elimi yüzüne koyuyorum, parmak uçlarım elmacık kemiklerine bastırıyor, kızarmış yanaklarındaki sıcaklığı hissediyorum, bu nadir bir duygu. "Sen değildin Solon. Onları terk eden canavardı. Ve ben bu yaraların bana canavarın yaptıklarını hatırlatmasına izin vermiyorum. Bana nelerden kurtulabileceğimi hatırlatmalarına izin veriyorum."

"Sen hayatta kalan birisin," diyor ciddiyetle.

"Ve ben seninim. Zamanın sonuna kadar. Sana bu işi yürüteceğimizi söylemiştim ve yürüteceğiz. Ama sen yanımda olmadan babanla yüzleşmeyeceğim. Olabileceğimin en iyisi olmak için *sana* ihtiyacım var. Sen benim gücümün. Ve biliyorum ki ben de senin gücünüm."

Bir an için erimiş gibi görünüyor. ". Öylesin, Lenore."

Sonra bir hareket dikkatini çekiyor ve arkamızdaki Mathias'a bakıyor. "Lanet olsun. Onu tamamen unutmuşum."

"Beslenmenin özel olmasından hoşlanmaya ne oldu?" Ona şakacı bir şekilde soruyorum.

"Şey," diyor küçük bir omuz silkmeye, bana tekrar bakarak. "Roma'dayken."

OceanofPDF.com

LENORE

ÖLÜ GIBI UYUYORUM.

Belki jet lag yüzünden, belki de dün sadece Mathias'tan değil, Solon'dan da beslendiğim ve yavaş yavaş kontrolden çıkan bir açlığı tatmin ettiğim için. Ya da belki de diğer açlığımın, sevgilime olan fiziksel açlığımın, en sıcak ve en parlak yanan açlığımın nihayet sönmüş olmasıydı.

Dün sahip olduğum her şeyi Solon'a verdim, tekrar tekrar, kaderi baştan çıkararak, o canavarı baştan çıkararak, her boşalmamızda. Mathias'ın önünde seks yaptıktan sonra Kızıl Dünya'dan ayrıldık ve otele geri döndük, orada saatlerce yatağa girdik, birbirimizi aptalca becerdik, tüm kayıp zamanı telafi ettik.

Ağrım var, doydum ve...kahretsin, mutluyum. Uzun zamandır bu kadar mutlu hissetmemiştim. Bu duyguya tutunuyorum çünkü beni ayakta tutması gerektiğini biliyorum. İkimiz de üstünlüğümüzün olmadığı, geri dönemeyebileceğimiz bir duruma giriyoruz.

Bunu düşünme bile, diyorum kendime. Şu anda olanlara tutun.

Yatağın yanımdan hareket ettiğini hissediyorum ve gözlerimi karanlığa açıyorum ve gözlerim hızla alışıyor. Jet lag ve karartma perdeleri yüzünden saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun pek de önemi yok çünkü Solon uzanıp avucunu karnımın üzerinde, bacaklarımın arasında kaydırıyor. Daha yeni uyanmış olmama rağmen, şimdiden günah kadar ıslağım.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor Solon, gözleri yüzümde geziniyor, ağzımda duraklıyor, sonra göğüslerimin üzerinden amıma doğru kayıyor. "Ne kadar mükemmel bir bak." Elini kaldırıyor, ne kadar parlak ve

Dilini parmaklarının üzerinde gezdirip ağzında emmeden önce parmakları kayganlaşıyor. "Seni asla doyuramayacağım, canım."

"Güzel," diyorum ona aşık aptal gibi sıratarak.

O da bana sırtıyor, nadir ama güzel bir gülümseme, içimdeki nefesi kesiyor ve sonra üstüme tırmanıyor, başı bacaklarımın arasına giriyor. Acele etmiyor, ben milyon kere boşalana kadar beni yalıyor, ısıyor ve besliyor. Sonra orgazmdan başım döndüğünde tekrar içime giriyor, otel odası ilkel çığlıklarımızla dolana kadar yorulmak bilmeyen bir makine gibi beni çalıştırıyor.

Bunu bütün sabah tekrarlıyoruz, ta ki sonunda kendimizi duşta bulana kadar. Saçlarımı şampuanlıyor ve kremliyor, ki bu inanılmaz derecede şehvetli, ve sonra hak edilmiş bir oral seksle bitirmeden önce ben de ona aynısını yapıyorum.

Tam duştan çıkarken kapı çalınıyor. Solon kabarık otel bornozunu giyerken kısa bir süre kaşlarını çatıyor ve sonra rahatlıyor. "Bunlar onlar."

"Kim onlar?" Havluyla kurulanırken sordum.

"Kaleid, Natalia ve Valtu," diyor. Tuvaletten çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor ve ben de bornozumu giyip sıkıca bağlıyorum. Dün son derece röntgencilik yapmış olabilirim ama herkese dikiz şovu yapmak istemiyorum. Ardından ıslak saçlarımı hızlıca havluya sarıyorum ve odaya çıkıyorum.

Kaleid, Natalia ve Valtu ortalarında durmuş Solon ile konuşuyorlar. Drakula'yı kıyafetler içinde görmek sarsıcı, zira onunla ilgili sahip olduğum tek izlenim tamamen çıplak olduğu ve bir hatunun ağzına boşaldığı bir sahne. Yine de şık giyiniyor; siyah gömleği, beyaz keten pantolonu, çorapsız kahverengi mokasenleri var ve dün dalgalı ve vahşi olan saçları şimdi özenle bakımlı.

Bir an orada durup dördünü izliyorum, tarihin büyük bir parçasına bakıyormuşum hissine kapılıyorum. Kaleid, Natalia ve Solon neredeyse hiç yaşlanmıyor ve hepsi Skarde'ın doğrudan çocukları ve eminim Drakula da yüzyıllardır buralarda. Hepsi iyi yağlanmış ölüm makineleri, isteseler insanları kolayca yok edebilecek güçlü hayvanlar. Elbette, beslenmek için onlara ihtiyaçları var, ama kurnaz ve zengin yırtıcılar olarak yüzlerce yıllık eşsiz yaşam deneyimiyle şekillenmiş ve kalıplanmış kalibrelerindeki vampirlerin çoğunu öldüremeyeceğini kim söyleyebilir?

Gezegendeki insanların bir kısmını öldürüp geri kalanını köleleştirmek ve onları insanların sığırları yetiştirdiği gibi yetiştirmek mi?

Düşündükçe ürperiyorum. Sadece Tanrı'nın inayetiyle bu dördü bunu yapmaz ve o zaman bile sadece Solon hakkında gerçekten emin olabilirim. O bu grubun ve genel olarak vampir dünyasının yabancı. Büyü karşılığında vampirleri cadılara satarak geçimini sağlayan bir ödül avcısını kimse sevmez.

Ve yine de, Solon burada. Belki diğerlerinden daha güçlü olduğu için, belki ilk dönüşen vampir olduğu için, belki de biriktirdiği büyü yüzünden.

Ya da belki sadece sen burada olduğun için buradadır, diyorum kendime.

Bunun üzerine Solon bana doğru baktı ve beni yanına çağırdı. "Sen de bunun bir parçasısın Lenore. Buraya gel."

Özellikle Kaleid, Natalia ve Drakula'nın hepsi birden bana bakıp gözleri delip geçtiğinde, onların varlığında birdenbire gergin hissederek yutkunuyorum. Onları Kızıl Dünya'da görmek bir şeydi, ama gerçek dünyada, otel odamda görmek - bu grubun benim gibi biri için ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkındayım.

Lanet olsun, doğru şeyi yapıyor olsam iyi olur.

Kaleid sanki beni duymuş gibi sırtıyor. "Biz de tam planı tartışıyorduk. Sen ve Solon dün aniden ayrıldığınız Valtu ve Natalia'yla konuştuklarımı kaçırdınız. Ama söylemeliyim ki, şu anda ikiniz de sağlık timsali görünüyorsunuz."

Drakula Solon'a bakarak, "Çok daha az çirkin," diyor.

"Peki plan nedir?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum.

"Dördümüz bu gece yola çıkacağız," diyor Kaleid. "Benim jetimle gideceğiz. Bizi Norveç'te, Kuzey Kutup Dairesi'nin üzerindeki Tromsø'ya kadar götürecektir. Babamız Kızıl Dünya'da saklı bir köyde yaşıyordu ama taşındı. Daha kuzeye. Daha derin dünyalara."

"Daha derin dünyalar mı var?" Diye soruyorum ama kelimeler dudaklarımdan dökülürken Jeremias'ın sesini duyuyorum. *Senin için mevcut olan pek çok dünyadan birindeyiz sevgili kızım. Sadece nereye bakacağını bilersen var olan dünyalar.*

Natalia monoton sesiyle "Skarde'ın yarattıkları" diyor. "Kızıl Dünya gibi bazılarına erişimimiz var. Diğerlerine ise erişemiyoruz."

"Peki tam olarak nasıl erişim sağlayacağız?" Solon soruyor. "Çünkü Kuzey Kutup Dairesi'ne bırakılmak ve tazılar gibi ormanı koklamak kulağa pek de iyi bir plan gibi geliyor."

"İşe yarayacak," diyor Kaleid kararlılıkla. "Babamın nerede olduğunu her zaman anlayabilirim. Senin için uzun zaman oldu Solon, ama aynı olacağından hiç şüphem yok. Hatta belki daha da güçlü. Sen benim gibi seyreltilmiş değilsin. İzini bulacağız, diğer dünyaya nereden girdiğini öğreneceğiz."

"Ve yine, nasıl erişim sağlayacağız?" Solon soruyor. "Eğer onun dünyaları herkese açık değilse, bize açık olacağını nereden çıkarıyorsun?"

"Onun yüzünden," diyor Drakula, beni dikkatle süzerek. "Çünkü onun gelini elimizde."

İçimi bir tiksinti dalgası kaplıyor.

"Geldiğimizi bilecek," Natalia. "Buna güveniyorum," diyor Kaleid.

"Affedersiniz," diyorum elimi kaldırarak. "Yem konuşuyor. Eğer onun için geldiğimizi bilecekse, neden hepimizi yok etmesin?"

Natalia başını sallar. "Eminim yapardı. Eğer yapabilseydi. Ama yeni ordusunun onun dünyasından ayrılabilceğini sanmıyoruz. Onları çoktan görmüş olurduk." "Tamam ama Karanlık Düzen de onun ordusuydu ve onlar da

"Beni yakalamak için uçağa binin." dedim.

"Aslında, Karanlık Düzen boyutlar arası uzayda seyahat eder. Tıpkı babanızın yaptığı gibi," diye belirtiyor Kaleid.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Bana göz kırıyor ve bir an için yüz ifadesini okuyamıyorum. Solon'un onu yakından incelediğini, kaşlarının arasında bir çizgi olduğunu fark etmem yetiyor. "Jeremias hakkında herkes bunu bilir," diyor. "Sen yenisin Lenore. Öğrenmen gereken çok şey var."

Drakula bileğindeki parlak gümüş Rolex'le oynayarak, "Elini çabuk tutsa iyi olur," diyor. "Çünkü bu gece yola çıkarsak, hazırlanmak için fazla vaktimiz kalmaz."

"Peki nasıl hazırlanmamızı önerirsiniz?" Kaleid kollarını kavuşturarak soruyor. "İncelenecek harita yok. Planlanacak bir savaş yok. Sadece gidip ne olacağını görmemiz gerekiyor."

Solon alçak bir sesle, "Bu en kötü plan türü," diyor.

"Nasıl spontane olunacağını bilmediğinizi unutuyorum," diyor Kaleid. "Dinle, silaha ihtiyacımız yok, hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

"En azından toparlanmam lazım" diyorum onlara.

Natalia gülüyor. "Oraya bir bavul götüreceğini mi sanıyorsun? Aptal kız, bu o tür bir gezi değil. Ormanda yürüyüş yapacağız."

Kim bilir ne kadar süre. Peki ya diğer dünyaya gittiğimizde? Bizi neyin beklediğine dair hiçbir fikrimiz yok."

"Harika," diyorum sahte bir gülümseme takınarak. Ama yine de diş fırçamı getiriyorum. Vampirlerin deodorant sürme ya da diş fırçalama konusunda endişelenmelerine gerek yoktur, çünkü asla iğrenç vücut kokuları olmaz ve dişleri asla lekelenmez ya da çürümez. Ama ben hâlâ yarı insanım ve grubun kokuşmuş saldırganı olmayı reddediyorum.

Solon, "Onun dünyasına girersek ne yapacağımızı hâlâ çözmemiz gerekiyor," diyor. "Lenore'la birlikte oraya öylece giremeyiz."

Kaleid elini Solon'un omzuna koyar ve sıkar. "İşte bu yüzden buradasın, ağabey. Artık operasyonun beyni sensin. Bu arada bunu da çözebilirsin."

Solon bana bakıyor ve ilk kez normalde taşıdığı o soğukkanlı, küstah özgüveni göremiyorum. Biraz kaybolmuş görünüyor.

Bu hiç kolay olmayacak.

* * *

O GECE SEKİZDE, beşimiz Kaleid'in özel jetine biniyoruz ve kuzeybatıya, güneşin tam anlamıyla batmadığı bir yere uçuyoruz. Uçak, pırıl pırıl Arktik Okyanusu'nda kaybolan dağlarla çevrili şaşırtıcı derecede büyük bir şehir olan Tromso'nun eteklerine indiğinde, vampirlerin yaz aylarında neden karanlık dünyalara çekilmek zorunda kaldıklarını anlayabiliyorum. Tanıdıklarım güneşe gayet iyi tahammül etse de, güneşin gece yarısı ile sabah bir arasında zar zor battığı topraklarda bu tahammülün yirmi dört yedi rahatsızlığa dönüşeceğinden eminim.

Uçaktan iniyoruz ve başka bir gizemli sürücü tarafından büyük siyah bir SUV ile alınıyoruz ve şehirden çıkıp masmavi fiyortlar ve karla kaplı dağ sıraları boyunca doğruya doğru ilerliyoruz.

Yolculuk sırasında pek konuşmuyoruz, güneş kısa süreliğine batıyor ve sonra tekrar doğuyor, gökyüzü her zaman soluk bir mavi, yıldızlar hiç görünmüyor. Tüm bunlarla ilgili çok büyümlü bir şey var. Vampir tarafım bundan hoşlanmıyor ama cadı tarafımın canlandığını hissedebiliyorum. Güneşle birlikte olmak istiyor, dereler ve tarlalar boyunca koşmak, doğa anayla bir olmak istiyor. İçimde serbest bırakılmak isteyen bir vahşilik var ve uzun zamandır ilk defa

Kuyudan gelen, derinlerde parlayan bir his var. Ama karanlık değil, ışıkla dolu.

Solon elime uzanıyor ve sıkıca tutuyor, midemi bulandıran bir sıkma hareketi yapıyor.

Enerjin ışıldıyor, diyor kafamın içinde, bana hayranlıkla bakarak. Ne oldu?

Bilmiyorum, dedim ona gülümseyerek. Bu topraklar. İçimde uyandığımı hissettiren bir şey var. Büyünün demlendiğini hissedebiliyorum.

Ben de hissedebiliyorum, diyor. Devam et. Pencereden dışarı, geçmekte olan ormanlara bakan diğer vampirlere bakıyor. Muhtemelen buna ihtiyacımız olacak.

Araba sonunda uzun bir ağaç kesme yolunun sonunda durdu. Hepimiz arabadan iniyoruz ve Kaleid çam ormanının içinde kaybolan küçük bir patikaya başıyla işaret ediyor.

"Bu taraftan," diyor, önden giderek.

Solon'a bakıyorum. "Bir şey topluyor musun?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Evet," diyor küçümseyerek. "Onun burada olduğunu hissedebiliyorum. Bu sadece onu koklamaktan daha fazlası, bu... bir *bilme*."

"Sana ," diyor Kaleid omzunun üzerinden. "Hâlâ Skarde'a hayal bile edemeyeceğin şekillerde bağlısın. Şimdi gidelim de bu bağı sonsuza dek koparalım."

Natalia Kaleid'i takip ediyor, ben de onun arkasına geçiyorum, Solon benim arkamda, Drakula da en arkada. Tek sıra halinde ormana doğru yürüyoruz ve gece yarısı güneşi ağaçların tepelerine ulaşip yosunların ve ormanlık çalılarının arasından süzülürken, içimdeki enerjinin yeniden çırpındığını hissediyorum. Burası kesinlikle cadıların hüküm sürdüğü bir . Burada o kadar çok besin var ki, içimden akıp gidiyor.

Ormanda en az birkaç saat bu şekilde yürüyoruz, çamın tatlı kokusu ruhumu dolduruyor, güneş ışığı bana güç veriyor, diğerlerini biraz tüketiyor gibi görünüyor. İçimdeki kuyu hacim olarak büyüyor gibi hissediyorum ve genellikle mürekkepli yüzeye yansıyan hilal yerine şimdi güneşi görüyorum. Neredeyse kör edici.

Birden Solon'un arkamdan şaşkın bir ses çıkardığını duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda dev bir güveyi ormandan fırlayıp doğruca bana doğru gelirken görüyorum.

Durdum ve içgüdüsel olarak kolumu uzattım ve güve bana doğru geldi. Bu daha önce gördüğüm ölüm şahini güvesinin aynısı, aynısı derken San Francisco'da gördüğümün aynısı demek istiyorum. Anlayabiliyorum. Solon gibi, açıklayamadığım bir şekilde doğuştan bir şeyler biliyorum.

Güve elimin üzerine konuyor, kanatlarını yavaşça çırpıyor, antenleri bana doğru dönük, meraklı.

"Bu piç çok büyük," diyor Drakula ve bana doğru geliyor, elini uzatmış, böceği bana doğru ezmeye hazır.

Sonra Solon'un kolu dışarı fırlar ve Drakula'nın bileğini yakalayarak onu son anda durdurur. "Sakin buna cüret etme," diye kükrüyor Solon, gözleri hançer gibi. "Bu onun tanıdığı."

"Onun neyi?" Natalia yanımıza gelerek soruyor.

"Evet, ne?" Güve bana bakarken ben de ona bakarak tekrarlıyorum. "Tanıdığım mı?"

"Sen hâlâ bir cadısın, kaçak içki," diyor Solon bana, yaralı bileğine bakan Drakula'yı gönülsüzce bırakarak. "Bütün cadıların bir tanıdığı vardır."

"Evet, ama bir tanıdık kedi ya da tilki gibi bir şeydir... bir böcek değil," diye itiraz ediyorum.

"Lanet olası çirkin böcek," diyor Kaleid. Sesinde beni tedirgin eden bir tehdit var. Solon'un kısa süreliğine gerilmesinden anladığım kadarıyla o da aynı şeyi hissediyor.

"Peki ne işe yarıyor?" Natalia soruyor. "Ve ne olduğunu nereden biliyorsun?" "Onu daha önce Lenore civarında görmüştüm," diyor Solon, beni şaşırtarak.

"Öyle mi?" Ben sordum. "Çünkü sadece iki kez gördüm."

"Bunu daha önce aramıyordunuz," diyor. "Ya da onu görmeye hazır değildin. Cadı hazır olduğunda tanıdık kendini gösterecektir. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmek için senin türünle yeterince zaman geçirdim. Eminim sorsaydın ailen sana anlatırdı."

"Jeremias hiçbir şey söylemedi."

Solon karanlık bir sesle, "Onun bir aşinası olmaz," diyor. "Onun için yeterince güçlü değiller. Çırakları olurdu."

Beyaz elbiseleri içinde birbirlerine benzeyen siyah saçlı kızların görüntüsü aklıma geliyor. Yerden sürünerek çıkışları, birbirlerine ne kadar benzedikleri ve ne kadar tuhaf oldukları. İnsan olup olmadıklarını bile merak etmeye başladım.

Ben bunu düşünürken, güve tekrar uçarak ormanın içinde kayboluyor.

"Nereye gidiyor bu?" Yokluğunda aniden kendimi yoksun hissederek soruyorum, sanki beni eski hayatıma, güvenli ve rahatlatıcı bir şeye bağlıyordu. "Ona bir şey için ihtiyacım yok mu? Bana yardım etmesi gerekmiyor mu?"

"Belki de henüz sana yardım edemiyordur," diyor Solon, elini bir anlığına belime koyarak. "Belki de sadece orada olduğunu bilmeni istiyordur."

Kaleid boğazını temizliyor ve bize ters ters bakıyor. "Pekâlâ, lanet olası bir güve hakkında bu kadar konuşma yeter. Gitmemiz gerekiyor." Dönüyor ve tekrar yürümeye başlıyor.

Drakula , "Otoriter herif," diye mırıldanıyor.

Güve olayından sonra sanki bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum. Ormanda ne kadar ilerlersek, ne kadar uzun yürürsek, o kadar az güneşli ve büyülü hissediyoruz. Burada kesinlikle bir enerji var ama bu ışıktan gelen bir enerji değil. Karanlıktan gelen bir enerji.

Ve sivrisinekler de var. Tonlarca, kocamanlar ve hepsi etrafımda vızıldayıp duruyorlar. Drakula maskaralıklarına gülerken her beş saniyemi onları kovalamakla geçiriyorum. Pislik. Görünüşe göre kan emiciler diğer kan emiciler için bir sorun değil, ama benim için hala bir sorun, muhtemelen cadı tarafım -insan tarafım- her zamankinden daha güçlü olduğu için.

Bunu hissediyor musun? Yürürken aklıma Solon geliyor.

Sivrisinekler tarafından canlı canlı yenmek mi? Evet, hissediyorum. Ve hayır, bundan hoşlanmıyorum. Hayır, diyor. Sivrisinekleri değil.

Karanlık mı?

Evet. Karanlık. Değişim. Yaklaştığımızı söylüyor. İşler garipleşecek.

Neredeyse gülecektim. Bu vampirlerde tuhaf sayılabilecek ne olabilir ki?

Ama bir süre sonra Solon'un ne demek istediğini anladım.

Çünkü orman kararıyor, sanki güneş yeniden batmış, sanki buraya asla ulaşamayacakmış gibi ve yalnız olmadığımız hissiye kapılıyorum. Ormana bakmaya devam ediyorum, karanlık ağaçların arasından bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Yine de bu his garip bir şekilde tanıdık geliyor, sanki daha önce bana bakan bir şey tarafından bakılıyormuşum gibi, eğer bir anlamı varsa.

Ağaçlarda bir şeyler var mı? Solon'a sordum. İzlendiğimizi hissediyorum.

İzlendiğimizi o kadar basit bir şekilde söylüyor ki neredeyse yürümeyi bırakıyorum.

Kim tarafından?

Ne demek istiyorsun, diyor. Onları düşünmek istemiyorum. Düşündüğünde daha da güçleniyorlar.

Aman Tanrım.

Kaleid omzunun üzerinden bize sinirli bir bakış atıyor, sanki korkudan durmak üzere olduğumu anlamış gibi.

Devam et, diyor Solon. *Hiçbir şey düşünme.*

Doğru. Sanki bu benim için hiç kolay olmadı.

Bir şekilde devam ediyorum, gerçi şimdi ağaçlar biraz açılıyor ve zemin bataklığa dönüşüyor, botlarımın altlarını emiyor ve uzun sazlıkların arasından geçiyoruz.

"Dikkatli ol," diye bağıyor Kaleid bize. "Artık eskilerin diyarındayız. Yolun ortasından ayrılmayın ve yürümeye devam edin."

"ne?" gibi hissederek soruyorum. Ama kimse bana cevap vermiyor.

Solon! Kafamın içinde bağıyorum. *Eskiler de ne? Daha önce bizi izleyenler onlar mıydı?*

Hayır, diyor bir süre sonra ve tek söylediği bu.

Lanet olsun.

Ve işte o zaman onu gördüm. Natalia'nın bataklık patikanın ortasına yapışarak ilerleyişini izliyorum, birden bataklıktan uzanan eller bacaklarını yakalamaya çalışıyor.

Çığlık atıyorum. değil.

"Ne oluyor lan!" Eller bana doğru uzanmaya başladığında bağıyorum, dallar gibi bükülmüş gri eller, derilerinden yer yer filizlenen yapraklar, havayı savuran eller, birçoğu sazlıklardan geliyor, kime ya da neye ait olduklarına dair hiçbir işaret yok. Beni sürükleyip götürmek isteyen eller.

"Yürümeye devam et!" Solon kabaca, elleri sırtımda, beni ileri doğru iterek söylüyor.

Omzumun üzerinden ona ve Drakula'ya bakıyorum, ikisi de önlerine bakıyor, çeneleri yukarıda, kendilerine uzanan elleri görmezden geliyorlar. Daha yakından bakınca gözlerinde korku olduğunu görüyorum. Harika.

Neden yürüdüğümüzü merak ederek tökezleyerek ilerliyorum. "Neden koşmuyoruz?" diye soruyorum, kıl payı kurtulduğum bir olayda tekrar çığlık atarak.

"Çünkü kaçarsak Lapp Cadıları'nı dışarı çekeriz," diyor Kaleid. "Artık çok geç," diyor Solon. "Onları çoktan gördüm."

Natalia omzunun üzerinden bize bakarak, "Kahretsin," diye küfrediyor. "Ne zaman?"

"Son zamanlarda. Ormandan bizi izliyorlardı. Yürümeye devam et Lenore, iyi gidiyorsun. Onları görmezden gel."

"Bedensiz elleri görmezden mi geleyim?"

Ben bağıyorum. "Sana işlerin
garipleşeceğini söylemiştim."

"de yetersiz değil mi?" Başka bir el neredeyse bacağımı yakalayacakken
hırlıyorum.

Sonunda sazlar düzleşmeye başlar, eller de onlarla birlikte solmaya başlar
ve Kaleid durur.

Önümüzde bir göl var.

Kan gölü.

En azından kana benziyor. Kıpırmızı, diğer taraftaki ormana doğru
uzanıyor.

"Ne oluyor be?" diye sordum.

"Kan gölü," diyor Kaleid, sanki bunun ne anlama geldiğini
biliyormuşum gibi. "Bu gerçek kan mı?" diye soruyorum.

Acımasızca başını sallıyor. "Ama ondan içmeyin."

"Ondan içmeyeceğim. Yanına bile yaklaşmam."

Yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Farkında değil misin Lenore? Hepimiz
içine giriyoruz. Bu onun dünyasına giden yol."

Gözlerim korkuyla açılıyor ve açıklama için Solon'a bakıyorum. "Şaka
yapıyor, değil mi?"

Solon'un çenesi bir an için gerilir ama başını sallar. "Ne yazık ki doğruyu
söylüyor. Skarde'ın gittiği yer burası. Ona bu şekilde ulaşabiliriz."

"Şuraya girmeliyiz!" Çılgınca gölü işaret ederek soruyorum. Beni
desteklemesi için Natalia'ya bakıyorum. "Senin için sorun değil mi?"

Omuz silkiyor. "Yapmamayı tercih ederim ama yapmak zorundaysak
yapmak zorundayız."

"Ne yani, en dipteki kayıp şehir Atlantis gibi bir şey mi?" diye sordum.

"Dalarsın ve diğer dünyaya doğru dalarsın," diyor Kaleid, sabrının
sınandığı bir ses tonuyla. "Diğer taraftan çıkacaksın. Ama acele etmeliyiz.
Eğer Lapp Cadıları..." sonra sözünü kesiyor, gözleri arkamızdaki boşluğa
kilitleniyor.

Boynumun arkasındaki deri karıncalanıyor ve şimdi Kaleid'in baktığı
şeyin kötü olduğunu biliyorum. Hem de çok kötü.

Derin bir nefes alıyorum ve arkamı dönüyorum.

Arkamızdaki ormanda ağaçların arasında duran birkaç figür var. Uzun
boylu, zayıf, siyah pelerinler giymiş ve insan iskeleti ellere sahipler.

Kafalarında geyik kafatasları var, tepelerinden sivri boynuzlar fışkırıyor, boş siyah yuvaları bize bakıyor. Sanki ruhuma bakıyorlar, kuyuda bir şeyleri karıştırıyorlar, hoşuma gitmeyen bir şeyleri.

Bu yaratıkları tanıyorum. Onlarla daha önce tanıştım.

"Jeremias," diye fısıldıyorum, Solon'un eline uzanıp sıkıca tutuyorum. "Onları Jeremias'la birlikte gördüm."

"Bunlar Lapp Cadıları," diyor Kaleid. "Onların bölgesindeyiz. *Vanha väki* ile aynı. Eskiler. Sınırı geçip Finlandiya'ya geri döndük."

Onları San Francisco'da gördüysem buranın neden Lapp Cadısı bölgesi olduğunu soracaktım ama Jeremias'ın beni götürdüğü yerin bu dünyada hiçbir yerde bulunmadığını biliyorum. Görünüşe göre ben de boyutlar arası yolculuk yapabiliyorum.

"Bizden ne istiyorlar?" Natalia soruyor. "Sadece bakıyorlar."

"Skarde'a aitler," diyor Solon alçak bir sesle. "Bunu söyleyebilirim."

Ve tam o anda, geyik kafataslı yaratıklar ormandan çıkıp bize doğru gelmeye başladılar. Yaklaşık yedi kişilerdi ve süzülüyor gibiydiler, ayakları yere hiç değmiyordu.

"Siktir," diye küfrediyor Drakula, vücudu sanki bir kavgaya hazırmış gibi geriliyor. Solon'un elimi tutuşu sıkılaşıyor. Natalia kaçmaya hazır görünüyor. Sadece Kaleid tüm bu olanlar karşısında tamamen sakin görünüyor.

"Onları yakmamı ister misin?" Gözlerimi geyik insanlardan ayırmadan soruyorum. "Karanlık Düzen'de yaptığım şeyi yapabilirim. Solon ve ben bir takımdık."

"Hayır," diyor Kaleid kararlılıkla. "Onlara ihtiyacımız olabilir. İçeri giriş biletimiz olabilirler."

Hepimiz onların gelişini izliyoruz, ama sonra ayrılıyorlar. Üçü Solon'u yakalayıp kemiksi iskelet ellerini omuzlarına doluyor, diğer üçü de Drakula'ya aynısını yapıp onları kenara çekiyor.

"Ne yapıyorlar bunlar?!" Bağırıyorum, yere atmaya hazırım. Solon'a doğru gitmeye başlıyorum, ona yardım etmek için, her ne kadar olmasına izin veriyor olsa da.

Ama sonra geyik kafataslı yaratıklardan biri önümde, avuçlarını açmış, görünmez bir güçle beni geri itiyor. Boş göz çukurlarına, bir boşluğa doğru dönen karanlık kara deliklere bakıyorum ve dünyanın dönmeye başladığını hissediyorum.

Bizimle geliyorsun, diyor metalik bir ses içimin derinliklerinden ve bunun yaratıktan geldiğini biliyorum. *Skarde'ı görmeye geliyorsun*.

"Lenore," Solon'un sesi araya giriyor. "Çok derine bakma."

Gözlerimi kırıştırıp başımı sallıyorum ve Natalia'ya çarpana kadar bir adım geri çekiliyorum. Geyik kafatası bize bakmaya devam ederken uzanıp beni rahatlatmak için elimi tutuyor.

"Geride kalmak zorundalar," diyor Kaleid. "Solon ve Valtu. Bizimle gelmelerine izin vermeyecekler."

Solon öfkeyle, "O zaman Lenore de gitmiyor," diyor. O iskelet ellerin pençesinden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyor. Eğer bunlar cadılarsa, karanlık, karanlık cadılarsa, o zaman buradaki herkes üzerinde güçleri var demektir.

Belki ben hariç.

Ama evet, muhtemelen ben de öyleyim. O kadar da özel değilim.

"Gitmek zorunda," diyor Kaleid. "Eğer bu işi düzgün yapmak istiyorsak." "O zaman düzgün yapmıyoruz," diye hırlıyor. "Hiç yapmıyoruz." "Solon," diyorum ona. "Ben iyi olacağım."

Bana göz kırptı. "Bunu nasıl söylersin?" "Ne, bana güvenmiyor musun?" Kaleid soruyor.

"Onun hayatıyla mı? Hayır. Onun hayatı konusunda kimseye güvenmiyorum." Solon yalvarırcasına bana baktı. "Lenore, bunu yapma. Yapmak zorunda değilsin."

Ama sonra geyik kafataslı yaratık daha da uzanıyor ve korkunç elini omzuma koyuyor ve bir anda ipte sallanan bir kukla gibi bedenimin kontrolünü kaybediyorum.

Sertçe yutkunuyorum, korku göğsümü sarıyor. Solon'a bakıyorum. "Sanırım yapmak zorundayım."

"Artık başka seçeneği yok," diyor Kaleid.

"Ve bu senin lanet olası fikrindi!" Solon ona gürlüyor.

"Hey, hey," diyor Natalia. "Hiçbirimiz diğer dünyaya gittiğimizde ne olacağını bilmiyorduk. Oraya nasıl gideceğimizi bilmiyorduk. Oraya bu şekilde varıyoruz. Bak Solon, bu durumdan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum, özellikle de bu lanet şeylerden, ama yapmak istediğimiz şeyi yaparsak, tek yol bu."

Drakula, "Ben kendi adıma bu sefer dışarıda kalmaktan memnunum," diyor.

"Evet, ben de senin için buradayım," diyor Natalia, sesinde ender rastlanan bir duygusallık var ve eğer biraz beyin hücrelerim olsaydı, aralarındaki ilişkiyi merak ederdim. Bugünlerde karşılıksız aşkı anlamakta oldukça iyiyim.

"Haydi," diyor Kaleid, ama bizimle mi yoksa Lapp Cadılarıyla mı konuştuğundan emin değilim. Yine de önemli değil çünkü beni tutan kişi beni gölün kenarına doğru götürmeye başlıyor. Başımı çevirip Solon'a bakmak istiyorum.

bir kez daha, ama yapamam. İlerlemekten başka bir şey yapamıyorum. Bu yaratığın benden yapmamı istediği şey dışında hiçbir şey yapamıyorum.

Senin için geleceğim, Solon'un sesi aklıma geliyor. Senin için geleceğim, sadece güvende kal. Güvende kalmak için elinden geleni yap ve ben seni bulacağım, bulacağım.

Sesinde o kadar büyük bir dehşet var ki, beni çözüyor, kırmızı su ayak parmaklarımda gezinirken, mümkün olan en kötü zamanda tüm gücüm ve kararlılığım parçalanmaya başlıyor.

Ona iyi olacağımı söyledim. Senin için onu yok edeceğim. Sana söz veriyorum.

Moonshine, diyor, lakabım acı içinde kırılıyor. Seni seviyorum. Ben de seni seviyorum.

Çağlar boyunca, diyorum. Gözlerimi kapamak, kafamın içinde bu kelimelerin derinliklerine dalmak, sevgisinin üzerime akmasına, beni desteklemesine, güçlendirmesine izin vermek istiyorum.

Ama yapamıyorum. Gözlerimi bile kontrol edemiyorum. Ben sadece bir kuklayım. Kanın içinde yürüyorum, ayak bileklerimden, baldırlarımdan, dizlerimden yukarı yükseliyor, ayaklarım sümüksü ve yumuşak bir şeye batıyor ve Tanrım, bu korkunç. Pis koku iğrenç.

"İğrenç," diyor Natalia ve ona bakmak için başımı çeviremesem de onu ve Kaleid'i periferimde, iki yanımdaki kanlı göle doğru yürürken görebiliyorum.

Su gittikçe . Dip kaybolur.

Kan gölüne batıyorum ve dünyayı -ve Solon'u- geride bırakıyorum.

OceanofPDF.com

ABSOLON

HIÇ BÖYLE BİR KORKU HISSETTİĞİMİ SANMIYORUM. VE BU ÇOK ŞEY İFADE EDİYOR, Yüzyıllar önceki canavarca başlangıcımın bu yana gördüklerimi düşününce.

Ama Lenore'un, yılların aşkının, bir Lapp Cadısının önderliğinde, güvenmediğim iki kardeşimin eşliğinde, yem olarak kullanılmak üzere babam Skarde'yi görmeye giderken kan gölüne doğru yürüdüğünü görmek...

"Gelmesine asla izin vermemeliydim," diyorum özellikle kimseye, başları kanlı yüzeyin altında kaybolurken gölü izliyorum. Hareketlerinden kaynaklanan dalgalanmalar sona eriyor ve göl durgunlaşıyor.

Benim de kalbim duracak.

"Kız arkadaşını çok iyi tanımıyorum," diyor Valtu yanımdan. "Ama sen ne dersen de, canı ne isterse onu yapacakmış gibi bir izlenim edindim."

Ona bakıyorum, tıpkı üçünün beni tuttuğu gibi onu da ellerinde tutan üç Lapp Cadısını kısaca gözümün önüne getiriyorum. Onların büyüü bizim geçemeyeceğimiz kadar güçlü.

"Bundan haberin var mıydı?" Ona sordum.

Valtu kaşlarını çatar. "Ne hakkında? Lapp Cadılarının ortaya çıkıp bizi sebepsiz yere rehin almaları mı?"

Ona bakıyorum, yakından inceliyorum. Valtu her zaman kaypak biri olmuştur ve kurnazlığını gururla kabul eder, bu da onu Kaleid gibi birinden daha zor okunur kılıyor. "O dünyaya seyahat edemeyeceğimizi biliyor muydun?" Sonunda sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, ben üzgün değilim ama senin üzgün olduğunu söyleyebilirim."

"Lenore bensiz devam etti. *Yem* olarak kullanılmak için." Damarlarımda öfke kabarmaya başlıyor ama öfkenin kime emin değilim. Büyük ihtimalle kendime.

Valtu bana bakıyor. "Sen buraya gelmeden önce bile planın bu olduğunu biliyordun." "Bensiz olmaz," diyorum huysuzca.

"Onu Skarde'dan koruyabileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyor homurdanarak. "İlk yaratılanın sen olduğunu biliyorum Solon, ama bana bir şans ver."

"Yani Kaleid ve Natalia'nın bunu yapabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Onlarla yalnız..." diyor. Sesinde bir şey var, hoşuma gitmeyen bir şey.

Kıllandım. "Sen ne bilirsin ki Valtu? Bana tüm gerçeği söylemiyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor ve başka tarafa bakıyor.

"Seni lanet olası!" Kükrüyorum, ona ulaşmaya, onu yakalamaya, boğazını parçalamaya çalışıyorum ama Lapp Cadıları beni sıkı sıkı tutuyor ve onlara karşı güçsüzüm. "Siktir git! Sen ne bilirsin ki? Öylece ölüme mi gitti?"

Bana sert bir gülümseme veriyor "Muhtemelen hayır. Kimse sana yalan söylemiyor Solon. Hepimiz Skarde'ın bu işin dışında kalmasını istiyoruz. Onun zamanı geldi. Bizi yaratan krallığı yok etme zamanı. Ve bunu yapmak için Lenore'a ihtiyaç var. Skarde onu istiyor ve ölüsü onun için iyi değil." Dudaklarını yalıyor ve bana acıyan bir bakış atmaya çalışıyor. "Kaleid onun hayatta kalmasını sağlayacak."

"Ben de öyle." Arkamızdaki ormandan derin, zengin bir ses geliyor. Lapp Cadıları tutuşlarını sıkılaştırıyor ve bizi davetsiz misafirle yüzleşmek üzere çeviriyorlar.

Siyahlar içinde, ölüm gibi kokan, hareketli, değişen bir yüzü olan, yanında parlayan bir cadı bıçağı olan bir adam var.

"*Tanrım*," diye yemin ediyor Drakula ve sesindeki korkudan bunu planlamadığını anlıyorum. "Öleceğim yer burası, değil mi? Tam o lanet gölün kıyısında, lanet *Finlandiya*'da."

"Jeremias," diyorum o yaklaşırken. Yüzü büyüleyici, tıpkı Lenore'un tarif ettiği gibi sürekli değişiyor.

"Meşhur Absolon Stavig," diyor Jeremias, önümüzde durup yırtıcı bir gülümsemeyle. "Hakkınızda o kadar çok şey duydum ki, sizi gerçekten tanıyormuşum gibi hissediyorum. Ve yine de, bunca zaman sonra, ilk kez karşılaşıyoruz. Buna inanabiliyor musun?"

"Farklı kalabalıklarda koşuyoruz," diyorum ona sert bir şekilde.

"Zeki olmaya çalışıyorsun ama aslında bu doğru değil. Cadılarla birlikte koşuyorsun Absolon, tıpkı senin vampirlerle koştuğun gibi. Ben cadılarla

benim cadılarla yaptığım gibi vampirlerle. Gördüğünüz gibi birbirimize çok benziyoruz. Belki de Lenore'un seni bu kadar çekici bulmasının nedeni budur, tıpkı bir pervanenin aleve kapılması gibi." Daha yakına eğiliyor. "O alevin kanatlarını biraz yakmış olması çok kötü. Kanatlarını tekrar yapıştıranın ben olduğumu biliyorsun Absolon. Ben olmasaydım, senin ellerinde ölecekti."

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Ben canavar değilim," diyorum.

"Evet, öylesin. Sen baştan aşağı canavarsın. Ve zavallı kızım, seni kurtarmak için neredeyse ruhunu takas edecekti. Seni kontrol edebilmesi için bunu yapacağımı biliyor muydun? Ona bir daha zarar vermeni engelleyebileceğini? Ama o bunu yapmadı. Karanlık tarafa boyun eğmedi."

"Lanet olası imparator gibi konuşuyorsun, biliyor musun?" Valtu alaycı bir şekilde yorum yapar.

"Ben bir imparatorum," diyor Jeremias, Yıldız Savaşları göndermesini anlamadan. "Ve her iyi imparatorun iktidarda kalmak için yaptığı şeyi yapıyorum. Genişlerim. Söyle bana Absolon, Kaleid'in babanı yok edecek gücü olduğunu gerçekten düşünüyor musun? Eğer olsaydı, şimdiye kadar bunu yapmış olmaz mıydı sence?"

Ona bakıyorum. "Kaleid ile mi çalışıyorsun?"

Sırıttırıyor. "Biraz yavaş . Evet, çalışıyorum.

Çalışıyorum." "İkili oynayan," diye mırıldanıyor

Valtu öfkeyle.

"Kaleid?" Jeremias soruyor. "Eğer bir cadıyla çalışmanın hain olarak adlandırılmaya değer olduğunu düşünüyorsan, sanırım o bir hain. Bu bağlamda, Absolon için de aynı şeyi düşüneceğinizi varsayıyorum."

"Biliyorum," diyor Valtu, ters ters bakarak. "O bir hain. Ona zar zor tahammül ediyorum."

Jeremias'ın yüz ifadesi bana bakarken acımaya dönüşüyor. "Pek sevilen biri değilsiniz Bay Stavig. Neden Amerika'da kalmayı tercih ettiğinizi anlayabiliyorum. Aslında, sizin iyiliğiniz için, orada kalmanız gerekirdi."

"Evet. Ve Lenore ile."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Çünkü o hâlâ planın bir parçası. Buraya gelme fikrini onun aklına benim soktuğumu biliyor muydun? Ona geleceği öngördüğümü, bir adamın onun için geleceğini, yardımına ihtiyacı olacağını, Skarde'ı yok etmede etkili olacağını söyledim. Bu bir yalandı tabii ki. Ben geleceği göremem. Ama babasına şansını deneyecek kadar güvenmesini istedim."

İçimde öfke birikiyor, geri dönüşü zor olan türden bir öfke. Kontrol altında tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum çünkü yapmazsam Lenore'a yardım edemem.

"Ona kızım deme ayrıcalığını hak etmiyorsun," diye ediyorum.

Omuz silkiyor. "Öyle de olabilir. Bana baba demeye layık olmadığı için olabilir. Şimdiye kadar Karanlık Düzen'i öldürmek dışında kayda değer bir şey yapmadı. Her nasılsa, Skarde'ın dünyasının derinliklerinde, ona yakın, enerjilerinin kaynağı olduklarına göre onları yok edecek güce sahip olacağından şüpheliyim. Ve Skarde onu karanlığa çevirir, ordusunu onun aracılığıyla beslerse kesinlikle hiçbir şey yapamaz." Cadı kılıcı bir elinden diğerine geçerek uzaklaşıyor. "Elbette bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Biz mi?" Tekrarlıyorum, gözlerim bıçağa yapışmış, onu kalbime saptamak üzere olma ihtimaline karşı gözlerimi ondan ayırmaya korkuyorum, ki bunu yapmak üzere olduğundan eminim.

"Ben. Ve Kaleid. Skarde'a ulaşmak için Lenore'u kullanacak. Sonra birlikte onu öldüreceğiz. Kaleid tahtı ele geçirip yeni kral olabileceğini düşünüyor. Bana o kadarını söylemedi ama ben aptal değilim. Biliyorum. Sanırım ikiniz de biliyorsunuz. Elbette bunun olmasına da izin vermeyeceğim. Kardeşini öldüreceğim."

"Peki ya Natalia?" Valtu sert bir sesle soruyor.

Jeremias tek omzuyla omuz silkiyor. "Skarde'ın onun hakkında ne düşündüğüne bağlı. Ama oraya gittiğimde, eğer henüz ölmemişse, onu kendim öldüreceğim. Sonra da cesedini sana getireceğim. Ya da belki sadece kafasını." Ona hızlı bir gülümseme verir.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Ya Lenore?" Kabaca fısıldıyorum.

"Ah, Lenore," diyor Jeremias. Bıçağı alıp eğiliyor ve kalbimin üzerine nazikçe bastırıyor. Bıçağın enerjisinin içimin derinliklerinde titreştiğini, derimin büzüldüğünü, kanın bedenimi terk ettiğini hissedebiliyorum. "Her zaman Lenore'a geri dönüyor, değil mi? O kara kalbinin içinde bir şekilde onu gerçekten seviyor olmalısın."

"biliyorsun," başarıyorum, her saniye daha zayıf hissediyorum.

Bıçağa bakıyor, yavaşça çeviriyor. Biraz daha bastırırsa derimi delip geçecekti. "Kızıma zarar gelmesini istemiyorum. Ama o hâlâ bir vampir. Ve benim hayattaki tek amacım hepinizi hızada tutmak. Bunu yapmaktan yoruldum ve babanızdan da görebileceğiniz gibi kontrolden çıkmaya başladınız. Dünyayı ele geçirecek bir ordu mu? Çok saçma. Hayır, Lenore'a zarar vermeyeceğim. Bu dünyada hayatta kalmasına izin vereceğim tek vampir o olacak." Duraklıyor, bıçağı elinden alıyor. "Bana katıldığı sürece."

Başımı sallıyorum, gücüm yeniden öfke şeklinde geri geliyor. "Sana katılmayacağını biliyorsun."

"O zaman onu öldürmek zorunda kalacağım Absolon," diyor. "Tıpkı ikinizi de öldüreceğim gibi. Eninde sonunda."

Bıçağı cebine geri koyuyor ve ormanın içinde yürümeye başlıyor. Lapp Cadıları Valtu'yu ve beni yönlendiriyor, asla bırakmıyorlar ve durmaya çalışsam bile zihin kontrolüyle bacaklarımı hareket ettireceklerini biliyorum. Büyüm var ama onlara karşı koymak için yeterli değil.

"Ölmek için ormana götürülmek," diye mırıldandı Valtu. "Ne güzel bir kayınpederin var Solon."

"Gerçek ailesi oldukça iyi," diyorum dalgınca. Tanrım, Lenore'a bir şey olursa bunu nasıl karşılayacaklarını bilmiyorum. Onlara neden Finlandiya'ya gittiğini bile söylemedi, sadece benimle tatile çıkmak istediğini söyledi. Belli ki endişelenmelerini istemiyordu, çünkü onu durdurmaya çalışacaklardı, tıpkı benim onu durdurmaya çalışmam gerektiği gibi. Daha çok çabalamalıydım.

Eğer ölürse, ölümü benim ellerimde olacak.

O zamana kadar muhtemelen çoktan ölmüş olacağım.

Saatler gibi görünen ama günler ya da dakikalar olabilen bir süre boyunca ormanda yürüyoruz. Tek düşünebildiğim, bu dünyada bu kadar uzun zaman geçirmiş olmam, ölümden ve kayıplardan olabildiğince kaçmam, zamanla beni yumuşatmaya çalışabilecek her şeye karşı sertleşeceğimi düşünmem.

Sonra Lenore çıkageldi.

Ve kalbimi hemen ona kaptırdım.

Ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı, hayatımın onu görene kadar, onu hayatıma alana kadar gerçek anlamda başlamadığını biliyordum. Onun sevgisine sahip olana kadar.

Hiçbir zaman ölümden korkan biri olmadım. Ölmek neredeyse imkansız olduğunda, bu korkuyu bir kenara bırakırsınız. Bazı açılardan, hiçbir yaratığın, hatta bir vampirin bile sonsuz bir yaşama maruz kalmaması gerektiğini bildiğim için bunu her zaman memnuniyetle karşıladım.

Ama artık Lenore'a sahibim ve ondan bir gram bile vazgeçmek istemiyorum. Ona yanımda ihtiyacım var.

Kraliçem olarak ona ihtiyacım var.

Çağları onunla birlikte geçirmek, zamanda yolculuk etmek, sadece ikimiz, sonsuza kadar yaşamak, birlikte yaşamak, evrende büyük bir patlama olup herkes için her şeyi sona erdirene kadar.

Ve şimdi, bir mucize olmadığı sürece, bu gerçekleşmeyecek.

Aşk ve hayatı ilk kez buldum, ancak ikisini de çok çabuk kaybettim. Ne kadar sıkı tutunursam o kadar çok kayıp gidiyorlardı, sertleşmiş ellerimde o kadar yumuşak ve kırılgandılar.

"Kendini dövme mi?" Jeremias soruyor.

Başımı kaldırıp baktığımda ormanın içinde, üstü yosun tutmuş otlarla kaplı rustik bir kulübenin önünde durduğumuzu görüyorum. "Düşüncelerimi de mi duyabiliyorsun?" Homurdanıyorum.

"Hayır," diyor. "Ama kesinlikle düşünceli kişiliğe çok iyi yaslanıyorsunuz."

Valtu'nun gülmeye cüret etmesi Jeremias'ın bakışlarına neden olur. "Ve sen," diyor Jeremias burnunu çekerek, "Bram Stoker utanırdı."

Sonra elini sallayarak kulübenin kapısını açıyor -sihirli bir şekilde- ve bizi içeri sokuyor.

Neden ilginç ve basit bir Fin kulübesi beklediğimi bilmiyorum ama içine adım attığımız şey hiç de öyle değil. İçerisi uzun, mağara gibi ve taştan yapılmış. Hiç pencere yok. Dışarıdan görüldüğünden tamamen farklı bir yer ve bildiğim kadarıyla tamamen başka bir dünya olabilir.

Odadaki tek şey taş duvarlardaki iki zincir seti. Büyük siyah demir zincirlere beş tasma takılı. Biri boyun için. İki tanesi bilekler için. İkisi ayak bilekleri için. Tüm zincirlerin üzerinde kırılmamalarını sağlayan korumalar var.

Demek kaderimiz bu.

Lapp Cadıları ikimizi de zincirlerin yanına götürüyor ve büyük olanı boynuma takarak sırtımı duvara yastıyorlar. Eğer ayaklarım tutmazsa, ki tutacak, bu beni yukarıda tutacak, başımdan asılı kalmamı sağlayacak.

Hemen kordonların derime battığını ve zincirlerin bizi yerimizde tutacak kadar güçlü olduğunu hissediyorum. Vampirler insanüstü, doğaüstü bir güce sahipler ama bizim de sınırlarımız var ve büyü bu sınırlara ulaşmamızı sağlıyor.

"Söyle bana Absolon," diyor Jeremias usulca, yanıma gelerek. "Bir vampir beslenmediğinde ona ne olur?"

"Huysuzlaşıyorlar," diyor Valtu zincirlerinden.

Jeremias onu görmezden geliyor, yüzünde değişmeyen tek şey olan siyah, anlamsız gözleriyle bana bakmaya devam ediyor. "Eee?"

"Açlıktan ölüyorsun," diyebildim.

"Ama ölüyor musun? Hayır. Ölmüyorsun, değil mi? Ben seni kalbinden bıçaklayana kadar ölmeyeceksin. Ama beslenmezsen, sonsuza dek öyle büyük bir acı ve ıstırap içinde yaşayacaksın ki, seni öldürmem için bana yalvaracaksın ve

seni bu işkenceden kurtaracağım. Aslında, senin durumunda Absolon, Lenore dışarıdayken sonsuza kadar burada sıkışıp kalacağını, ya benim ellerimde öleceğini ya da nefret ettiğin her şeye dönüşeceğini bildiğin için acın ikiye katlanacak."

Sonra gülümseyip arkasını dönerek kapıya yöneliyor, Lapp Cadıları da onu tek sıra halinde takip ediyor.

Jeremias kapı aralığında duraksayarak, "Bir gün seni göreceğim," diyor. "Diyelim ki bundan üç yüz yıl sonra? O zaman ne durumda olduğunu göreceğiz. Belki o zamana kadar kendimi hayırsever hissederim."

Kapı arkasından kapanıyor ve bizi kıyametimize mühürlüyor.

"Siktir," diyor Valtu ve ardından derin bir iç çekiyor. "Bu adamı kızdıracak ne yaptık biz? Sonsuza dek seninle sıkışıp kalmak mı? Daha önce bu kadar şeytani bir şey duyduğumu sanmıyorum."

Ama Valtu'yu gerçekten dinlemiyorum. Ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Büyüyle aram iyidir, kendi koşuşlarımı kontrol edebilirim. Bunlarla çalışmanın bir yolu var mı?

"Bana şimdiden sessizlik muamelesi mi yapıyorsun?" Valtu yorum yapıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

"Düşünmeye çalışıyorum, aptal."

"Bizi buradan nasıl çıkaracağın hakkında mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Şimdi kapa çeneni."

"Anlıyorum. Büyünün yardımcı olacağını düşünüyorsun. Nasıl çalıştığını bildiği için Jeremias'ın bunu düşüneceğini sanmıyor musun?"

Haklı olduğu bir nokta var ama bunu düşünmeyi, oyunun bu kadar başında umudumu yitirmeyi reddediyorum. Lenore'a ulaşmalıyım. Bu, bu kalıcı cehennemden kaçmaktan bile daha önemli.

"Bunu düşünmedin, değil mi?" Valtu ediyor.

"Çeneni kapatacak mısın lan?" diye çıkışıyorum ona, dişlerimi göstererek.

"Oh hayır, ne olacak? Canavarının kafesinden çıkmasına izin mi vereceksin?"

Bunu şaka olsun diye söylüyor, çünkü çok bilmişin teki, ama birden aklıma korkunç bir fikir geliyor. Büyük bir hata olabilir ama elimizdeki tek şans da bu olabilir.

"Ne?" Valtu yavaşça beni inceleyerek söylüyor.

Ona bakıyorum, içimde yeni bir kıvılcım hissediyorum.

"Haklısın." "Hangi konuda?"

"Canavarın kafesten çıkmasına izin vermeliyim."

Valtu şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Şaka yapıyordum, Solon."

Başımı sallıyorum. "Ve ben değilim. Jeremias beni tanıyor olabilir ama canavarı o kadar iyi tanımıyor. Bu zincirleri beni burada tutmak için taktı, canavarı değil. Buradan kaçabilirim."

"Ve bu süreçte beni öldür!"

Omuz silkiyorum, gerçekten umurumda değil. "Umursamayabilirim. Nasıl olsa burada öleceksin. Şansını denemek istemez misin?"

"Sonsuza kadar acı çekmek mi, parçalara ayrılmak ve muhtemelen senin tarafından yenmek mi?" Başını sallıyor, perili görünüyor. "Bilmiyorum dostum. Bilmiyorum."

Ona sırtıyorum. "Sana bir tavsiye vermem gerekirse, ben döndükten sonra beni kızdırmamaya çalış. Bu hayatını kurtarabilir. Aslında, tamamen hareketsiz kal ve ölü taklidi yap. Bu işe yarayacaktır."

"Cidden bunu yapmayacak mısın? Bunu yapabilir misin?"

"Canavarı daha önce hiç çağırmadım," diye itiraf ediyorum. "Her zaman onu uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Sanırım görmemiz gerekecek, değil mi?"

Ve içimde o kolu diğer tarafa itmeye yetecek kadar öfke ve kararlılık var.

Umarım canavar ne biliyordur.

Umarım Lenore'un beni tutacak gücü vardır. Hatta gerekirse beni öldürebilir. Onun hayatını kurtardığım sürece, bu riski almaya hazırım.

LENORE

KIRMIZI BİR DÜNYAYA DALMIŞIM.

Kan gözlerime, burnuma, kulaklarıma giriyor, yaşamı sürdürebilecek hiçbir kana benzemeyen kalın, zehirli bir his. Bu kanın yaşatabileceği tek şey karanlık ve şeytani bir şey olabilir.

Skarde gibi biri.

Ve kaçış yok. Geyik kafataslı yaratık beni aşağıya, aşağıya çekiyor, uzuvlarımı hareket ettiriyor, beni dibe doğru yüzdürüyor, asla ulaşamayacağımız bu koyu kırmızı dibe.

Sonra, sonsuzluk gibi gelen bir şeyden sonra, bir ışık beliriyor. Kanın içinden parlayan soluk bir şey. Aşağı doğru yüzdükçe, yaklaştıkça, göl tabanındaki bir cam parçası ya da belki bir ayna gibi hissediyorum. Ama sonra gittikçe büyüyor, ta ki bir su yüzeyine, ötesinde büyük bir gökyüzüne baktığımı fark edene kadar.

Ne oluyor lan?

Şimdi aşağı değil *yukarı* yüzüyorum ve nefes nefese kalarak yüzeyi yarıyorum.

Ve özgür olduğumu fark ettim. Geyik kafatası şeyi gitmiş ve kanlı bir gölün ortasında tek başıma kalmıştım.

Ama bu benim geldiğim göl değil.

Birincisi, yerde toz halinde beyaz bir kar var, ikincisi gölden uzaklaşan ve bir kenarında kaybolan kalın kırmızı bir nehir var. Buradaki ağaçlar seyrek, yaprakları ve iğneleri kırmızı ve sıçramış kan gibi yere saçılmış ve onların ötesinde sonsuz bir boşluk var gibi.

Birden Skarde ile ilgili rüyalar gördüğüm zamanları hatırladım. Onu hiç görmedim, gerçekte neye benzediğini bilecek kadar net değildi ama o rüyalarda Karanlık Düzen'i görüyordum ve her zaman tıpkı bunun gibi karlı, çorak bir arazideydiler, etrafa kıpkırmızı desenler halinde kan sıçırıyordu.

Peki, şimdi ne olacak? Dibe dalıp geri çıkış yolunu mu arayacağım?

Ama ben bunu ciddi bir şekilde düşünmeden, Kaleid ve Natalia kan tükürerek yüzeye fırladılar.

"İşte buradasın," diyor Kaleid bana, vampir hızıyla hızla yüzerek bir saniye içinde yanıma geliyor ve alıştığımдан çok daha sert bir şekilde kolumu tutuyor.

"Hey," dedim ona.

"Geri dönmeyi düşünmene izin veremem," diyor beni kandan çekip çıkarırken. Çekmekten kastım, ayağımın üzerinde durmaya çalışırken beni kıyıya doğru sürüklemesi.

"Kibar ol Kaleid," diyor Natalia, arkamızdan gölden çıkarken. "Solon burada değil diye senin çöplerine katlanacağım anlamına gelmiyor."

Kaleid gülüyor ve beni öyle bir bırakıyor ki karda dizlerimin üzerine düşüyorum, aniden güçsüz ve sakar oluyorum.

"Piç," diye tısladı Natalia ona. Bana doğru yürüyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Bunun için üzgünüm," diyor bana. "Bu dünya onu çoktan etkilemeye başladı."

Kan nehri boyunca uzaklaşmaya başlarken Kaleid'e şüpheyile bakıyorum. Babasına daha yakın olduğu için mi, yoksa Solon artık etrafta olmadığı için bana iyi davranmak zorunda olmadığı için mi bu kadar pislikleştğini anlayamıyorum.

Siktir, muhtemelen ikisi de. Benden hiç hoşlanmadığını biliyordum, tüm o gülümsemeler sadece gösteriş içindi.

Solon bunu biliyor muydu? Bence biliyordu. Muhtemelen. Belki de bilmiyordu. Kaleid'e güvenmediğini biliyorum ama muhtemelen onun bu kadar çabuk bir pislige dönüşeceğini düşünmemiştir.

"et prenses," diye omzunun üzerinden bana sesleniyor. "Daha sonra pişman olmak için bolca vaktin olacak."

Natalia bana bir kez daha sempatik bir bakış atıyor ve elini dirseğime koyarak beni nazikçe ileriye doğru yönlendiriyor.

"Peki nereye gittiğimizi biliyor *musun?*" Kaleid'in söylediğimiz ve muhtemelen düşündüğümüz her şeyi duyabildiğinden hiç şüphem olmasa da sesimi alçak tutarak ona soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor.

"Ne yani, evini falan bulana kadar yürüyecek miyiz?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ya da öyle bir şey." "Peki seni gördüğüne sevinecek mi?"

"Oh, lanet olsun." Asidik bir kahkaha attı. "Hayır, Kaleid'in yaptığından daha kötü bir anlaşmazlık yaşadık."

Bu ilgimi çekti. "Ne oldu? Ne zaman oldu?"

Kaşlarını çatıyor. "Belki kırk ya da elli yıl önce? Emin değilim, zamanı pek takip etmiyorum."

Söylemeliyim ki, vampirlerle birlikte olmaya alışkın olmama rağmen, Natalia birlikte zaman geçirdiğim ilk kadın vampir ve benimle aynı yaşta görünmesine rağmen -yirmi bir- ve dönüştüğünde de o yaştaydı, bundan çok daha uzun süredir etrafta olduğunu bilmek beni gerçekten şaşırtıyor.

"Ama" diye devam ediyor, "bir gün kendimi kaybettim. Babam, oldukça sıkı bir gemiyi yönetir. Kendisi hariç herkes için son derece düzenli ve kontrollü. Beni bir kaledeki peri masalı prensesi gibi tutuyordu. Yüzlerce yıl boyunca dışarı çıkamadım, biriyle çıkamadım, çiftleşemedim, onunla kalmaktan başka bir şey yapamadım. Kimden besleneceğimi bile o kontrol etti."

"Tanrım," dedim. Ben de ailemin aşırı korumacı olduğunu düşünürdüm.

"Her neyse, aşık olmuştum, hikayenin nasıl gittiğini bilirsiniz, ve benim Yakışıklı prens beni kurtarmaya geldi ve..." diye devam ediyor, bir an için dudağını emiyor. "Skarde onu öldürdü."

"Çok üzgünüm," diyorum içgüdüsel olarak elimi göğsüme bastırarak.

"Evet. Eminim kellesi hâlâ sarayın dışında bir mızrağın ucundadır. Hani bazıları Kazıklı Voyvoda'nın asıl Drakula olduğunu söyler ya? Skarde bunu ondan bir asır önce yapıyordu. Bu onun hobisi."

"Solon öldürdüğü insanların kafataslarını topluyor ve onları bir depoda saklıyor," diyorum. "Yani bunu nereden çıkardığını anlıyorum."

"Mmm," diye düşünüyor. "Elma ağaçtan uzağa düşmez. Ama sanırım bu hepimiz için geçerli."

"Peki onu öldürdükten sonra ne oldu?" "Onu evlatlıktan reddettim," diyor.

"Ve ondan sonra gitmene izin mi verdi?"

Başını sallıyor. "Aileyi çok çarpık bir şekilde ciddiye alıyor. Onu reddettiğin an, sonsuza dek dışlanırsın. Sen bir düşmansın."

"Solon'un da aynı şekilde çıktığını varsayıyorum?" "Evet."

"Peki ya Kaleid?" Fısıldıyorum.

Gözlerini önümüzde duran adama dikeyor ve dudakları inceliyor, başını sinsice sallıyor.

Hayır gibi. Kaleid hala aramıza hoşgeldin diyor.

Kaleid aniden yürümeyi bırakıp bize bakıyor, gözlerinde gamzeli sırıtışına uymayan soğuk bir parıltı var. "Skarde beni henüz evlatlıktan reddetmediği için minnettar olmalısınız. İçeri girmenizin tek yolu benim."

Ona yetişirken "Ve ben," diye işaret ediyorum. "Senin de bana ihtiyacın var."

"Peki Solon ve Valtu burada olmadığına göre planımız nedir?" Natalia ellerini kalçalarına koyarak soruyor. "Ya babam beni oracıkta öldürmeye karar verirse?"

Kaleid başını sallar. "Yapmayacak. Lenore'yi alırız ve onu onun için yakaladığımızı söyleriz. Onun gözüne tekrar girmeye çalıştığınızı söyleyin. Yalvar. Dizlerinin üstüne çök. Ağla. Büyük bir gösteri yap. Bunu yutacaktır."

"Ona çok fazla güveniyorsun," diyor. "O değişti."

"Onu en son gören benim, sen değilsin," diye . "İşe yarayacak. Güven bana."

Natalia kaşlarını çatıyor ve kendi kız kardeşinin ona benden daha fazla güvenmediğini anlıyorum. Sanırım biz iki kadın burada birbirimize destek olmalıyız.

"Her neyse," diyor Kaleid, kan nehrinin karlı kayalığın kenarından akıp aşağıda kaybolduğu uzaklara bakarak. "Buradalar."

Kalbim hızlanıyor, ses tonundaki ciddiyetten hoşlanmıyorum. "Kim var burada?"

"Eskortlarımız," diyor tekrar yürümeye başlayarak. "Haydi."

Natalia'yla ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulunuyoruz ama uçurumun kenarına gelene kadar yürümeye devam ediyoruz. Kan nehri kanlı bir şelaleye dönüşüyor, kayaların üzerinden aşağıda kırmızı bir havuza sıcıyor, bir grup küçük akarsu kar boyunca uzanıyor, tıpkı bir kalp ve onun atardamarları gibi.

Ve o kırmızı havuzun dibinde at sırtında iki adam var.

Eskortlarımız.

Kafa derim karıncalanıyor, içime bir huzursuzluk yayılıyor. Yaşadığım onca çılgınlık düşünüldüğünde bunun hafif bir ifade olduğunu biliyorum.

ama bu manzarada içime korku dalgaları gönderen bir şey var. Göle girmekten çok, bu gerçek bir geri dönüşü olmayan nokta, bir daha asla geri dönememe hissi. Bu kayalık yamaçtan aşağı indiğimizde, her şey bitecek.

Skarde'ın bölgesinde olacağız.

Ve düz karlı düzlem sonsuza kadar uzanıyor gibi görünse de, ahududu renkli bir gün batımının başlangıcında sona erse de, Skarde'ın o ufukta yaşadığını biliyorum.

"Hadi," diyor Natalia, dirseğime tekrar dokunarak. "Artık geri dönüş yok."

Derin bir nefes alıyorum ve
başımı sallıyorum. İşte
başlıyoruz.

Hızla uçurumdan aşağı iniyoruz, engebeli ve dik arazi vampir becerilerimiz için sorun değil, ayağım bir dağ keçisi kadar emin ve sonra düz zemindeyiz.

Ve bu iki atlıyı daha iyi görebiliyorum. "Bu ne lan?" diye soluk soluğa kaldım.

Atların üzerindeki adamlar siyah pelerinler giymiş iskeletler, yüzleri kapüşonlarıyla karanlıkta gizlenmiş. Lapp Cadılarıyla uğraşmak zorunda kaldıktan sonra bu beni pek şaşırtmadı. Hayır, bana 'ne oluyor lan' dedirten atlar.

Metal ve kastan yapılmış iskeletlerdir, demir, bakır ve et kutsal bir iğrençlikle iç içe geçer, kıpkırmızı yeleleri ve kandan kuyrukları vardır, açık burun deliklerinden duman çıkar. Gözleri yoktur, sadece yuvaları vardır ve tıpkı geyik insanlar gibi, onlara çok uzun süre bakmak istemezsiniz.

"Aman Tanrım, bunlar *Hiisi* atları," diyor Natalia usulca, en az benim kadar şaşırmış görünüyor. Huşu içinde bana bakıyor. "Fin mitolojisinden ve *Kalevala*'dan."

"Eğer gerçeklerse mitoloji sayılmazlar," diyorum ona. Mitolojileri hakkında hiçbir şey memnunum çünkü eğer bu bir örnekse, o zaman muhtemelen önümüzde başka neler olabileceğini bilmek istemiyorum. Okulda Eski Mezopotamya mitlerini çalışmıştık ve eğer bu mitlerden herhangi biri gerçek olsaydı, hepimizin başı büyük belaya girerdi.

Kaleid bana sertçe, "Hareket etme zamanı, *cadı*," diyor ve kolumu öyle sert kavırıyor ki parmakları iç pazımı zedeliyor.

"Ah," diyorum ona, ama sonra Natalia diğer kolumu tutuyor, beni aynı sıkılıkta tutuyor ve planın resmen devreye girdiğini anlıyorum. Ben onların esiriyim, bu da Kaleid'in beni istediği gibi kullanabileceği anlamına geliyor.

Ve beni hırpalıyor. O uçsuz bucaksız karlı arazide yürüyoruz, yürüyoruz, iki yanımızda ölüm atlıları var ve o sürekli beni çekiştiriyor, canımı yakıyor, bana küfrediyor. Natalia birkaç kez durdurmak için gözleriyle ona hançer fırlatıyor ama o karakterinde kalıyor. Bundan zevk aldığını düşünmeye başlıyorum. Bunun onun karakteri olduğunu ve Solon'un kardeşinin hasta bir piç olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Sonunda, kükreyen kızıl bir okyanusun üzerinde sürekli ton değiştiren kan kırmızısı bir gökyüzünün yakınında, ufukta bir şekil oluşmaya başlar. Arktik Okyanusu mu? Başka bir dünyadaki başka bir okyanus mu? Her iki durumda da, sonsuz beyaz karla, güçlü dalgalarla, çalkalanan kırmızı yüzeyin altındaki ölümcül soğuk ve dipsiz derinlik hissiyle bir tezat oluşturuyor. Ara sıra şimşekler çakıyor, kırmızı ve altın rengi çizgiler kara bulutlardan aşağıya uzanıyor. Yaklaştıkça kıyıdaki şekil tanınabilir hale geliyor, bir tür kale gibi.

Ve daha da yaklaştığımızda, bunun gerçekte ne olduğunu anlıyorum - harabeler. Bir zamanlar görkemli ve geniş olduğunu hayal ettiğim bir şeyin harap olmuş kalıntıları ama şimdi sadece kaya yığınları ve Bazı yerlerde taş.

"Yaşadığınız saray bu muydu?" Natalia'ya yaklaşırken kalıntıları inceleyerek soruyorum.

"Tanrım hayır," diye fısıldıyor. "Bu daha önce hiç bulunmadığım bir dünya. Buradan uzun zaman önce kaçmış olmalıydım."

"Bir kaçış yolu olması şartıyla," diye not düşünüyorum.

Kaleid boğazını temizliyor, bana o kadar sert bakıyor ki bunu kanımda hissediyorum. Doğru ya. Rol. Sanki Skarde buna inanacakmış gibi, Kaleid'in neden zahmet ettiğini bile bilmiyorum. Boku yedik.

Kahretsin, keşke Solon burada olsaydı. Bir açıdan burada olmamasına seviniyorum çünkü olduğu yerde güvende. Babasını öldürmeye çalışacağından ve babasının da onu öldürmeye çalışacağından hiç şüphem yok ve açıkçası bunun nasıl biteceğini bilmiyorum. En azından Drakula'nın yanında, atların metal ve kemikten yapılmadığı ve ahlaksız bir vampir kralın yıkık dökük bir kalede yaşamadığı gerçek dünyaya geri döndü ve bizi bekliyor.

Çünkü tabii ki bizi bekliyor. Bu ölüm eskortlarını yolumuza gönderdi. Geleceğimizi biliyor ve bizden çok daha hazırlıklı.

"İşte geldik," diyor Kaleid, harabelerin girişine bakarak. Bir zamanlar orada dev bir kapı, belki de bir asma köprü olurdu, ama şimdi sadece taştan bir kemer var ve atlılar her iki tarafta da yerlerini almış, geçmemizi bekliyorlar.

Bir lanete giriyormuşum gibi hissediyorum.

Arkamı dönüp çok ama çok uzağa kaçmam gerektiğini. Vücudumdaki her içgüdü, her hücre ve molekül o kapıdan içeri adım atmamam gerektiğini biliyor.

Ama başka seçeneğim yok. Sadece kaçabileceğim bir yer olmadığı için değil, Natalia ve Kaleid'in beni sürüklediği gerçeği de var.

Beni geniş bir avluya götürüyorlar, engebeli taş zeminin ortasında bir çeşmenin kalıntıları var. Üstümüzde sadece kıpkırmızı gökyüzü ve kırmızı şimşekler var, çatı yok olmuş. Çeşmenin diğer tarafında başka bir kemer, karanlığa açılan bir kapı var.

Kaleid beni kapıya doğru götürüyor ama sonra durup karanlığa bakıyor.

Bekliyorum.

Natalia'ya bakıyorum. Normalde sakin olan yüzü bocalıyor. Burnundan sertçe nefes alıyor, panik atak geçirmek üzereymiş gibi hızlı hızlı gözlerini kırıştırıyor. Bu hissi bilirim.

Sonra Kaleid'e bakıyorum. Duruşu mükemmel, uçuşuma bakarken çenesini kaldırmış.

Ama o bile zaman olduğu gibi yüzde yüz sakin ve değil.

Şakağında boncuk boncuk terler belirliyor ve bir vampiri terletmek için *çok* şey gerekiyor.

Adam korkmuş. Kız da öyle.

Peki ya ben? Şimdi *dehşete düştüm*.

"Korkmana gerek yok Lenore," diyor arkamızdan bir ses.

Kalbim göğsümde duracak gibi oluyor, panik adrenallerime hücum ediyor, içimdeki tüm alarm zilleri çalarken tüm vücudum geriliyor.

Koş.

Koş.

Arkamı dönme. Sakın

bakma.

Bakma ona!

Ona bakmak hayatını kaybetmek demek.

Yanımdan Kaleid nefesini içine çekiyor, sonra tırnakları kolumun derisini delerek içeri giriyor ve beni Natalia'nın elinden neredeyse kurtaracak şekilde savuruyor.

Ve kendimi Skarde ile yüz yüze buldum.

Bir kez daha gördüklerime şaşırdım. Bunca zamandır yarasa tipi korkunç bir canavar göreceğimi sanıyordum, hayal gücümün ya da filmlerin uydurduğu bir şey. En azından Jeremias ve onun sürekli dönen yüzü gibi biraz berbat görünümlü birini göreceğimi düşünmüştüm.

Ama hayır.

Skarde çok yakışıklı.

Altmış yaşlarında gibi görünüyor, siyah bakımlı saçları, güçlü çene hattı, insanın içini delip geçen kısık mavi gözleri, biraz dışarı çıkmış kulakları. Lacivert bir elbise gömleği ve siyah pantolon giyiyor ve sanki başarılı bir CEO olarak işe girmiş gibi, tüm bu ufalanan taşların arasında tamamen yersiz görünüyor.

"Sonunda tanıştık," diyor, avuçlarını birbirine bastırırken gülümsüyor ve aksanının İngiliz aksanının lüks bir türü olduğuna yemin edebilirim. Skarde Norveçli değil mi? Siktir et, düşünecek daha önemli şeyler var. Beni nasıl öldüreceği gibi.

Bana gözlerine ulaşmayan hızlı bir gülümseme daha veriyor ve sonra Kaleid'e bakıyor. "Geri döndün. Döneceğini düşünmemiştim evlat."

Kaleid başını sallar. "İstediğin gibi onu getirdim."

Skarde'ın kara kaşları kalkıyor. "İstediğim gibi mi? Senden Lenore'u ne zaman istedim?"

Sonra yine o gülümsemesini bana sabitliyor ve bir adım öne çıkıyor. "Bu garipliği mazur görmelisin. Oğlumu yıllardır görmüyorum, bu yüzden ben seni isterken onun bundan haberi yoktu. Ve oradaki diğer kişi, şey, o benim kızımdı. Beni evlatlıktan reddetti ve bu onlarca yıl önceydi. Dostça bir ziyaret için burada olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Bakışlarını Natalia'nın üzerinde sabitler. "Peki ne oldu? Neden buradasın? Biliyor musun, içten içe hayatıma tekrar gireceğini biliyordum ama bana gelinimi getireceğini hayal etmemiştim."

"Gelinin mi?" diye sordum. Bunu sormam gerektiği için soruyorum ama aynı zamanda bu ifade beni hâlâ hazırlıksız yakaladığı için de soruyorum.

"Evet," diyor Skarde sırtarak. Sonra Kaleid'in kolumda bıraktığı izlere bakarak kaşlarını çatıyor. "Ne halt ediyorsun, ona böyle zarar mı veriyorsun? Bırakın onu."

Aynı anda hem Kaleid hem de Natalia sanki sıcak bir patatesi tutuyorlarmış gibi beni bırakıyorlar. Sonra Skarde öne uzanıyor, bileğimi sert ama nazik bir şekilde kavıyor ve beni doğru çekiyor. Yakından bakınca her şey biraz farklı. Kolonya kokusu alıyorum, ki bu garip. Vampirler bir şeyi etmeye çalışmadıkları sürece kolonya sürmezler. Ve yüzü olması gerektiği kadar katı görünmüyor. Solon'un bahsettiği Sihirli Göz resimlerini düşünerek bir şeylerin arkasını görmeye çalışır gibi ona göz kırpıyorum.

Skarde kurtça bir gülümsemeyle bana, "Kaba davranışları için özür dilerim," diyor. "Kaleid kadınların yanına pek sık gitmez."

Söylemeliyim ki, Kaleid'in orada öylece durup bunu kabul etmesini daha da çok takdir ediyorum.

"Yine de sanırım," diye devam ediyor Skarde, "seni benimle yaşamamanın nasıl şey olduğuna hazırlamaya çalışıyor."

Bir kez daha hazırlıksız yakalandığım için ona göz kırpıyorum. "Ne?"

Sonra gülümsemesi karanlık ve kurnaz bir şeye, saf kötülüğe dönüşüyor ve bir an için derisinin altını görebiliyorum, altında başka bir yüzü olduğunu, gerçek yüzünü, kırmızı gözlerini ve inç uzunluğunda dişleri olduğunu, dudaklarının, diş etlerinin olmadığını görebiliyorum.

Dehşet içinde bakıyorum ve sonra o korkunç bel altı kayboluyor ve o yakışıklı haline geri dönüyor. Ama şimdi biliyorum *ki* bu onun şimdiki hali değil ve eğer gerçek hali buysa, yüzyıllar boyunca kötülüğün kralı olmanın ona verdiği zarardan önceki hali. Çünkü o böyle biri. O kötülüğün kralı, her gözeneğine nüfuz ettiğini hissediyorum ve o da bunu biliyor, bu yüzden kolonyaya bulanmış durumda. Beni büyülemek için vampir oyun kitabındaki her şeyi kullanıyor.

Sırıttıyor. Ne gördüğümü biliyor ve buna bayılıyor. "Artık benimsin Lenore. Seni bulduğu için oğluma teşekkür etmeliyim."

Kaleid'e bakıyorum ama Skarde devam ediyor. "Hayır, o değil. Absolon. Benim ilk yapım. Merak etme, seni asla isteyerek bana vermezdi ama yine de seni keşfetti. Bazen seni aileden ayırmamış olsaydı sana ne olurdu diye merak ediyorum. Dönüp onları öldürür müydün? Onlar seni öldürür müydü? Yoksa hala Amerika'da onlarla birlikte olup, benim radarıma hiç girmeden bu işi yürütmeye devam mı edecektin? , seni bulan Absolon'du ve ben de

Her zaman onu izledim, her zaman ne yaptığının farkındaydım, sonra seni de buldum. Müstakbel gelinim."

Eli kolumda sıkılaşıyor. "İtiraz ediyor gibi görünmüyorsun. Belki de bunların hiçbiri seni şaşırtmadığı içindir. Belki de buraya birlikte geldiğin bu aptallar yüzünden üstünlüğün sende olduğunu düşündüğün içindir. Ama öyle değil. Ne bu duvarların içinde, ne de toplayabildiğin yetersiz sihirle."

"Karanlık Düzeninizi yok ettim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Yaptın!" diye haykırır. "Oh, bunu unutmuşum. İyi iş Lenore, hem de ilk seferinde. Vay canına. Babanın gücünü bu şekilde kullanmak çok güzel bir duygu olmalı."

"Bu benim kendi gücümdü," diyorum ona, sanki bu canavarı bir şekilde korkutabilecekmişim gibi gözlerimi kısarak. "Ve Solon'un da."

"Ah evet, Absolon ve onun salon numaraları. Bunlar oldukça sıkıcı olabiliyor, değil mi? Önemli değil, olan oldu. Ve sen de burada gerektiği için buradasın. *Vanha väki* bunu önceden söylemişti. Karanlıkla, babanın sana aktardığı, damarlarında akan karanlıkla değiştirilmek üzere ışığın uzaklaştırılacak. Şimdi görmesen bile, göreceksin. Bunun için sana söz veriyorum. Çok ikna edici olabilirim."

Sonra dikkatini Kaleid ve Natalia'ya çeviriyor, ben de beni tutan eline . Yemin ederim tırnakları her geçen an daha da uzuyor ve keskinleşiyor, ta ki derimi delene kadar. Sanki dev bir kartal tarafından yerinde tutuluyor gibiyim.

"Natalia," diyor ona. "Neden buradasın? Af dilemek için mi? Beni kazanmak için mi?"

Başını sallarken ona bakıyorum, babasının gözlerinin içine bakarken çenesini yukarı kaldırmış. "Evet, efendim," diyor.

"Efendim? Oh, bunu sevdim. Bunu *özlemişim*. Tanrım, bunu nasıl da özlemişim Natalia. Sen beri hayatımda hiçbir şey yolunda gitmiyor, musun? Sen sahip olduğum son kızsın."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Anna'ya ne oldu?" diye soruyor şok içinde. "Elena'ya mı? Diğerlerine?"

Omuz silkiyor. "Marianna delirdi ve yok edilmesi gerekiyordu. Piirko kuralları çiğnedi ve bir vampir yarattı, bu yüzden ona uygun şekilde davranıldı. Anna bir avcı tarafından öldürüldü. Elena'nın kafası kesildi. Bir mızrağın ucunda." Başparmağını binanın arka tarafına doğru salladı. "Ah, unutmuşum, daha önce buraya gelmemiştiniz. Kafaları kıyıya taşıdım. Böylece yatak odasının penceresinden dışarı baktığınızda kilometreler boyunca kafalardan başka bir şey göremiyorsunuz. Elena

Orada. Peki sevgilin, adı neydi? Janne mi? Ve senin kafan da onunkinin hemen yanına yerleştirilecek."

"Baba," diyor Kaleid, Skarde ile Natalia'nın arasına girerek, oldukça cesur bir hareketle. "Kız kardeşime güvenebilirsin. Aksi takdirde onu buraya getirmezdim. Sana zarar vermek istemiyor."

Skarde başını eğerek oğlunu değerlendiriyor. "yle mi? Ona kefil olabilir misin?"

"Evet," diyor Kaleid ısrarla. O kadar ki ben bile ona inanıyorum ve gerçeği biliyorum. "Natalia geri istiyor. Bu onun simgesi. Lenore onun hediyesi. Onu korumama yardım etti. Ona en azından şuphenin faydasını borçlusun."

Dudaklarında yavaşça bir glmsemi yayılır. "Hmmm. Kız kardeşine kesinlikle inanıyor gibi görünüyorsun. Tuhaf, Kaleid, o gittikten sonra onun adını andığını hiç duymadım. Solon gibi, o da benim için olduğu kadar senin için de lyd. Ve yine de... işte burada."

Skarde bakışlarını kızına dikeyor ve kızın gözleri irileşiyor, vücudu titremeye başlıyor. Korkusu o kadar iğdsel ki içimde hissediyorum, ne kadar kötü bir şekilde dönüp kaçmak ve asla geri dönmemek istiyor.

Ama yapamaz. Skarde sakince ona doğru yürürken olduğu yerde kalıyor. Arkasından yürüyor.

Gözleri daha da açılıyor, soluk maviye karşı parlayan beyaz, bir o yana bir bu yana savruluyor, ama babası tam arkasında dururken, her santimiyle katil gibi görünürken arkasını dönmüyor, kıpırdamıyor.

"Kendi trm okumakta oldukça iyi olduğumu biliyorsun," diyor Skarde, sesi bir mırıltıya dönüşüyor. "Duyguları düşünceleri okur gibi okuyabilirim. Senin duyguların karmakarışık kızm." Gözlerini kapatıyor ve burnundan derin derin nefes alıyor. "ok fazla adrenalin ve korku var."

Gözlerini açıyor ve ellerini Natalia'nın başının iki yanına koyarken doğrudan bana bakıyor. "Anlıyorum elbette. Ne kadar korkutucu olmalıyım. Yine de duygularının gerçekte neden burada olduğuna ihanet ettiğini düşünmeden edemiyorum. Yakalanmaktan ne kadar korktuğunu..."

Skarde parmaklarını onun gözlerinin üzerine getiriyor. "Daha yakından bakarsam belki." Natalia'nın omzunun üzerinden bana gülümsüyor ve şöyle diyor: "Görünüşüm değişirse telaşlanma Lenore. Her zaman sen kim olmamı istersen o olacağım."

Sonra hırslıyor, dişlerini gösteriyor, yakışıklı yüzü gri bir yüze dönüşüyor, o kadar zayıf ki kafatası ile arasında sadece bir et şeridi varmış gibi. Gözleri derin yuvalarda yuvarlak toplar, dişleri dudaksız ya da diş etsiz, sadece bir köpekbaliğine ait korkunç bir diş dizisi.

Kaleid çığlık atıyor, Skarde'a doğru bir hamle yapmaya çalışıyor ama yapamıyor, olduğu yerde donup kalıyor, kolunu uzatmış umutsuzca ona ulaşmaya çalışıyor.

Ve şimdi nedenini anlıyorum.

Skarde uzun, kemikli parmaklarını Natalia'nın göz çukurlarına bastırıyor, ta ki gözbebekleri kırmızı üzümler gibi düşene kadar. dehşet içinde çığlık atıyor, ben çığlık atıyorum, Kaleid çığlık atıyor ve yine de parmaklarını kafatasının derinliklerine ulaşana kadar aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru sürerken hiçbiri onu durdurmuyor.

Ve bir vampir olduğu için kolay kolay ölmez.

Hâlâ çığlık atıyor, acı içinde kıvranıyor, bitmek bilmeyen çığlıkları beynimi dolduruyor, ta ki onları duymadan bir daha asla uyuyamayacağımı bilene kadar.

Ve Skarde devam ediyor, ta ki parmakları tüm kemikleri kırıp geçene ve elleriyle kadının yüzünün ortasını kavrayana kadar, bana ıstakoz kuyruğu yemeye çalışan birinin ete ulaşmadan önce kabuğu parçalamak zorunda kalmasını hatırlatıyor.

Bana gülümsüyor, bir uyarı ve sonra yüzünü ayırmaya başlıyor.

Natalia, yüzü ortadan ikiye ayrılana, kafatası parçalanana, burnu, ağzı, çenesi ikiye ayrılana kadar çığlık atar ve çığlık atar.

Sonra çığlıklar durur ama babası durmaz.

Bağırsakları, kasları, damarları ve kemikleri şekerleme gibi gerilene kadar, tüm vücudu tamamen iki parçaya ayrılana ve sonra yerde iki mide bulandırıcı topak halinde atılana kadar onu ayırmaya devam ediyor.

Önce bana, sonra Kaleid'e baktı. "Artık sevdiklerimin dürüst olmadıklarını fark ettiğimde ne yaptığımı biliyorsun. Daha önce yaptığın tüm açıklamaların arkasında durduğundan emin misin Kaleid?"

Kaleid'in yüzü hiç görmediğim kadar solgun, gözleri yaşlarla dolup taşıyor, vücudu dehşetin etkisiyle hafifçe titriyor. "Eminim," demeyi başarıyor, kelimeleri fısıltıyla çıkıyor.

Skarde bir süre onu izliyor, sonra nihayet tatmin olunca bana dönüyor ve yüzü daha önceki yakışıklı haline dönüşüyor, pırıl pırıl mavi gözler ve harika bir çene hattı. "Ve sen, Lenore. Niyetini saklamana gerek yok. Beni öldürmek istiyorsun. Seni suçlamıyorum. Gördüğün şeyi görmek yardımcı olmuyor, mi? Birini öldürmenin sadece üç yolu olduğunu söylerler.

Bir vampiri öldürebilirim ama onlara istediğim her şeyi yapabileceğimi ve yine de sayılacağını biliyor muydunuz? Buna Karanlık Olan'dan doğmanın bir avantajı diyebilirsin. Ama sonuçta bunun bir önemi yok. Kimse gelinimin istekli olacağını söylemedi. Tek söyledikleri, bir cadının gücüne sahip ve damarlarında kara büyü akan bir vampir olacağı. Beni seveceğini hiç söylemediler. Boyun egeceğini hiç söylemediler. Ama ah, gelinim, sana boyun eğdirmenin yollarını biliyorum."

Sonra dikkati Kaleid'e yönelir. "Onu temizleyin. Diğer dünyanın pis kokusunu üzerinde istemiyorum. Sonra onu tacın içine, nezarethaneye koyun. Hazır olduğumda aşağı geleceğim."

Dönüyor, ölü, parçalanmış kızının üzerinden bir köpek pisliği yığınıymış gibi geçiyor ve karanlığın içinde kayboluyor.

OceanofPDF.com

LENORE

"ÜZGÜNÜM LENORE," DIYOR KALEID BENİ DAR BİR YOLDAN GEÇİRİRKEN.
Cehennemin derinliklerine iniyormuş hissettiren taş merdivenler.

Kaleid istediği kadar üzgün olduğunu söylesin, ama gerçek şu ki, beni buraya getirmesi her şeyi anlatıyor. Şu anda pek konuşabildiğim söylenemez. Hâlâ Natalia'nın gözümüzün önünde kelimenin tam anlamıyla ikiye bölündüğü gerçeğinin etkisindeyim. Eğer bir şey varsa, kız kardeşinin korkunç ve travmatik kaybı için Kaleid'den özür dilemeliyim.

Ama havamda değilim. Artık Kaleid'e güvenemem ve asla güvenemeyeceğim. Bunu şimdi anlıyorum. Eğer Skarde o iğrenç canavara dönüşmek isteseydi, oğlunu tepeden tırnağa parçalamak isteseydi, bunu yapabilirdi. Ve aynı şeyi bana da yapabilirdi. Yani onun gelini mi olacağım? Ne olacak peki? İşbirliği yapmayacağımı anladığında bana ne olacak? Beni olmadığım bir şey olmaya zorlayamaz, değil mi?

Bu düşünceyi kafamdan sildim. Beni hiçbir yere götürmeyecek. Tutunmam gereken tek şey rezervim.

Kaleid beni karanlık bir koridora götürüyor, hava ıslak ve çürümüş kokuyor ve sonra beni ortasında büyük bir pençe ayaklı küvet olan ve başka hiçbir şey olmayan bir banyoya getiriyor. Su, yukarıda asılı duran bir borudan geliyor.

"Soyun" dedi ve beni odanın içine doğru itti.

Engibeli kayaların üzerinde tökezleyerek ilerliyorum, tam zamanında kendimi düşmekten kurtarıyorum, sonra etrafımda dönüyorum, ellerim dışarıda, daha da yaklaşırsa dövüşmeye hazırım.

"Seni hiçbir şey yapmaya zorlamayacağım," diyor Kaleid, gözleri sertleşerek. "Ama senin temiz olmanı istiyor, o yüzden o lanet olası kıyafetlerini çıkar ve banyoya gir."

"Senin önünde soyunmayacağım," diyorum ona.

Bir an şaşkın şaşkın bana baktı. "Oh. Tamam. Öyle mi? Yani tamamen yabancı birinin, bir insanın önünde seks yapacaksın ama hayatın buna bağlıyken kayınbiraderinin önünde soyunamayacak kadar iyi ve safsın öyle mi?"

Ağzım açık kaldı. "Bizi seks yaparken mi gördün?"

"Kırmızı dünyadaydın," diye tısladı bana. "Her oda kaydedildi. Sen ve Solon Mathias'tan beslendiniz ve sonra onun önünde seviştiniz. Bu çok ediciymiş gibi davranma. Şimdi, lanet olası kıyafetlerini çıkar yoksa ikimiz de ölürüz." Bunun inanamıyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi.

Solon'un yanımda olmasını beklerdim.

Böyle bir pozisyon.

"Evet, ben de senin parlak zırhlı şövalyen değilim," diyor Kaleid düşüncelerimi okuyarak. "Ben sadece kendimi düşünürüm. Ama bazen, bazen, ailem için bir istisna yaparım. Ve eğer Solon'la birlikteysen, ailenle birlikteyindir. O yüzden küvete gir ve temizlen. Ben hemen kapının önünde olacağım."

Sonra dönüp odadan çıkıyor ve kapıyı kapatıyor. Kapıyı kilitlemiyor ama orada nöbet tuttuğundan hiç şüphem yok. Onun kokusunu alabiliyorum, yosun, çam ve anason. Benim için sonsuza kadar lekeli olan kokular. Yüzümü ellerimin arasına alıp sinirlerimi toplamaya çalışıyorum. Az önce olan şey beni o kadar gerdi ki, kendimi kaybetmeye çok yakın hissediyorum. karanlık bir köşeye çekilip bir süre orada sallanmak.

Ama tabii ki bu sadece başlangıç. Skarde, Kaleid'in beni önce taca sonra da hücreye koyması gerektiğini söylemişti. Bunların ikisi de kulağa hoş gelmiyor. Kulağa korkunç geliyor. Elbette ikiye bölünmek kadar korkunç değil ama yine de. İşkence ile ölüm arasında birçok adım var.

İç çekiyorum ve alçak tavanın yanındaki kolu çeviriyorum, su akıyor ve küvetin içine sıcıyor. Bir vampir olarak suyun sıcak ya da soğuk olması önemli değil, bize iyi geliyor ama bu su ılık. Sonra kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum, botlarım, çoraplarım, dar kot pantolonum ve daha önce gölde tamamen kanla kaplanmış atletim.

Küvete çıplak bir şekilde giriyorum, kanın derimden sızmasını ve mürekkep gibi kıvıllı dallar halinde suyun içinde üzerime yükselmesini izliyorum. Sabun yoktu ama bu beni şaşırtmadı. Skarde bir otelde iyi para ödeyen bir misafir gibi giyinmiş olsa da, burada küçük paketlenmiş Provençal sabun kalıpları bulunduracağını düşünmemiştim.

Küvette ne kadar oturduğumu, taş duvarlara baktığımı, ne zamandır burada olduklarını, tam olarak nerede olduğumu, bu dünyada ne tür bir taş olduğunu merak ettiğimi bilmiyorum. Geri dönüp dönemeyeceğimi. Solon hala iyiye. Buradan canlı çıkmamın bir yolu var mı? Natalia'nın ölümünün Kaleid'in planının bir parçası olmadığını, ne kadar duygusuz görünürse görünsün ona ihtiyacı olduğunu hissediyorum ve o gittiğinde, bu bizim için nasıl olacak? Artık sadece o ve ben varız. Skarde'a bir şey yapabilecek gücümüz var mı? Yani, az önce onun gücünün küçük bir göstergesi olabilecek bir şey gördüm ve eğer durum buysa, kaynaklarımızı nasıl bir araya getirirsek getirelim, hiçbirimizin şansı yok. Sadece ikimiz varız. Vampir prens ve bir melez.

Jeremias'ı her zaman arayabilirsin, diyorum kendi kendime. Lapp Cadıları gibi seyahat edebiliyorsa, burada olabilir. Sana yardım edebilir.

Elbette bu yardımın bir bedeli olabileceğini biliyorum. Sihrin bir bedeli vardır. Bana ilk yardım ettiğinde, gerçekten beni kazanmaya çalıştığını biliyorum. Beni etkilemeye çalışıyordu. İkinci kez onu çağırdığımda işler o kadar yolunda gitmedi. Karanlık tarafımı şımartmak istemediğimi söylediğim an, bana olan ilgisini kaybettiği andı.

Ama... ya şimdi şımarsam? Belki şu an değil ama mecbur kaldığımda. Eğer kalırsam. İçime dönmek, o kilitli kutuyu açmak ve sahip olduğum gücü kullanmak o kadar kötü mü olurdu? Kahretsin, bunu yaparsam Skarde'ı kolayca yok etme şansım var. Tüm o çirkin, kanayan dünyasını yok edebilirim.

Sonra ne olacak? Kendini ona mı kaptıracaksın? Ya hiç geri dönmezsen?

Şimdilik bu düşünceleri görmezden gelmem gerekiyor. Bu bir risk, ama hayatta her zaman bir risk olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Kapı açılıyor ve Kaleid içeri giriyor. Gözlerini kaçırmıyor, küvette çırılçıplak bana bakarken utangaç görünmeye çalışmıyor. Ama bakışlarında daha önce olmayan bir hüznün var. Belki de altın çocuk pişmanlık duyuyordur.

Sonra bakışlarım ellerine gidiyor. Elinde kırmızı, ince bir tülde yapılmış, dayanıksız bir kumaş parçası ve onun üzerinde de bir başlık var. Kırmızı metal. Bir taç var, sonra altından bir maske gibi birinin yüzünü boydan boya geçecek kırmızı boncuklar dökülüyor.

"Küvetten çık," diyor bana düz bir sesle.

Bir an ona bakıyorum, sonra başka seçeneğim olmadığına karar veriyorum. Beni Solon'la sevişirken gördüyse, en savunmasız halimi de görmüş demektir.

Ayağa kalktım, çıplak, başım dik, küvetten çıktım ve ona doğru yürüdüm.

Gözlerini benimkilere odaklamak için savaşıırken burnu alevleniyor. Sertleştiğini biliyorum, uyarılmışlığının kokusunu şimdiden alabiliyorum ama onu yatıştırmaya hiç niyetim yok.

Önünde durup tacı ve kumaşı elinden alıyorum. "Nedir bu?"

Sesli bir şekilde yutkunuyor, dudaklarını yalıyor. "Giymeni istediği şey bu." "Ne için?"

Çenesi geriliyor. "Onun gelini olacaksın, Lenore."

"Şimdiden mi?"

Tekrar yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Özür dilerim."

"Peki, planın neydi? Bu muydu?"

Ama o buna bir şey demiyor. Belki de söyleyemez. Babası muhtemelen bizi duyabiliyor ve bu noktada kendi kışını kurtarmaya çalışıyor.

"Giy şunu," diyor. "Lütfen."

Kardeşi gibi lütfen demiyor. Solon nadiren lütfen der, ama dediğinde dikkat ederim, çünkü onun için her şeyi yaparım, tıpkı onun benim için her şeyi yaptığı gibi. Kaleid'de aynı incelik yok.

"Belki bir gün," diyor Kaleid nefesinin altından.

"Ne?" Başlığı bir elimle kavrarken diğer elimle kumaşı çözmeye çalışarak soruyorum.

"Ne düşünüyordun ki?" diyor, zerre kadar utanmadan. Kafamı kaldırdığımda o da göğüslerime bakıyor, hem de hiç utanmadan.

"İncelikten yoksun olduğunu mu?" diye sordum. "Baban kadınlarla şansının yaver gitmediğinden bahsetmişti. Başka bir dünyada, başka bir zamanda, başka bir hayatta, muhtemelen seni Solon'un küçük kardeşi olarak kanatlarımın altına alırdım ve bu konuda sana yardım ederdim. Ama bence sen yalancı, ikiyüzlü ve ilerlemek için elinden geleni ardına koymayan bir pisliksin. Yani, sanırım demek istediğim, siktir git Kaleid."

Kaleid irkilir, sadece bir milimetre, bir yerlerde, babası kadar ileri gitmediğini anlamaya yetecek kadar. Ya öyle ya da egosu kontrol edilemeyecek kadar büyük.

Onun için bir an üzülerken iç geçiriyorum, sonra kumaşı giymeye çalışıyorum. Ama beni şaşırtacak şekilde, kendi başına bir hayat sürüyor gibi görünüyor. Kırmızı tül kendi kendine hareket edip kıvrılıyor, kıvrımlarına uyuyor ve sanki en hafif transparan zarif bir tasarımcı elbisesi giyiyormuşum gibi görünüyor.

kumaş. Başka bir zaman olsa kendimi hem güzel hem de teşhirde hissederdim ama şu anda kendimi kasapta paketlenen bir et parçası gibi hissediyorum.

Kaleid bir şey söylemiyor ama öne çıkıp başlığı ellerimden alıyor ve başıma yerleştiriyor, boncuklar ve kırmızı metal telkari yüzümü kaplıyor.

"Nasıl görünüyorum?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Kanlı bir gelin gibi," diye cevap veriyor. Sonra elini uzatıp avucunu gösteriyor. "Her halükarda seni ona götürmek zorundayım," diyor. "Elimi de tutabilirsin."

Eline bakıyorum, sonra derin bir nefes alıp avucumu onunkine koyuyorum.

Parmakları beni kavıyor, soğuk ve güçlü, ve yakınıma eğiliyor, dudakları kulağımda. "Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Solon'a bu kadarını borçluyum."

Bana bakacak kadar uzaklaşıyor ve ben de gözleriyle buluşuyorum. "Ne olduğunu tanımla bu dünyada *kötü* anlama gelir."

Yüzündeki solgunluktan, kız kardeşinin başına gelenlerin benim de başıma gelmesine izin vermeyeceğini anlıyorum. Yani, harika, temelde hala hayattayken ikiye ayrılana kadar her şey tamamen oyun.

Bundan sonra başka bir şey söylemiyor, sadece beni odadan çıkarıp uzun koridordan aşağıya, taş merdivenlerden yukarıya, avluya geri dönene kadar götürüyor. Bu sefer daha önce dışında durduğumuz odanın kararmış boşluğuna giriyoruz.

Beni nezarethaneye mi götürüyorsunuz? Kafamın içinde soruyorum, sözlerimi Kaleid'e yöneltiyorum.

Cevap verdiğinde şaşırmadım. *Planlar değişti*, diyor. *Onun yerine evlenmek üzereymişsin.*

Hay sikeyim. Sanırım nezarethane fikrini tercih ederdim.

Sadece oynayın, diyor. *Burada evliliklerin bağlayıcı olmadığına eminim.*

Oldukça emin misin? Tekrar ediyorum.

Buna karşılık başka bir şey söylemiyor. Bunun yerine beni daha önce korkar görüldüğü o karanlık dehliz odaya götürüyor ve içeri girdiğimizde kulaklarımdaki basıncın değiştiğini hissediyorum.

Sonunda gözlerim karanlığa alıştı ve hem yeraltı hissi veren bir yerdeyiz - duvarlar nemli ve pürüzsüz, mağara duvarları gibi

-Ve yer yer gökyüzüne açılan, kırmızının ipuçlarının bir yer.

Önümüzde karanlık, uzun ve büyük bir şey var, belirsiz bir şekil, sonra kırmızı bir ışık geliyor ve Skarde'ı aydınlatıyor. Sanki yukarıdan Cehennem tarafından aydınlatılıyor.

Skarde ellerini uzatarak gururla, "İşte gelinimiz," diyor. Şeytani bir rahibin giyeceği türden siyah bir pelerin giymiş ve birkaç basamağın tepesinde, yakından bakıldığında devasa bir taht gibi görünen karanlık şeklin önünde duruyor.

Çıplak ayaklarımı taşa bastırarak kendimi yere bastırmaya çalışıyorum, basamakları çıkmak istemiyorum ama Kaleid güçlü ve eğer kıpırdamazsam beni yukarı sürükleyeceğini biliyorum. Nedense Skarde'a tekmelenerek ve çığlık atarak teslim edilmek istemiyorum. Bence bu onun çok hoşuna gider.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve Kaleid beni Skarde'ın yanına getiriyor, o da hemen ellerimi kavıyor ve sıkıca tutuyor. Benimkini koparmaya çalışıyorum ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor ve sırtıyor. Evet. Kesinlikle ne kadar mücadele edersen o kadar keyif alan bir tip. Bu benim için iyiye işaret değil.

"Anladığım kadarıyla daha önce hiç evlenmemişsin," diyor Skarde bana. "Merak etme, ben de evlenmedim. Asil bir kral gibi seni bekliyordum." Neredeyse homurdanacaktım ama kendimi tutmayı başardım. "Görüyorsunuz, ben burada yaratıldım." Arkasındaki tahta bakıyor. "Sonsuz yaşam istediğim için buraya getirildim. Karanlık Olan beni yanına aldı ve bana bunu verdi. Beni Ölümün Kralı yaptı. Ama beni kandırdı, görüyorsunuz. Bunu hep yapar. Neye bulaştığımı tam olarak bilmiyordum ve sonra bana istekli ve muktedir bir gelinim olduğunu söyledi. O gelini becerdim, durmam için çığlık atarken bile. Ama asla bir gelin değildi... Sizi rahatsız edici detaylarla doldurmayacağım, ama ben bu hale böyle geldim."

Duraklıyor, bana bakıyor, gözleri sert. "İlk başta dönüştüğüm şeye üzülmüştüm. Karanlık Olan bana bir gün yanımda hüküm sürecek bir gelinim olacağına dair söz vermişti. Yıllar geçtikçe ve Karanlık Olan hayatıma çok fazla müdahale etmedikçe, gelin kehaneti yaşlı halka geçti. Oh, kadınlarım vardı. Kadınlarla çiftleştim, buradaki Kaleid'i, Natalia'yı ve sayısız diğerlerini yarattım. Absolon gibi vampirler de yarattım. Eskiden bir din adamı olduğunu biliyor muydun? Norveç'te küçük bir kasabada, deniz kenarında. Sevilen, iyi kalpli, Tanrı'dan korkan bir adam. Sonunda bu dünyanın dışına çıktığımda, bulabildiğim her insanla beslendim. Sonra Absolon'u buldum ve onun bağlılığından, dindarlığından o kadar etkilendim ki... Ya onu değiştirebilirsem diye düşündüm. Ya Tanrı'ya olan sevgisini söküp atabilirsem? Sonuçta, bu

Karanlık Olan'ı başka hiçbir şeyin etkileyemeyeceği kadar etkileyecekti. Ben de Absolon'u aldım ve onu ısırđım. Kanını içtim. Kanımı içirmeden ve onu bir vampir olarak hayata döndürmeden önce neredeyse onu öldürüyordum."

Solon'un gerçek kökenini duymak kalbimi sızlatırken, o hayal kırıklığı içinde başını sallayarak iç geçiriyor. Onu mutlu, sevilen bir din adamı, bir Tanrı adamı olarak düşünmek, hayatını, çağrısını yaşamak ve sonra bu canavarın gelip ruhunun her santimini yok etmesi... bu çok fazla.

"Bu kadar çılgın bir yaratık yaratacağımı bilmiyordum," diye ediyor Skarde. "Absolon'un benim gibi olmasını, benimle birlikte hükmetmesini istedim. Çok büyük umutlarım vardı. Ama o... o korkunç bir öfkeyle doluydu ve onu zar zor evcilleştirebildim. Umduğum gibi bir oğul ya da çırak değildi ama de onun babası olduğumu hissediyordum. Yüzyıllar boyunca ona yardım etmek için elimden geleni yaptım, bir gün aklını başına toplayacağını umdum. Ne yazık ki sonunda aklı başına geldiğinde benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Bu canımı yaktı Lenore. Gerçekten acıttı."

"Ama," diye ekliyor başka bir iç çekişle, ellerimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerime soğuk öpücükler konduruyor, içime tiksinti yayılıyor, "Absolon olmasaydı, burada seninle olmazdım. Sanırım her şeyin bir nedeni var, değil mi?" Kaleid'e bakıyor. "Törene devam etmeye hazır mısın?"

Kaleid ona göz kırıyor. "Ne? Ben nikah memuru değilim."

Skarde gülümser. "Boş ver. Sanırım diğer dünyada olduğu gibi olmazdı." Uzanıp elini ensemin arkasına koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Tek ihtiyacım olan senin kanın."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, beni metal zincirlerin etrafından öpüyor ve sonra SİKTİR.

Beni ısıırıyor, dudaklarımı kemiriyor, dişleri içeri batıyor, ağzımı parçalıyor.

Çığlık atıyorum, onunla savaşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kendi kanım ağzıma doluyor, boğazımdan aşağı dökölüyor, beni boğuyor.

"Baba," diyor Kaleid keskin bir sesle.

Ama Skarde dinlemiyor. Beni ısırmaya devam ediyor, dili ağzımın içinde dolanıyor ve sanki dilinin dibinde bir sıra diş varmış gibi beni deliyor.

Ne oluyor lan?

Gözümün önünde bir canavara dönüşüyormuş gibi hissederek dehşet içinde tekrar çığlık atıyorum ama sesim kayboluyor ve şimdi dilim yarılmış ve kanıyor ve o kanın çoğunu geri emiyor.

Sonunda çekiliyor, dudaklarım, diş etlerim ve dilim kesiklerden dolayı keskin bir acıyla yanıyor, kanım sırtışıının etrafına bulaşıyor.

"Sanırım öpücüğü sona saklamak adettendir," diyor, dilini ağzından kaydırarak çenesindeki kanı yalıyor ve alttaki küçük dişleri görüyorum.

Hasta olacağım.

Ondan uzaklaşıyorum ve kusuyorum, kan ve kim bilir midemden ne akıyor ve taşlara sıcıyor.

"Düşündüğümde daha az vampirsin," diyor hafifçe. "Merak etme, bu tür şeyler için miden bulanacak."

Kaleid bize bir adım daha yaklaşarak, "O zaman işiniz bitti," diyor. "O artık senin gelinin. Bana ordunuzu gösterebileceğinizi umuyordum."

"Benim ordum mu? Karanlık Düzen mi?" Skarde soruyor. "Şimdi mi?" Sonra başını hızla sallayarak Kaleid'i uzaklaştırır. "Bunun bir önemi yok. Burada işimiz bitmedi. Bu bağlamanın sadece bir parçasıydı. İçimde onun kanı var. Şimdi o benim kanımı alacak. Ve sonra tamamlanmış olacak. O zaman bana sonsuza dek günah kadar karanlık bir şekilde olacak."

Gözlerim açılıyor ve doğruluyorum ama Skarde o kadar hızlı ki onu göremiyorum bile. Birden beni yakalıyor, kan akana kadar dişleriyle bileğini kesiyor ve sonra bileğini ağzıma götürmeye çalışıyor.

İçimden çılglık atıyor olsam da çılglık atmak için ağzımı açmaya cesaret edemiyorum. Etrafımda dönüyorum, yoldan çekilmeye çalışıyorum, ama o güçlü ve ben yere düşene kadar beni geri itiyor ve üstüme çıkıyor, dizlerinden biri uyluklarımın arasına dikilmiş, onları açık tutuyor, bir eli kollarımı başımın üstünde tutuyor. Bileğini ağzıma götürüyor, içimdeki kanı almaya çalışıyor, tüm bunlar olurken kalçama karşı giderek sertleştiğini hissediyorum ve ne olursa olsun çok acı çekeceğimi biliyorum.

"Hayır!" Kaleid bağırıyor.

Skarde duraklıyor, kan yüzüme damlıyor ve ben hala kıvranıyorum, ağzımı ondan olabildiğince uzaklaştırıyorum, dudaklarım bir mengene gibi sıkılaşıp kadar birbirine bastırıyor.

"Hayır mı?" Skarde hırıltılı bir sesle tekrarlıyor. "Ne demek hayır?"

"Ona ihtiyacım var," diyor Kaleid, gözleri vahşi. Bize doğru bir adım atıyor. "Ona kendim için ihtiyacım var. Onu hak ediyorum."

Skarde şok oldu. Benden uzaklaşıyor ve eğer göz kapakları olsaydı eminim gözlerini kırptırıyor olurdu. Ben de öyle, Kaleid'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama aynı zamanda bir şeylerin peşinde olduğunu, muhtemelen beni kurtarmak için her şeyi söyleyebileceğini de iliklerime kadar hissediyorum.

Belki de değildir.

"Onu hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Skarde söylüyor. Kaçmak için yuvarlanmaya çalışıyorum ama o sadece ayağını kaldırıp göğsüme , nefes alamayana kadar, ciğerlerimi ve kalbimi patlatacakmış gibi hissedene kadar bastırıyor. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun, Kaleid. Gelin krala aittir. Sen kendine kral mı diyorsun? Sen asla bir şey olamayacak zayıf bir yarı insansın."

"Ben ," diye hırlıyor Kaleid, babasına doğru adım atıyor ve onun sefil yüzüne bakıyor. "Ben şimdi ve sonsuza dek kralım. Ve Lenore bana ait."

Skarde bir an için ona bakıyor ve sonra içi boş, mide bulandırıcı bir sesle kahkahayı patlatıyor. "Sana ne oldu böyle?"

"Bu," diyor Kaleid.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar Kaleid'in cebinden bir cadı bıçağı çıkardığını görüyorum, gümüş rengi mavi elektrikle sarılmış.

Skarde şok içinde ona bakar, görüntüyü algılayamaz. Sonra

Kaleid bıçağı Skarde'ın kalbine saplar.

Skarde çığlık atıyor, boşluğu dolduran, kulaklarımı dolduran, kafamın içinde yankılanan insanlık dışı bir ses ve Kaleid gözlerini ondan ayırmıyor.

"Dediğim gibi, ben kralım," diye haykırıyor Kaleid, Skarde dizlerinin üzerine çöküp ağzı artık sessiz bir çığlık atarken babasının gözlerinin içine bakarak. "Şimdi ve sonsuza dek."

Skarde'ın bıçağa uzanıp elini sapına dolamasını hayretle izliyorum ama çekip çıkaramıyorum. Tek yapabildiği tutunmak, oğluna dehşet ve şok içinde bakarak nihai ihaneti izlemek.

Önce dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra ayaklarımın üzerine, Skarde geriye düşüp kafasını taş zemine çarparken onun üzerinde duruyorum. Hiçbir şeye bakmıyor, vücudu yakışıklı haline dönmeye başlıyor ve sonra tamamen hareketsiz kalıyor, parlayan mavi bıçak içinden çıkıyor.

"O... mu?" Başımı sallayarak soruyorum, bunların hiçbirine güvenmiyorum. "Öldü mü?"

Kaleid yavaşça başını sallar, gözleri hâlâ babasının bedenine kilitlenmiştir. "Umarım öyledir."

"O bir cadı bıçağıydı," diyorum. "Sadece bir avcı onu bir vampiri öldürmek için kullanabilir."

Kaleid sonunda bana bakıyor, ağzı şaşkınlıkla kıvrılıyor. "Tabii sihrin yoksa," diyor. "Kara büyü."

İçimden bir ürperti geçiyor. Olmamalı. Skarde gerçekten, sonunda öldüğü için sevinmeliyim, mutlu olmalıyım. Güvende ve özgür olduğum için, dünya güvende olduğu için, yapmak istediğimiz şeyi başardığımız için.

Ama ben bunların hiçbirini hissetmiyorum.

Sanki halı altımdan çekilmek üzereymiş gibi artan bir korku hissinden başka bir şey hissetmiyorum.

"O bıçak neden sende?" Fısıldıyorum. "Onu sana kim verdi?" "Ben verdim çocuğum," diye gürlüyor Jeremias'ın sesi.

Yıkıntıların geri kalanına açılan kapının girişinde, ayrı yaşadığım babamın silüetini görmek için dönüp bakıyorum.

Arkasında, ışıқта, Karanlık Düzen var. Jeremias'ı kuşatıyorlar, kırmızı pelerinleri ve gizli yüzleriyle yıkık dökük avluyu dolduruyorlar.

"Jeremias," diyorum, içimdeki o soğuk yoğunluk artıyor.

Kapıdan içeri giriyor, Karanlık Düzen onun arkasında tek sıra halinde yürüyor. Odaya gelmeye devam ediyorlar, tüm karanlık alanı dolduruyorlar, yüzlercesi, hepsi bana bakıyor. Üzerlerindeki nefret ve çılgınlığı hissedebiliyorum. Kendi türlerine ne yaptığımı biliyorlar.

İçimden bir ses bunu tekrar yapmakta zorlanacağımı söylüyor.

Ama en azından deneyebilirim.

"Hiç zahmet etme," diyor Kaleid bana küçümseyerek. "Artık hiçbir yere varamazsın." Yanıma geliyor, kolumu tutup doğru çekiyor ve ben daha kıpırdayamadan, hatta çığlık bile atamadan dişlerini koluma geçiriyor, etimi parçalıyor ve kanımı içiyor. Ona yumruk atıyorum, çığlık , kaçmaya çalışıyorum, ama tutuşu güçlü ve sonra beni belimden tutuyor, şimdi boynumu ısıyor, acı içime yayılıyor, kan nehirler halinde göğüslerimin arasından aşağı akıyor, elbiseyi ıslatıyor.

"Sana Skarde'ın yenilmesine yardım edeceğine söylemiştim," diyor Jeremias, basamakların dibinde durup Kaleid'in benden beslendiğini umursamadan. "Senin için bir adamın geleceğini söylemiştim."

"Bana kurdun!" Gittikçe hissederek çığlık atıyorum.

Kaleid'e bakmaya, gözleriyle buluşmaya çalışıyorum ama o kan arzusuna yenik düşüyor.

Jeremias ellerini önünde kavuşturarak, "Seni başarısız olman için hazırlamadım," diyor. "Bize katılabilirsin. Kaleid'in prensesi, kralın kızı olabilirsin."

Eğer biraz gücüm kalsaydı, bir sürü soru sorardım. Mesela bir cadı ve bir vampirin birlikte hüküm sürmesinin nasıl işe yarayacağını düşünüyorlar? Ama solmaya başlıyorum, dizlerim bükülüyor ve sonra yerde Skarde'ın cesedinin yanındayım, mavi, kırışmayan gözleri kırmızı gökyüzüne bakıyor.

Kaleid benimle birlikte aşağı iniyor, dişleri boynumun derinliklerinde, durma belirtisi göstermiyor, ısırtıkları daha vahşi, hırıltıları daha derin hale geliyor.

"Kaleid," diyor Jeremias keskin bir ses tonuyla. "Hâlâ seçimini yapmasına ihtiyacımız var. Yarı ölüyken bunu yapamaz."

Kaleid homurdanıyor ve sonra ağzını boynumdan ayırıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Başımın arkasını tutuyor, başka biri olsa şefkatle sarılacağı bir şekilde kucaklıyor. "Peki, seçimin nedir Lenore?" diye soruyor, gözleri Solon'un sık sık yaptığı gibi yüzümü tarıyor. "Kanımı kabul edecek misin? Karanlığa dönüp, benimle ve babanla birlikte bir krallığı yönetecek misin? Kehanet edilen kanlı gelin olur musun?"

Başımı sallayacak kadar gücüm var. "Hayır," demeyi başarıyorum. "Hayır diyeceğimi biliyordun. Seni lanet olası pislik. Başından beri istediğin buydu."

"Kehanette bulunulduğu gibi," diyor sırtarak, gamzeleri görünüyor. "Babam öldü. Sen buradasın. Ben vampirlerin kralıyım, tam da umduğum gibi. Eğer istersen seçim senin."

"Neden bana bir seçenek sunuyorsunuz ki? Skarde vermedi."

"Ben babam değilim," diyor bir parça pişmanlıkla. "Kimseyi karanlığa çevirecek gücüm yok. Sanırım yeterince kötü değilim."

"Evet, ama deniyorsun ve önemli olan da bu," diye sızlanıyorum.

Gülüyor ve sonra Jeremias'a bakıyor. "Kızınız alıngan biri, hakkını vermeliyim."

"Alıngan, evet," diyor, merdivenlerden çıkıp üzerime doğru geliyor. Siyah gözleri kötülük, nefret ve mide bulandırıcı bir güçle dolu. "Ama benzerliklerimiz burada bitiyor."

Gözlerimi kapatıp bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Bunu daha önce bir kez yaptım, Karanlık Düzen'i ateşe verdim, tekrar yapabilirim, hepsini ateşe verebilirim.

Ama karanlık kuyuda arama yaptığımda hissettiğim tek güç en dipte gömülü olan. Kutunun içindeki.

Kutuyu aç Lenore, diyor bir ses. Kaleid ya da Jeremias'a ait değil. Bu Karanlık Olan'ın sesi.

Evet, kafatasımın içinde tıslıyor ve beni hasta olacakmışım gibi hissettiriyor.

Kutuyu aç ve gücü kullan. öldürebilirsin. Hak iddia edebilirsin

Kendin için bir taht. Sonsuzluk için sonsuz güç.

Kuyudan uzaklaşıyorum.

Karanlık Olan'ın benden istediği şey Jeremias ve Kaleid'in istediğiyle aynı. O kutuyu açmamı, kara büyüü almamı ve onlara karşı kullanmamı istiyorlar çünkü bunu yaptığım an yok olduğum andır.

Kehanetin gerçekleştiği andır.

Karanlığa döneceğim ve geri dönüş olmayacak.

Bu korkunç dünyada hüküm sürecek, başka bir dünyada insanlığı öldürecek vampirler yetiştireceğim. Kendimi kaybedeceğim ve var olan her insana yıkım getireceğim ve Jeremias dümendeyken, muhtemelen her vampire de. Artık vampir öldürmüyor mu? Saçmalık.

Gözlerimi açıyorum ve doğrudan Jeremias'a bakıyorum. "Bunu yapmayacağım."

Hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor, yüz hatları sertleşiyor. "Beklediğim gibi." Hâlâ beni kucaklayan Kaleid'e bakıyor. "Ve sana söylediğim gibi. Sen Solon değilsin evlat. Artık onu yüz yüze görme şansım olduğuna göre, bunu kesinlikle biliyorum."

Kalbim sıkışıyor. "Sen neden ? Solon'u mu gördün?"

Jeremias korkunç bir şekilde sırtıyor. "Lapp Cadıları'nın kime ait olduğunu sanıyorsun? Bana. Tıpkı Karanlık Düzen'in artık bana ait olduğu gibi. Küçük bir büyüün neler yapabildiği bir mucize." Başını sempatik bir şekilde eğiyor. "Merak etme, Solon'u ya da arkadaşını ben öldürmedim. Sadece kaçıışı olmayan bir yerde sonsuza dek açlıktan ölmek üzere zincirlendiler. Onun dünyası artık sonsuz bir ıstırap, acı ve işkence dünyası, özellikle de sana ne olacağını ona söyledikten sonra."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum, kalbim göğsümde parçalanıyor. Solon.

Hayır, Solon değil.

"Seni lanet canavar!" Çığlık atıyorum.

"Burada hepimiz canavarız Lenore," diyor çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak. "Şimdiye kadar buna alışmış olman gerekirdi." Sonra Kaleid'e başını sallıyor. "Onunla ne istersen yap. Onu öldürmeyeceğim ama bunu yapmana da engel olmayacağım."

"Şimdiden uzlaşmaya mı başladın?" Kaleid nefesinin altında yorum yapıyor. Sonra soğuk elini yanağıma koyuyor ve kanlı dişleriyle bana sırtıyor. "Pekala Lenore, sanırım senin hayırın hayırdır. Buna saygı duymak zorundayım. Ne yazık ki bu, artık sana ihtiyacım olmadığı anlamına da geliyor."

Ayağa kalkıyor, beni ayağa kaldırıyor ama hâlâ o kadar güçsüzüm ki ayakta zor duruyorum. Benden bu kadar kanı nasıl boşalttığını, neden iyileşmediğimi bilmiyorum ama Jeremias'ın bununla bir ilgisi olduğuna dair bir his var içimde.

Kaleid daha sonra beni kollarına aldı ve merdivenlerden aşağıya taşıdı.

Ama Karanlık Düzen yolumuza çıkıyor. Başım yana doğru eğilirken kaos ve ölümün pis kokusu burnuma doluyor.

Kaleid'in beni kavrayışı sıkılaşıyor ve kalp atışlarının duyabiliyorum. Karanlık Düzen'den korkuyor.

Onlar üzerinde hiçbir kontrolü yok.

"Bırakın geçsinler!" Jeremias gürler ve aniden kırmızı pelerin denizi parçalanmaya başlayarak kapıdan bir çıkış yolu oluşturur.

Kaleid derin bir nefes alır ve ileri doğru yürür.

Biz geçerken yüzlerce fısıltılı ses kafamı dolduruyor. Ne dediklerini anlayamıyorum, eğer dünyada bilinen bir dilse bile, ama tıslıyorlar, fısıldıyorlar ve ilahi söylüyorlar ve her ses kötücüllükle damlıyor. Kaleid'in de bunu hissettiğini biliyorum, çünkü biz onların arasından geçerken, sonunda saraydan çıkıp karın içine girene kadar hızı artıyor.

Kaleid kıpkırmızı okyanusa doğru yürürken kendi kendine "Kontrolüm altına girmelerini bekleyemem," diye mırıldanıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Bir an için başımı kaldırarak soruyorum. Burada yalnızız, Karanlık Düzen ve Jeremias harabelerde geride kaldı. Sadece ben ve Kaleid, azgın deniz ve yukarıdaki kırmızı ışık.

"Kolayca ilham alabiliyorum," diyor bana bakarak. "Kardeşim bana bazı yönlerden ilham verdi, baban da bana ilham verdi. Seni öldürme fikri hoşuma gitmiyor Lenore. İster inan ister inanma, ben böyle çalışmıyorum. Bazı ahlaki değerlerim var. Ama senden kurtulmak zorundayım, bu yüzden bunu nasıl yapacağım konusunda hep bir muamma vardı."

Beni ayaklarımın üzerine yatırıyor ve ikimizin de dalgalara doğru uzanan kısa bir iskelenin üzerinde durduğumuzu fark ediyorum. İskelenin sonunda dev bir papağan için yapılmış gibi duran altın bir kafes var.

"Gördün mü? Bu benim çözümümdü. Babam da kafa koparmadığı zamanlarda bunu yapmayı . Bunu özellikle bu tür şeyler için yaptırmıştı. Bak, seni kafese koyacağım, uçurumdan aşağı atacağım, dibe batacaksın. Sanırım henüz kimse seni öldürmek için ne gerektiğini bilmiyor, bu yüzden gerçekten bir vampir gibi inşa edildiysen, o zaman sonsuza dek o kafeste, denizin dibinde sıkışıp kalacaksın. Sonsuza dek canlı, sonsuza dek boğuluyor. Gidiyorum

deli. Tıpkı Solon'un da aynısını yapacağı gibi." Gülüyor. "Biraz romantik, değil mi? Uzun hayatlarınızın geri kalanını birlikte geçireceğinizi bilmek?"

"Sen delisin," diye başarıyorum.

"Deli değil," diyor, beni tutuyor ve çaresizce kafese itilene kadar rıhtım boyunca sürüklüyor. "Sadece yaratıcı."

Kafes kapısı beni kilitlerken parmaklıkları kavırıyorum, dehşet beni ele geçirirken geniş, yalvaran gözlerle Kaleid'e bakıyorum. "Bunu yapma, Kaleid. Bu babanın yaptığı bir şey ve sen onun gibi olmak istemediğini söylemiştin."

"Ben onun gibi değilim," diye tersledi. "Eğer ölmediysen, fikrimi değiştirip gelip seni çıkarma şansım var. Ama şimdilik yolumuzdan çekilmeni istiyorum. *Benim yolumdan* çekilmen gerek. Jeremias'ı öldürdüğümde, düşünmek için zamanım olacak."

Ben iskelenin kenarından sarkana, dalgalar ayaklarımı yalayana kadar kafesi geriye itiyor. "Derinlere selamlarımı ilet," diyor.

Sonra kafesi iskeleden aşağı atıyor.

Ve ben derinlere daldım.

LENORE

BATARKEN AĞZIMI KAPALI TUTMAYI BAŞARIYORUM.
ama hala kafamın içinde çığlık atıyorum.

Parmaklarım, toplayabildiğim tüm güçle kafesin parmaklıklarını çekiyor, aşağıya, aşağıya, aşağıya batıyorum. Bu buz gibi hapishanede sonsuza kadar düşecekmişim gibi geliyor ve sonra bu okyanusun dibi olmadığı korkusuna kapılıyorum çünkü bu okyanus benim dünyamdan değil. Sonsuza kadar böyle düşeceğim, sonsuza kadar, zihnim bir milyon parçaya ayrılana kadar bu sonsuz işkence ve ıstırap döngüsünde sıkışıp kalacağım.

Şansım yaver giderse öleceğim. Sonsuza kadar yaşayabilir miyim bilmiyorum, solungaç çıkarıp su altında nefes alabilir miyim onu da bilmiyorum. Kalbim durmadan önce ne kadar zamanım var? İçimdeki vampir kanı beni daha ne kadar hayatta tutabilir?

Lütfen hızlı olsun, kendimi özellikle kimseye dua ederken buluyorum. Belki de Absolon'un dönüşmeden önce, hayatı ondan çalındığında taptığı tanrıya. Ama o tanrı da ona pek yardımcı olmadı.

Aslında Solon'un bu hale gelmesi biraz şaşırtıcı. Daha önceki hayatını, iyi ve mutlu olduğunu, bir tanrı adamı olduğunu bile hatırlamıyor. Tek bildiği Skarde'ın onu bir canavara dönüştürdüğü, yarı vampir, yarı canavar, lekeli, şeytani bir kanın ürünü olduğu. Solon, babası kadar acımasız bir ölüm makinesi olarak yüzyıllar geçirdi ve sonunda durdu. Deliliğini kaybetti ve ona karşı çok mücadele etti. Canavarı olabildiğince gömdü. Ailesinden uzaklaştı, kendi yoluna gitti. Ve Solon'un karanlık taraftan ayrıldıktan sonra bile hayatında sayısız korkunç ve ahlaksız şeyler yaptığından şüphem yok,

Sürekli daha iyi olmak için çabılıyor. Uzun zaman önce kendisinden çalınan insanlığını geri almaya çalışıyor.

Ve işe yaradı. Solon, farkında olmasa da tanrısını yeniden buldu. Geldiği soylara hiç benzemiyor. O kendi başına bir varlık ve beni seviyor. Tüm bunları yaşayıp sevebilmesi mucizeden başka bir şey değil.

Ama şimdi o da benim gibi sonsuza kadar işkence görmek üzere dışarıda. Bu kafes batmaya devam ettikçe, eğer dibi yoksa, Kaleid'in fikrini değiştirip beni kurtarma şansının olmadığını ve eğer dibi varsa, sonsuza kadar bu sulu hapisanede sıkışıp kalacağımı fark ediyorum. Şu ana kadar hâlâ hayattayım ama saatlerdir nefes almamışım gibi geliyor.

Sonunda batmayı bırakıyor. Dibe vurdu. Burası o kadar karanlık ki gece görüşüm bile çalışmıyor. Deniz yosunları bacaklarımı ve ayaklarımın altını okşamaya devam ediyor - en azından deniz yosunu olduğunu umuyorum ve bunun o olduğunu anlamaya başlıyorum. Sonsuza kadar.

Solon, derinlere doğru yüksek sesle düşünüyorum. Solon, eğer beni duyabiliyorsan, seni seviyorum. Seni sana söylediğimden bile daha çok seviyorum çünkü ne bu dünyada ne de öbür dünyada kalbimin senin için hissettiklerini ifade edebilecek hiçbir kelime yok. Ruhumun hissettiklerini. Ama şunu bil ki, sen iyisin ve seviliyorsun ve bu karmaşanın içine girdiğim için çok ama çok üzgünüm. İyi olacağımı söylemişim ama belli ki yanılmışım. Umarım beni affedebilirsin.

Sonra gözlerimi kapatıyorum ve kendi içime girip düşüncelerimi dışarıya doğru yüzdürmeye çalışıyorum. Onları kuyuda görüyorum, siyah ve hareketsiz, ama bu sefer yüzeyde parlayan hilal var, bana biraz umut veriyor.

Uzaniyorum ve parmak uçlarımla kuyunun yüzeyine hafifçe dokunuyorum. Solon'u hissediyorum.

Onun altında, o yaşıyor, o... O benim için geliyor.

Gözlerimi açıyorum, altın parmaklıkların ötesindeki sulu karanlığa bakıyorum ve Solon'un geldiğini biliyorum. Bir şekilde zincirlerinden kurtulmuş, buraya doğru geliyor, bir tuzağa ve kazanması mümkün olmayan bir savaşa doğru yürüyor. O sadece bir vampir. Jeremias'a karşı koyamaz, Karanlık Düzen'e karşı koyamaz ve Kaleid de bir sorun teşkil ediyor.

Ona yardım etmeliyim.

Kafesin parmaklıklarını sallamaya başlıyorum, artık daha güçlü hissediyorum, ama bu yeterli değil. Burada kilitliyim ve vampir gücümün zirvesindeyim,

ki Şu anda buna yakın değilim, metali bükemem.

Lanet olsun! Solon ölüme doğru yürürken sonsuza dek burada mahsur kalma hissiyle panik tekrar içime doluyor. *Tanrım, biri bana yardım etsin!*

Sihrini kullan, salak, kafamın içindeki bir ses bana söylüyor. Bu benim sesim.

bir cadısın, değil mi?

Öyleyim ama geçmişte Jeremias'tan, Solon'dan ya da başka birinden hep yardım aldım.

İşte o zaman onu gördüm. Göz ucuyla, derinlerde bir hareket. Başımı çeviriyorum ve ilk başta bana doğru yüzen bir balık olduğunu düşünüyorum ama yaklaştıkça hareketler tam olarak uyuşmuyor.

O bir balık

değil.

Bu bir güve.

Güvem.

Ve suyun altında uçuyor.

Gözlerim açılıyor ve parmaklarımı kafesten dışarı çıkarıyorum ve güve havada uçuyormuş gibi üzerine konuyor. Büyük gözlerle bana bakıyor, antenleri akıntıda hareket ediyor ve bir enerji dalgalanması hissediyorum, sadece kuyunun altından gelmekle kalmayıp kuyuyu değiştiren türden bir enerji. İçimdeki derinlikler karanlıktan altına dönüşüyor, sanki içimdeki her şey ışığa dönüşüyor. Kuyunun suları parlıyor, ısıldıyor ve vücudumda bir güç akışı başlıyor, damarlarımda nabız gibi atıyor, kendimi muhteşem bir şekilde canlı hissettiriyor.

Güveye hayranlıkla bakıyorum ama o yüzerek uzaklaşıyor ve soğuk okyanus tabanının karanlığında kayboluyor.

Ama şimdi, ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Gözlerimi kapatıyorum, avuçlarımdan, tabanlarımdan ve parmak uçlarımdan fişkırmaya başlayana, gözlerimden, kulaklarımdan ve burnumdan sızana kadar toplayabildiğim tüm ışığı topluyorum ve sonra yükselmeye başlıyorum.

Hızlı.

Kafesin tepesini delip geçiyorum, metal isteğime göre bükölüyor ve sonra bir roket gibi yüzeye fırlıyorum, yükseliyorum, yükseliyorum ve yükseliyorum.

Dalgaları yarana, suyun üzerine çıkana ve hala gökyüzüne yükselene kadar.

Aman Tanrım.

Uçuyorum amına koyayım.

Neşeli bir kahkaha atıyorum, sanki güneş ışınlarından yapılmışım gibi ışıkla parlayan ellerime bakıyorum ve onları sallıyorum, gökyüzüne, yüzlerce metre aşağıdaki dalgalara şekiller atıyorum, burada havada asılı kalabildiğime, bunu yapmanın *ben olduğuma* hayret ediyorum.

Bu *benim* gücüm.

Hepsi benim.

Hepsi hafif ve hepsi iyi.

Sonra kanımı bir kıkırdama duyuyorum.

Yıkıntılara bakmak için dönüyorum ve Skarde'ın rıhtımın kenarında durduğunu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktığını, göğsünde cadının bıçağının girdiği yerde kararmış bir yara olduğunu görüyorum.

O *yaşıyor*.

"Bunu daha önce keşfedememiş olman çok kötü," diye bağıyor Skarde bana. "İşe yarayabilirdi, değil mi?"

İnkâr edercesine başımı sallayarak ona

bakıyorum. Hayır. *Hayır*.

"Sen öldün," diyorum.

"Belli ki değilim," diyor. "Belki de oradan aşağı inmелisin Lenore."

Daha ters yöne uçmaya fırsat bulamadan, aniden ona doğru çekiliyorum, isteğim dışında çılgılık ve sonra, sanki bir ip kopmuş gibi, gökyüzünden düşüp iskeleyle bir yığın halinde iniyorum.

Beni kolumdan tutup kabaca ayağa kaldırıyor ve sıırıslıklam olmuş elbiseme bakıyor. "Tacını kaybettin ama hâlâ gelin gibi giyiniyorsun. Sanırım Kaleid'in eline fırsat geçmedi."

"Nerede o?" Düştüğüm için kemiklerim zedelenmiş, havam sönmüş gibi hissederek sormayı başarıyorum. Korku kalbimi kavıyor. Batan, iliklerime kadar işleyen bir korku.

"Oh, umurunda mı?" diye soruyor, bakışları göğüslerimi, boynumu yakıyor. "Kaçtı gitti. Sanırım biraz utandı. Bir cadı bıçağının, *Morderne*'in bıçağının beni öldüreceğini düşündü. Öldürdü ama sadece bir süreliğine. Aptal bir an için avcı olduğunu sandı. İşler pek öyle yürümüyor ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir, değil mi?"

Jeremias ya da Karanlık Düzen'in kontrolünü nasıl ele geçirdiği hakkında hiçbir şey söylemiyorum. Burada yapayalnızız. Jeremias'ın burada olduğunu bilseydi

Onu yukarı getir.

"Şimdi gel bakalım," diyor beni rıhtım boyunca çekiştirerek ve kıyıya geri döndürerek. "Başladığımız işi bitirelim. En azından bu sefer mahremiyetimiz olur."

Ancak karla kaplı kıyıya henüz adım atmıştık ki alçak bir gümbürtü havayı doldurarak yeri sarsıyor.

Skarde durdu, beni kavrayışını ayarladı, böylece eli boynumun arkasında, omurgamı kavıyor. Nefesini içine çekiyor, bu ondan gördüğüm ilk tedirginlik belirtisi ve içime yeni bir dehşet dalgası gönderiyor.

Gümbürtü devam ediyor, yer daha sert sallanıyor.

"Neler oluyor?" Fısıldıyorum.

Skarde homurdanıyor. "En kötü kabusumuz," diyor. Bana bakıyor, kaşları kalkık. "Bunun sonu ikimiz için de iyi olmayacak Lenore. En azından ikimiz de birlikte öleceğiz diye teselli bulacağım."

Aman Tanrım. Ne sikimden bahsediyor bu?!

Ve sonra, önümüzdeki yıkıntılar sallanmaya başlıyor, binanın parçaları aşağı düşüyor, sonra dev bir siyah canavar duvarın ortasından patlarken taşlar dışarı doğru patlıyor.

"Solon!" Canavar bize doğru koşarken çığlık atıyorum, onu gördüğüme çok seviniyorum. Sonra canavarın geçen sefer bana ne yaptığını hatırlıyorum.

Solon *değil*.

Çığlık atıyorum ve kaçmak için Skarde'ın elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o beni mengene gibi kavıyor ve kolunu önüne uzatıyor.

Beni bir adak olarak kullanıyor.

"Alın onu!" Canavar yaklaştıkça Skarde emrediyor. "O senin gerçekten istediğin şey."

Canavar önümüzde durup bana doğru hırlıyor, boncuk gibi kırmızı gözleri benimkilere kilitlenmiş, bıçak büyüklüğündeki dişlerini göstererek çenesini kırıyor ve bedenim onun neden olduğu acı ve dehşeti hatırlayarak ağlıyor. İçeride Solon'a dair hiçbir iz yok. Kontrolde kimse yok.

"Alın onu!" Skarde tekrar bağırıyor, boynumdan bir bez bebek gibi sallıyor, ayaklarım yerden kesiliyor.

Lütfen hayır, diyorum kafamın içindeki Solon'a, hayatım için yalvarıyorum. Orada olduğunu biliyorum, lütfen bunu yapma. Benim, benim. Seni seviyorum, benim.

Canavar dudaklarını kıvrıp bana diş etlerini gösteriyor. Sonra bana doğru hamle yapıyor, ağzı açık, pençeleri dışarıda.

Sanırım hala özel değilim.

Gözlerimi kapatıyorum, paramparça olmaya hazırım.

Birden belimde bir baskı hissediyorum ve sonra havada savruluyorum, yolumdan çekiliyorum, bir yığın halinde yere düşüyorum, tam zamanında başımı kaldırıyorum ve canavarın Skarde'ın üzerine atladığını görüyorum.

Bir an başımı kaldırıp Jeremias'ın tepemde dikildiğini, gözlerini dövüşe diktiğini görüyorum ve az önce olanlara rağmen beni kurtardığı için bir anlığına şükrediyorum.

Ama sonra ben de her şeyin ortaya çıkışını izlemek zorunda kalıyorum. Hiç de uzun sürmüyor.

Canavar Skarde'ı tam ortadan ikiye bölerek kemiklerini keser, organlarını açığa çıkarır ve bağırsakları kanlı bir topak halinde yere düşer.

Sonra onu diğer tarafa doğru keserek vücudunu neredeyse ikiye böler.

Ve sonra, vücut tamamen çökmeden önce, canavar çenesini açıyor, sanki kancayı çözüyormuş gibi daha da genişletiyor ve sonra dişlerini Skarde'ın kafasının etrafına kenetliyor, dişler kafatasını deliyor. Canavar başını iki kez sertçe sallayarak Skarde'ın kafasını koparıyor, arkasında yırtık bir kütük bırakıyor ve sonra kafayı karların üzerine tükürüyor. Birkaç kez sekiyor ve yüzü yukarı bakacak şekilde yere düşüyor. Skarde'ın mavi gözleri tamamen ölmeden önce birkaç kez gökyüzüne bakar.

Emin olmak için onu bir mızrağın ucuna taksam iyi olur, diye düşünüyorum dalgınca kendi kendime, gerçi artık onun ölüden de ölü olduğunu biliyorum.

Şimdi dikkatini bana vermiş olan canavara dönüp bakıyorum.

Hızla ayağa kalkarken Jeremias bana, "Görüyorum ki artık nasıl uçulacağını keşfetmişsin," diyor. "Bunu kullansan iyi edersin."

Canavar bize doğru koşmaya başladı, zemin kazanıyor.

Ama uçup gitmek yerine olduğum yerde kalıyorum. Duruşumu genişletiyorum, kendimi topraklıyorum, sonra avuçlarımı canavara doğru uzatıyorum, enerji ve ışık dışarı doğru akıyor.

Canavarı adımlarının ortasında durduruyor. Sanki görünmez bir duvara çarpıp geri sıçırıyor, sonra da öfkeyle hırlıyor. Dev pençeleri hüsrarla havayı tırmalıyor, tüyleri diken diken.

Lanet olsun, neden beni bu kadar çok öldürmek istiyor? Wolf ve Ezra'nın daha önce onunla mücadele ettiğini biliyorum, nasıl oldu da hâlâ hayattalar?

"Çünkü Absolon seni seviyor," diyor Jeremias küçümseyerek. "Sana söyledim, bu bizi mahvediyor. Canavar, Absolon'u daha iyi yapmandan nefret ediyor. Ne kadar çok severse

Canavar ne kadar derine gömülürse. Karanlık o kadar derine gizlenir."

Sonra Jeremias cebinden parlayan cadı bıçağını çıkarır. "Ama endişelenme çocuğum. Seni bir daha asla rahatsız etmemesini sağlayacağım."

Canavara doğru hızlı adımlarla ilerliyor, bıçağı havada, saldırmaya hazır tutuyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve peşinden koşmaya başlıyorum. "Eğer canavarı öldürürsen, Solon'u da öldürürsün!"

Jeremias omzunun üzerinden, "Bununla bir sorunum yok," diyor, durmadan. "Yakında tüm vampirler öldürülecek."

Hayır, hayır, hayır! En yüksek vampir hızıyla koşuyorum, onu durdurmak için uçmanın beni oraya daha hızlı götürüp götürmeyeceğini görmek üzereyim, ama sonra Jeremias bakmadan, yavaşlamadan kolunu bana doğru sallıyor ve yüz metre geriye doğru fırlatılıyorum, karların üzerine düşüyorum.

"Hayır!" Canavar Jeremias'a doğru hamle yaparken tekrar çığlık atıyorum. Jeremias bıçağı fırlattı.

Canavarın tam kalbine giriyor. Onu durdurur.

Canavar geriye doğru tökezliyor, parlayan sap göğsünden dışarı çıkıyor, mavi elektrik yaradan dışarı doğru yayılıyor ve canavarın tüm vücudunu parlayan damarlardan oluşan bir ağ gibi kaplıyor.

Ve sonra canavar değişmeye başlar.

Boyutları küçülür, küçülür, solgunlaşır, başka bir şeye dönüşür.

Solon olmak.

Solon, benim güzel, yakışıklı Solon'um şimdi çıplak, cadının bıçağı göğsünde ve dizlerinin üzerine çöküyor, mavi gözleri aşk ve kederle bana bakıyor.

Göğsümden içimi parçalayan bir çığlık kopuyor, kulaklarımı patlatıyor ve sonra koşup ona doğru koşuyorum ve o yan yatıp yere yığılıyor.

"HAYIR!" Bağırıyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor, hıçkırıklar beni boğuyor ve dua ediyorum ve dua ediyorum, *lütfe, hayır, iyi ol, lütfe iyi ol. Lütfe, lütfe, lütfe.*

Kendimi onun yanına yere atıyorum, ellerim bıçağa gidiyor ve onu çekip çıkarıyor. Yaranın yüzeyine kan hücum ediyor ama

Solon'un normal kanı değil. Siyah ve mavi renkte, sanki zehirlenmiş gibi. İçten dışa doğru ölüyor.

"Faydası yok Lenore," diyor Jeremias arkamdan. "Ben bir avcıyım ve o da bir avcının kılıcı. Dünya böyle işliyor."

"Siktir git!" Ona bağırıyorum ve sonra Solon elini uzatıp yanağıma koyduğunda başımı geri çeviriyorum, gözyaşlarım parmaklarına dklyor.

"Lütfen gitme," diye hıçkırarak yalvarıyorum ona, avucumu elinin üzerine bastırarak soğuk tenini yanağımda tutuyorum. "Bu bizim için bitmedi. Daha yeni başlıyoruz. Bu kadar yolu şimdi pes etmek için gelmedik."

Solon dudaklarını oynatıyor, o güzel dudaklarını, ama ağzından sadece kan geliyor. Bana göz kırıyor. *Sorun yok*, diyor kafamın içinde, sesi zayıf. *Ben iyi olacağım.*

"Hayır," diye yalvardım. "Peki ya ben? Bunu sensiz yapamam. Bu hayatı sensiz yaşamama izin verme. ağlar boyunca benim olman gerekiyordu."

Ben, diyor, gözlerimin derinliklerine büyük bir sevgi ve kederle bakarak ve Tanrım, hayır, hayır, veda ediyor. *Ve sen ağlar boyunca benimisin, moonshine. Seni kalbimdeki tüm kanla seviyorum. Gerçek aşk asla lmez, ben ölsem bile.*

Yüzüm parçalanıyor ve o yavaşça benden uzaklaşıyor. Ellerimi çılgınca kalbinin üzerine, yaranın üzerine bastırıyorum ve gittiğini hissedebiliyorum. Kalbi artık atmıyor bile. Vücudu buz gibi soğuk ve kaskatı kesiliyor ve içindeki tüm o harika yaşam, tüm o yüzyıllar, tüm o zorlu savaşlar, tüm anıları, içindeki tüm o sevgi, ruh ve kalp sonsuza dek kayıp gidiyor.

"Lütfen gitme," diye fisıldıyorum, hıkırıklarım içime doluyor, kendi hıkırıklarımda boğuluyorum. "Lütfen Solon, benimle kal. Beni sonsuza dek sev."

Dudaklarını yavaşça yalıyor, zorlukla yutkunuyor, nefes almak için hırıldıyor. "Yapacağım," demeyi başarıyor, sesi zar zor duyuluyor. "Yapacağım, canım."

Ve sonra durur.

Gözleri hiçbir şeye bakmıyor.

İçindeki harika hayat ölür. Ve o gitti.

LENORE

SOLON'UN CESEDINE INANAMAYARAK BAKIYORUM, GÖZYAŞLARIM GÖRÜŞÜMÜ BULANIKLAŞTIRIYOR.

Parmaklarımı nazikçe yüzünde gezdiriyorum, tenini hissediyorum, kalbim dokunduğum her santimetrekarede ikiye bölünüyor, bunu bir daha asla yapamayacağımı biliyorum.

Artık benim olmadığını bilmek.

Onu seviyorum ve başka bir dünyada bir yerlerde o da beni seviyor, ama artık yıllarca birlikte olamayacağız.

Bu tür bir acıdan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum, bu tür bir acı sizi dışarı çıkarır, geride bu ağrıyan boşluktan başka bir şey bırakmaz.

Ve sonra, içimde derinlerde bir yerde, belki kuyuda, belki ruhumda, o keder, beni içten dışa bıçaklayan o kesici, delici keder değişiyor.

Şekil değiştiriyor.

canavar olan tek kişi Solon değildi. Benim de bir tane var.

Ve onu kafesinden çıkarmak üzereyim.

Yavaşça arkamı dönüyorum, kanım ısınıyor, derim geriliyor, içimde öfke patlıyor, bu acıyı yakıt olarak kullanıyorum, içimdeki tüm o boşluk çıraya dönüşüyor.

Jeremias'a bakıyorum ve avuçlarımın yandığını hissederek ayağa kalkıyorum. "Sen," diyorum kısık, hırıltılı bir sesle. "Onu sen öldürdün."

Jeremias kaşlarını çatıyor ya da en azından değişen yüz ifadesiyle bunu yapmaya çalışıyor. "Yaptığımı biliyorum. En iyisi bu Lenore. O sadece seni geride tutardı. Senin için fazla... iyiydi."

Boğazımda yükselen sıcak safrayı yutuyorum. "Onu sen öldürdün. Ve beni kullandın. Kaleid'in beni bir çöp gibi atmasına izin verdin."

"Ben de senin hayatını kurtardım," diyor burnunu çekerek. "Şimdi iki kez. Bu da bir şey sayılır."

"Onu seviyordum," diyorum gıcırdayan dişlerimin arasından. "Onu sevdim ve sen onu benden aldın."

"Lenore," diyor sabırsızlıkla.

"Şimdi senden alacağım," diyorum ona doğru yaklaşıyor. Ellerim karıncalanıyor, parmaklarımın uçları kullanılmış kibrit gibi kömüre dönüşüyor.

Başını geriye atıyor ve sonra kuru bir kahkaha atıyor. "Sen mi? Benden mi alacaksın? Sen tam bir cadı bile değilsin Lenore. Sadece yarım bir cadısın. Asla bir bütün olamayacaksın."

"Sadece yarı cadı olduğumu biliyorum," diyorum, sesim alçak ve sert. "Ben de yarı vampirim."

Gözlerini kırıştırıyor ve o daha bana odaklanmadan ben hareket ediyorum.

Bir saniye içinde onun üzerindeyim, dişlerim boynuna batıyor, daha önce hiç olmadığı kadar sert ve derin ısıyorum, ellerim onu pençeliyor, tırnaklarım derisini parçalıyor. Tadı berbat, saf ilkel kötülük gibi.

Jeremias inleyerek yolumdan çekilmeye çalışıyor ve ben de onun kendi derinliklerinden güç çektiğini, beni kolaylıkla bertaraf edeceğine şüphe olmayan kara büyüü çağırıldığını hissedebiliyorum.

Ama ikimizi de yakıp etmeye hazırım. Ateş vampirleri öldürür.

Çoğu cadıyı da öldürür.

Daha sert ısıyorum, dayanıyorum ve sonra gözlerimi kapatıyorum.

Kuyudan, ışık kuyusundan çekiyorum ve vücuduma yayılmasına izin veriyorum, gittikçe daha sıcak, daha sıcak ve daha sıcak. Kalbim yanıyormuş gibi hissediyorum, tenim duman çıkarmaya başlıyor, damarlarım havai fişek gibi kıvılcım çıkarıyor.

Ve tam patlayacağımı düşündüğüm anda, alevler içinde kalıyorum. Bir insan ateş topuna dönüşüyorum, derimin her parçası yanıyor.

Alevler benden Jeremias'a sıçradı ve o da yanmaya başladı.

Ateş ikimizi de meşale gibi sararken acımasızca kıkırdıyor. "Ateş bana zarar vermez, çocuğum. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum alevler ağzımın damağını yalarken ona. "Bu sadece dikkatini dağıtıyor."

Gözünü kırpmasına fırsat vermeden, Solon'un kalbinden çıkardıktan sonra elbisemin kıvrımlarına sakladığım cadı bıçağını alıyorum ve dişlerimi Jeremias'ın boynundan çıkarıyorum, bıçağı alıp tam gözüne saplayacak kadar geri çekiliyorum.

Çıglık atıyor, göz küresi patlıyor ve bıçağı beynine batana kadar daha derine itiyorum. Sonra bıçağı çıkarıp diğer gözüne saplıyorum.

Doğru içeri. Derin.

Mide bulandırıcı bir ses.

Sonra onu alnından bıçaklayıp kemiğini kırdım.

Kalbinden.

Sonra onu yere düşene kadar , hala yanıyor ve ilk kez ateşin onu yakmaya başladığını, etini yaktığını, büyüünün onu terk ettiğini görüyorum.

Bıçağı tekrar alıyorum, şimdi kanıyla damlıyor, sonra toplayabildiğim tüm vampir gücüyle boğazına doğru kaydırıyorum.

Kafasını tamamen koparıyor.

Ona bakıyorum, yanışını izliyorum, ondan geriye hiçbir şey kalmamasını bekliyorum.

Sonra bıçağı alıp Solon'a doğru tökezliyorum, bitkin ve güçsüz hissediyorum ve uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmamış. Cansız bedeninin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Sonra onu kurtarmak için bir şans daha verdim.

Jeremias bana deli olmayan vampirler yaratabileceğimi söyledi.

Bunu test etme zamanı geldi.

Solon'un üzerine eğildim ve bıçağımı bileğimin üzerinde gezdirdim, derin bir kesik. Kan ağzına akıyor, yüzüne, hiçbir şeye bakmayan gözlerine sıcıyor. Kafamın içinde milyonlarca sessiz dua ederek uzanıyorum ve yavaşça ağzını açarak kanın oraya damladığından emin oluyorum.

Bir vampiri yeniden yaratabilir misin? Eğer bir vampir ölürse, onu tekrar geri getirebilir misin? Cadı bıçağıyla ölmüşlerse sayılır mı? Onun için yeterli olacak mıyım?

Yine de delirecek mi, sonsuza dek bir canavar mı olacak? Jeremias yalan mı söylüyordu?

"Hadi Solon," diye fısıldıyorum ona, dudaklarını açık tutarken bileğimi ağzına bastırıyorum. "Hadi Solon, lütfen. Lütfen uyan, lütfen uyan."

Ama hiçbir şey olmuyor.

"Hayır, lütfen," diye yalvarıyorum. Ağzı o kadar çok kanla doluyor ki, yüzünün kenarlarından aşağı dökülmeye başladığında elimi çekiyorum.

Bu işe yaramıyor. O

öldü.

Onu ölümden geri getiremezsin.

Göğsüne, beyaz tenine yayılan elektrik yangını izlerine benzeyen koyu renkli açık yarasına bakıyorum.

Kalbi onun altında.

Güçlü ve güzel kalbi, bir adamın, bir vampirin, bir canavarın kalbi.

Bileğimi yaraya götürüyorum, iyileşmeye başlamadan önce kendimi tekrar kesiyorum ve kanın yarasından aşağıya, kalbine akmasını izliyorum. Jeremias da benzer bir şey yaparak beni iyileştirmişti ama o kara büyü kanı kullanmıştı. Ben kendi kanımı kullanıyorum, hayat ve ışık dolu.

Ve aşk.

Kan aşktır.

"Solon, beni duyabiliyor musun?" Fısıldıyorum. "Bana geri dön, lütfen. Ben buradayım. Seni bekliyorum."

Kanın akmasına izin verdim.

Yarayı doldurmasına izin verdim.

Akışını, göğsüne yayılışını, kenarlardan karın ve aşağıdaki kumsalın çakıl taşlarının üzerine akışını izliyorum.

Ve hala bir şey yok.

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü gökyüzüne çeviriyorum ve gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Bir ışık huzmesi yüzüme vuruyor.

Gözlerimi kısıyorum ve bulutların ayrıldığını, altlarındaki mavi gökyüzü parçalarını gösterdiğini fark ediyorum.

Mavi.

Artık bir parça kırmızı yok. Ve sonra altımda kıpırdanıyor.

Nefesim kesiliyor ve Solon'un seğirdiğini, göğsünün yükseldiğini görmek için geri çekiliyorum. Aman Tanrım!

"Solon," diye haykırıyorum, ellerimi yüzüne koyarak.

"Solon." Gözlerini kırptırıyor.

Gözlerindeki maviyle eşleşen gökyüzüne bakıyor.

Sonra gözleri büyür ve yuvarlanır, öksürür, boğulmadan önce ağzından kan akar.

"Buna ihtiyacın var," diyorum ona ve o kadar seviniyorum ki aynı anda hem ağlamak hem de gülmek istiyorum. "Benden içmeye ihtiyacın var."

Tekrar yere yığıldı, konuşamayacak ya da kendini ayakta tutamayacak kadar güçsüzdü ve diğer bileğimi hızla kesip ağzına dayadım, diğer elim başının arkasına gitti ve birkaç santim yukarı kaldırırken onu kucakladı.

"İç," dedim ona. "Kanıma ihtiyacın var. Hayatta kalmanın tek yolu bu."

Bileğimi ısıtıyor, içerken önce yumuşak bir şekilde, sonra alışkanlıktan olsa gerek dişleri derimi delerek büyüyor. Bakışları biraz kaybolmuş, hem aç hem de kendinden geçmiş, ölümden bu şekilde döndüğünüzde bunu beklerdim.

Sonra, zaman geçtikçe ve ben güç ve enerji kaybettiğimi hissettikçe, gözlerine bir berraklık geliyor.

Öldüm, diyor kafamın içinde, hala açlıkla besleniyor. *Ben öldüm. Sen beni geri getirdin. Ben deli miyim?*

Başımı sallıyorum. *Değilsin. Sen sensin.*

Seni incitiyor muyum?

Gözlerimi kapatıyorum. *Hayır. Artık bana zarar veremezsin, Solon. Canavar gitti, ama sen buradasın. Ben de buradayım.*

Ya duramazsam?

Hayat kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum. *Bir yolunu bulacaksın,* diye fısıldıyorum. Sonra her şey kararıyor.

* * *

Suyun bacaklarıma vurmasıyla . Bir an için beynimin geri sarıldığını, kendimi çok da uzun olmayan bir geçmişte bulduğumu, hala derinliklerde sıkışıp kaldığımı, sonsuza dek boğulduğumu, sonsuza dek başka bir dünyada okyanusun dibinde tutulduğumu hissediyorum.

Ama sonra yavaşça gözlerimi açıyorum ve üzerlerinde karmaşık soluk desenler olan koyu gri çakıl taşlarına bakıyorum, sanki katmanların içinde gizli haritalar ve mesajlar varmış gibi. Çakıl taşlarının ötesinde buz tutmuş karın keskin beyazı ve onun da ötesinde... kan var.

Çok fazla kan var. Göz uzanan çakıllı kumsal ve beyaz kar boyunca sığıyor. Birden tüm o kargaşayı hatırladım.

Panik nefesimi kesmeye başladığında başımı kaldırıp ölüm ve katliama bakıyorum.

"Güvendesin, Lenore."

Solon'un sesi yanımdan geliyor ve başımı çevirdiğimde onu yanımda sırt üstü yatmış, bacaklarının yarısı kıyıya vurmaya devam eden kızıl okyanusta görüyorum.

"Solon," diye haykırıyorum, çakıl taşlarının üzerinden kendimi ona doğru sürüklüyorum, vücudum onun sesiyle, görüntüsüyle, kokusuyla canlanıyor.

"Kal," diyor ve normalde olduğu kadar hızlı olmasa da yanıma geliyor ama o artık yeni bir vampir ve her şeye alışması biraz zaman alabilir. Bana gelince, pekmezin içinde ilerliyormuşum gibi hissediyorum.

Elimi tutuyor ve başının yan tarafını kıyıya yaslayarak o güzel mavilikleriyle bana bakıyor. "İkimiz de biraz zayıfız," diyor. "Senden beslendikten sonra kendinden geçtin. Gelgit yükselmeye başladı. Elimden geldiğince seni sudan çıkarmaya çalıştım ama ben... Öğreniyorum."

"Nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

Bana usulca gülümsüyor. Tanrım, çok güzel. "Bazı açılardan, sanki bir kamyon çarpmış gibi. Diğer yönden, sanki yeni doğmuşum gibi."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, boğazım zımpara kağıdı gibi hissediyor. "Sence işe yaradı mı?"

Gülümsüyor. "Buradayım, değil mi?" Sonra gülümsemesi duraksıyor. "Burada olmamalıyım, Lenore."

"Ölmene izin vermemi mi bekliyordun?"

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Bunun için fazla inatçısın. Ama... ne yaptığını bilmiyordun."

"Evet, yaptım," diyorum savunmaya geçerek, dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. "Bana vahşi vampirler yaratmayacağım söylendi. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Sen ölüyordun Solon. Hayır, *ölüyordun*. Elimden gelen her şeyi denemeden bunun olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Peki bunu sana kim söyledi?"

Bir an için dudağımı ısırdım. "Jeremias."

"O zaman işe yarayacağından emin değildin," diyor acılı bir ifadeyle. "Jeremias yalan söylüyor olabilirdi."

Adını duyunca cansız, kömürleşmiş, başsız bedenine bakıyorum. Hay sikeyim. Ölmüş. Gerçekten öldü çünkü onu *ben* öldürdüm. Öz babamı öldürdüm, onun kadar yabancıydım.

"Moonshine," diyor Solon, kendini bana yaklaştırarak. "Suçluluk duygusuna ne kadar kapıldığını biliyorum ama lütfen bu yola girme. Şimdi olmaz."

"Şimdi değilse ne zaman?" Çaresizce soruyorum.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, sonra kendini itip ayağa kalkarken elimi bırakıyor. "Daha sonra iç gözlem yapmak için bolca vaktimiz olacak. Şimdilik buradan gitmemiz gerekiyor. Burası eskisinden daha güvenli değil."

"Babalarımız ölmüş olsa bile mi?" "Babalarımız ölmüş olsa bile mi?" diye sordum.

Ayağa kalkıyor, çakıl taşlarının üzerinde biraz yalpaladığımda destek için kolunu bana doluyor.

"Onunla bile," diyor. "Kaleid hâlâ hayatta. Köşeden fırlayıp bizi yakalamasını beklemesem de, seni öldürmeye çalıştı."

"Teknik olarak beni öldürüp öldüremeyeceğini bilmiyordu."

"O zaman sana işkence etmek istedi," diyor Solon sertçe. "Ve bunun için sonsuza dek benim ölümcül düşmanım olacak. Bir daha yüzünü görürsem, içine tükürüp kafasını koparacağım, sonra da emin olmak için geri kalanını lime lime edeceğim."

"Skarde'a yaptığın gibi mi?" Skarde'ın içi boşaltılmış cesedinden geriye kalanlara bakıyorum. Baba sorunlarıyla boğuşan ikimizin, iki farklı tarzda kafa kesme yöntemiyle ikisini de öldürmüş olması aklımdan çıkmıyor.

"Tıpkı," diyor alçak bir sesle.

"Artık vampirlerin kralı olmasına rağmen mi?" Ona doğru eğilerek soruyorum. Bir ağaç gibi, çok güçlü ve köklü, vücudum anında onunkine karşı rahatlıyor.

"Bunun ne kadar göreceğiz," diyor Solon huysuzca. "Vampirler Skarde'ı takip ettiler ama her zaman bir çıkış yolu aradılar. Bu yüzden pek çoğu kendini Karanlık Gözler'de buluyor, o alt kültürün içinde kaybolmak, özgürlüğün tadını çıkarmak için. Kaleid Helsinki'yi ve Avrupa'daki diğer bazı şehirleri yönetiyor olabilir ama bunun tek sebebi Skarde'ın oğlu olması. Ya da öyleydi. Çoğunluk yeni bir yönetim altında birini takip etmek isterse şaşıırım."

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Hayır. Asla." Sonra kolunu belime doluyor, ağırlığımı destekliyor ve karda yürümeye başlıyoruz, harabelerin yanından geçiyoruz. Orada olan her korkunç şey gün ışığında farklı görünüyor, çünkü burada değişen şey bu. O gün. Kızıl gün batımı gökyüzü daha solgun, daha mavi oluyor ve baktığımda

Arkamızdaki okyanusta da çivit mavisinin tonları kırmızıya karışıyor. Karanlık Olan'ın burayı bu hale getirmek için elinde tuttuğu her neyse artık etkisini kaybediyor. Skarde'ın gidişiyle belki de doğal haline geri dönebilir.

Ya da belki tamamen uzayda kaybolur, diye düşünüyorum
kendi kendime. Solon'a bakıyorum. "Belki de hızlanmalıyız."
"Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

Kanımın çoğunu verdiğim için bitkinim ve Solon yeniden doğduğu için yorgun, ama bir şekilde kar düzlüklerinde hızla ilerlememiz uzun sürmüyor, yavaş yavaş berraklaşan kırmızı bir dere boyunca ilerliyoruz, kar ayaklarımızın altında eriyor.

"Fazla zamanımız olmayabilir," diyor Solon. "İstersen seni taşıyabilirim."

Başımı sallıyorum. "Her adımda kendimi daha güçlü hissediyorum." "Evet, öyle ve daha inatçı," diyor.

Bu sadece beni daha hızlı yürümeye teşvik ediyor.

Sonunda bir zamanlar kenarından kıpkırmızı bir şelalenin aktığı kayalıklara varıyoruz, ama artık su berrak ve zayıf bir akıntıdan fazlası değil. Tabii ki bu dere kanlı gölden geliyor, bu da göldeki suyun da azaldığı anlamına geliyor.

Çıkış yolumuz.

"Kahretsin," diye yemin ediyorum ve ikimiz de yamaçtan yukarı tırmanarak kayalığın üzerine çıkıyoruz. Burada kar tamamen yok olmuş, ayaklarımızın altında yosun, kaya ve liken kalmıştı ve sonra durgun dere yatağı boyunca koşuyor, göle doğru onu takip ediyor, her şeye rağmen çok geç olmamasını umuyorduk. Solon yanımda olduğu sürece dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdim ama diğer dünyalar için bir şey söyleyemem.

Sonunda göle ulaştık. Su artık kırmızı değil ve ortasında sadece küçük bir havuz var. Bildiğimiz kadarıyla, bu dünyadan çıkmanın tek yolu bu.

"Hazır mısın?" Solon elimi tutup sıkıca kavrayarak soruyor.

"Hazırım," diyorum ona.

Birlikte göle adım atıyoruz ve biz içeri girerken su sanki bizden kaçıyor gibi çekiliyor. Yine de hızlıyız ve göğsümüze kadar girene kadar suyun içinde koşmaya başlıyoruz. Sonra birbirimize hızlıca bir bakış attıktan sonra derin bir nefes alıp (gerekli olmasa da) suya dalıyoruz.

Bu sefer aşığı yüzmemk çok daha kolay. Suyun artık sadece su olması, berrak ve akışkan olması ve içinde hareket etmenin kolay olması, artık bu kanlı, kokulu çorba olmaması gibi, bana tutunan bir Lapp Cadısı olmaması da yardımcı oluyor.

Aşığıya, aşığıya, gölün doğal dibinin olması gereken yeri geçerek dalıyorum ve Solon'un yanımda dalarak bana ayak uydurduğunu görüyorum. Biz ilerledikçe hava gittikçe kararıyor, ama gece görüşümüz devreye giriyor ve sonra ışık beliriyor. Diğer dünyaya, bizim güzel dünyamıza ait olan gökyüzünün giderek büyüyen bir görüntüsü.

Tekmeliyoruz, tekmeliyoruz ve sonra nefes nefese kalarak yüzeyi yarana kadar yukarı doğru ilerliyoruz.

Etrafıma bakıyorum, suya basıyorum, çevreye göz kırpıyorum. Burası girdiğimiz yer. Ve neyse ki bu sefer Lapp Cadıları yok.

"Sanırım başardık," diyorum Solon'a, sırsıklam olmuş saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. Göl suyunu tükürerek bana sırtıyor.

"Parmaklarımı çapraz yaptım."

Kıyıya doğru yüzmeye başlıyoruz ve sonunda enerjimi kaybetmeye başlasam da, beni sudan çıkarıp yanında sağlam bir zemine oturtuyor. Burada hava taze kokuyor, çam iğneleri, bataklık ve temiz hava gibi. Gerçek dünya gibi kokuyor, bizim dünyamız gibi. Ev gibi kokuyor.

Sonunda içime dolan rahatlamayla gülmekten kendimi alamıyorum. Sadece Skarde'dan (ve Kaleid ve Jeremias'tan) kurtulduğumuz ve onu sonsuza dek yendiğimiz için değil, aynı zamanda gerçekten dünyamıza geri dönebildiğimiz için. Önemli olana.

En çok da Solon'un yanımda, sırsıklam ve çırsıklak durmasından dolayı rahatladım; o burada, yaşıyor ve benim. Artık vahşi değil, içindeki canavar öldü ama geri kalanı yaşıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutarak ona "Burada olduğuna inanamıyorum" diyorum.

"Öldüğüme inanamıyorum," diyor, bakışları yüzümden nazikçe geziniyor. "Ben öldüm ve sen beni geri getirdin. Beni daha iyi bir şekilde geri getirdin."

"Bunu göreceğiz," diyorum ve ayak parmaklarımın ucuna kalkıp kalçalarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Bana müstehcen bir sırtış atıyor ve tamamen çıplak olduğu gerçeği gözümde kaçmıyor. "Bunu sana kanıtlardım," diyor. "Ama canavar olduğumda tam olarak ne yaptığımdan emin değilim. Eğer Valtu'nun hâlâ hayatta olma ihtimali varsa, onu bulmayı ona borçluyuz."

Başımı sallıyorum. *Drakula*'yı ormanda bırakıp ölmek.

Solon elimi tutuyor ve beni ormana doğru götürüyor. Havada hâlâ çok fazla büyülü enerji var ama karanlık değil. Sanki tüm orman rahat bir nefes almış gibi. Güzel, huzurlu. Sanırım saatlerce yürüyoruz, ama bu sadece yavaşlamak ve olan biten her şeyi değerlendirmek için yeterli bir zaman.

Kaybolmadığımız sürece.

"Gittiğin yerin kokusunu alıyor musun?" Yosunlu bir açıklıkta yaban mersini çalılarının arasından geçerken soruyorum.

Başını salladı. "Bu ve Jeremias'ın bizi daha önce götürdüğü yolu hatırlıyorum."

"O... sana zarar verdi mi?" diye sordum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Hayır, yapmadı. Ama bizi sonsuza kadar acı çekmeye terk etti, yani niyetinin iyi olmadığını söylemek yeterli."

"Tüm bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum," diyorum dudağımı kemirerek. "Bana ihtiyacı vardı, beni kullandı, Kaleid'in beni öldürecek olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Bana bir çöpmüşüm gibi davrandı, saf kötüydü, sevdiğim kişiyi öldürdü. O sadece... neden beni iki kez kurtardı? İkisinde de senden."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu sefer de mi seni yakalamaya çalıştım?"

Başımı salladım. "Evet. Ne yazık ki. Skarde'a gitmeden önce bile bana gitmiştin. Bilirsin *işte, özel olmadığımı* teyit etmek için."

"Siktir," diye küfrediyor alçak sesle. "Çok özür dilerim, Lenore."

"Fark etmez," diyorum çabucak. "Jeremias canavarı öldürdü ve ben de seni onsuz geri getirebildim. Önemli olan tek şey bu. Ayrıca, bana beni sevdiğini de söyledi. Ve bu sevgi canavarı kızdırıyor çünkü ona senin ne kadar güçlü olduğunu hatırlatıyor."

Aniden yürümeyi bıraktı, ben de ona doğru koştum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, beni usulca öpüyor, ellerini saçlarımda gezdiriyor. "Beni geri getiren şey aşk. Sihir değil. Başka bir şey değil."

"Dikkatli olsan iyi edersin," diye alay ediyorum ağzına karşı. "Bana karşı yumuşuyorsun."

"Sadece önemli olan yönleriyle," diyor ve şimdi ereksiyonunu bana doğru bastırıyor, lanet olası çelik kadar sert. Dostum, muhtemelen lüks otelimize dönene kadar beklememiz gerektiğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse onu burada anlamsızca becerebilirim.

Ama...

Birden kafa derim karıncalanıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Onu öpmeyi bırakıp geri çekiliyorum.

"Ne?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

"Bunu hissediyor musun?" Soruyorum. Etrafıma bakıyorum. Çam ve huş ağaçlarından oluşan orman derin ve karanlık ama yemin ederim bir şeylerin hareket ettiğini duyabiliyorum. Birçok şeyin.

Solon burnundan derin bir nefes alarak kokuyu yerleştirmeye çalışır. "Biliyorum. Bu... tanıdık."

"Tanıdık iyi mi yoksa tanıdık kötü mü?" Gözlerimi ormana kilitleyerek temkinli bir şekilde soruyorum.

"Henüz bilmiyorum."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, elim göğsüme gidiyor. İki huş ağacının arasında bir şey hareket ediyor. Bir insana benziyor ama aynı zamanda bir ağaca da benziyor. Ya da ormana. Ormanın kişileşmiş hali gibi. Aklıma hemen *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Ağaçsakal geliyor, ama o çok büyüktü ve dost canlısı olduğuna eminim. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ve bunun vampir dünyasında değil de gerçek dünyada yaşandığını bilmek son derece rahatsız edici.

Aman Tanrım. Ya henüz kendi dünyamıza dönmediyse? Ya sadece başka bir dünyaya gittiyse?

Sakin ol, kaçak içki, Solon'un sesi aklıma geliyor. *Sakin ol.*

Kolay mı? Ormanın daha fazla hareket etmeye başlamasını izleyerek haykırıyorum. Görebiliyorum

Gözler.

"Sana zarar vermek istemiyorlar," diyor tanıdık bir ses ve ikimiz de Drakula'nın ormandan çıktığını görmek için dönüyoruz. "En azından bana zarar vermek istemediler."

"Yaşıyorsun," diyor Solon ona, yüzünde rahatlama ifadesiyle.

Ben de sırtıyorum. Drakula doğru dünyada olduğumuzun bir işareti. Ayrıca, onun ölmesini istemedim. Pisliğin teki ama ondan hoşlanıyorum.

"Evet," diyor Drakula ve sonra Solon'un kasıklarına bakıyor. "Ve bir kez olsun çıplaksın ve beni gördüğün için mutlusun."

Solon boğazını temizliyor, yarı sertleşmiş aleti konusunda en ufak bir utangaçlık duymuyor. "Seni öldürmediğim için mutluyum."

"Denedin ama," diyor alaycı bir sırıtışla. "O dino pençelerinde bana saldırdın ama ilgini kaybedip kapıdan kaçmadan önce tek yapabildiğin zincirleri kırmak oldu. Açıkçası seni bir daha göreceğimi sanmıyordum. Canavarını daha önce hiç görmedim, bu yüzden o şeyin kafasında tek bir akıllı düşünce olmadığını bilmiyordum." Duraklıyor ve elbiseme bakıyor. "Peki, size ne oldu çocuklar?"

"Bu uzun bir hikâye ve yola geri dönmek için uzun bir yürüyüşümüz var," diyor Solon. Sonra arkasındaki orman yaratıklarına bakıyor. "Onlara kefil olabileceğinden emin misin?"

"Bunlar sadece yaşlılar," diyor çenesini ağaçlara doğru sallayarak. "En azından bana öyle söylediler. Onlar ölümler, yeraltında Skarde'ın gitmesini bekliyorlarmış. Görünüşe göre o kadar uzun süre beklemişler ki doğayla bir olmuşlar ya da bunun gibi bir hippie saçmalığı. Sanırım tüm bu topraklarda bizim bilmediğimiz doğaüstü şeyler var."

"Sadece mitoloji kitaplarında," diyorum zavallı Natalia'nın söylediklerini hatırlayarak.

Drakula omuz silkiyor. "Üç gündür yoktun. Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum. Bu arada bana eşlik ettiler. Tanrım, insanın ağzını açık bırakıyorlar. Her neyse, hadi gidelim."

Drakula ağaç şeylere el sallayarak veda ediyor, artık onları net olarak göremeyene kadar arka plana çekiliyorlar. Garip enerji de onlarla birlikte gidiyor, ama en azından şimdi ilk kez özgürlüğe kavuşuyorlarmış gibi bir rahatlama hissi algılayabiliyorum.

Bunu da Lenore'un Bugün Gördüğü Garip Şeyler sayfasına kaydedin.

Geldiğimiz yoldan geri dönmeye başlıyoruz, tek sıra halinde yürüyoruz, Drakula arkamda, Solon önümde. En azından dönüş yolu boyunca Solon'un mükemmel kışına bakabiliyorum.

"Bir şey söyleyeceğim," diyor Drakula. "Sonsuza dek orada kalmak bazı şeylerin değerini bilmemi sağladı."

"Hayatta yeni bir sayfa açmış gibi mi?" diye sordum. "Yeni bir adam olmak ister misin?"

"Onun gibi bir şey."

Solon omzunun üzerinden ona bakıyor, gözleri parlıyor. "Sonunda yerleşmek için yeterli mi?"

Drakula bir kahkaha attı. "Yaşadıklarımın sonra bunun şakasını bile yapma."

Ona dönüp bakıyorum. "Neler yaşadın sen?"

Sadece başını sallıyor. "İki kez kazık yedim. Bu kadar yeter." "Yıllar önce bir karısı vardı," diye açıklıyor Solon. "O öldü."

"Hayır, çok üzgünüm," diyorum ona.

Omuz silkiyor. "İnsanlar böyle yapar, değil mi? Ölürler."

Ve bazen vampirler de yapar.

"Ve sonra yeniden dünyaya geldi," diye ekliyor Solon.

"Bekle, . *Ne?*" Ben soruyorum. "Reenkarne mi oldu? Şey gibi... şey gibi..."
Bana ters bir bakış attı. "Evet. *Drakula* gibi. Kitabı. Filmdeki gibi.
ne dersiniz deyin." "Yani gerçek
miydi?"
Tekrar omuz silkiyor. "Bazıları. Bram bir yazardı. Kurgu üzerine
uzmanlaşmıştı.
Ve her neyse, sonunda o da öldü. Benim için mutlu son yok."
"Tabii tekrar geri gelmezse," diyor Solon. "Asla umudunu kaybetme,
dostum."
"Senin lanet arkadaşın değil, Solon."
"Özür dilerim, unutmuşum."
Ve bu uygarlığa kadar böyle devam eder.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

SOLON

Dört ay sonra

"CADILAR BAYRAMI İÇİN NE YAPMAK İSTİYORSUN?" LENORE BANA SORDU.

San Francisco Chronicle'ın kopyasını indirip üzerinden ona bakıyorum.
"Ciddi misin?"

Bacak bacak üstüne atarak bana sırtıyor. O bebek işi elbisesinin altına iç çamaşırı giymemişti ve sabahtan beri bunu gösteriyordu.

"Ah, hadi ama," diyor, uzun saçlarını çıplak omzunun üzerinden geriye doğru tarayarak dikkati oradaki pürüzsüz tenine çekiyor. Lanet olsun, benim de onu ısırmak istediğimi biliyor. Daha birkaç saat önce yataktan kalkmışken neden bana böyle işkence ediyor? "Sen bir vampirsin."

"Ve sen de bir vampirsin," diye belirtiyorum.

"Doğru. Ve bu benim hem vampir hem de cadı olarak ilk Cadılar Bayramı'm. Bundan faydalanmalıyım."

Gazeteme dönüp bakıyorum. "Küçük bar gezintilerinden birine çıkmak istersen Amethyst'in seninle çıkacağına eminim."

Bunu yapmasından nefret etmeme rağmen. Kıskanç bir tip olduğumu itiraf etmeliyim ve bir sürü erkeğin -insanın- bakması, ona fikri beni her türden canı hissettiriyor. Kızlar gecesi için dışarı çıktıkları son iki seferde benim de takılmam yeterliydi. Bunu bilmiyorlardı.

Tabii ki, ama herhangi bir sınıfsız suçluya haddini bildirmem gerekirse diye arka planda oradaydım.

"Bir Cadılar Bayramı partisi verebiliriz," diyor kahvesinden bir yudum alırken. "Vampirler için. Ya da cadılar için. O gün hangi yöne savrulduğunuza bağlı."

Gülümsememi ondan saklamaya çalışarak iç çekiyorum. Böyle olduğunda çok sevimli oluyor, tamamen takıntılı ve yeni bulduğu kimliklerine aşık. Bu beni daha da takıntılı ve ona aşık yapıyor.

"Göreceğiz."

"Solon, parti vermeyi seviyorsun."

"Temalı partiler değil canım. Bu çok insani bir şey."

"Ve insanlığınızı kucaklamanız gerektiğini söyleyip duruyorsunuz. İşte böyle. Hadi yapalım şunu. Monster Mash çalacak bir grup bulalım. Pelerinler giyin. Etrafta uçmaları için bir sürü yarasa kiralayın."

"Bir avuç yarasa kiralamak mı?" Ona tekrar bakarak tekrarlıyorum. "Hiç yarasa eğiten birini gördün mü?"

"Sende büyü var, bunu yapabilirsin."

"*Sizde* büyü var, Bayan Uçmayı Biliyorum. Yarasaları eğitmek sizin sorunuz."

Dilini bana doğru uzattı. "Daha az huysuz olmaya ne oldu?"

Bıkkın bir tavırla kâğıdı indiriyorum ve ona kuru bir bakış atıyorum. "Bunu ne zaman söyledim?"

"Hayatta yeni bir sayfa açtığını söylediğinde."

"O ben değildim. Drakula'ydı."

Bununla birlikte, tamamen haksız da sayılmaz. Kuzey Kutbu'nda ve Kızıl Dünya'da olanlardan sonra, daha iyi bir adım atmaya çalışıyorum. Her gün fiziksel olarak ölüp tekrar vampir olarak geri gelmiyorsunuz.

Ama yine de Lenore'um bunu yapabildi. Beni geri getirdi.

Bu sefer, baştan sona kendim olarak. Ne canavarın bir ipucu, ne de deliliğin bir ipucu. Sadece ben.

Ve tamamen onun.

Artık bana sahip. Her zaman öyleydi, ama şimdi bana hayatının bir parçasını vererek hayatımı kurtardığına göre... Uzun vadede bu işin içindeyim. Çağlar boyunca, elbette, ama bunun ötesinde. Hayatın ötesinde, ölümün ötesinde. Evrenin ötesinde.

Ve bana bunu hatırlatmakta oldukça başarılı. Beni parmağında oynatıyor.

Sadece onu diken üstünde tutmayı seviyorum. Ona ne kadar bağlı olduğumu bilmesine gerek yok, varlığının her zerresine ve lifine. Zaten çok fazla üstünlüğü var, kontrolümü tamamen kaybetmek istemem.

Özellikle de artık uçabildiğine göre. Her geçen gün güçlerini daha fazla keşfediyor. Bazen birlikte öğreniyoruz, öldükten sonra bile içimde kalan sihri takas ediyoruz. Diğer zamanlarda ailesi yardım ediyor. Onun sihri onların yapabileceklerinin çok üstünde ama yine de temel bilgileri biliyorlar ve bunun Lenore ile ailesini birbirine yakınlaştırdığını söyleyebilirim. Aile ikimiz için de zor bir durum, bir yandan bu evdeki aileye tutunurken bir yandan da çatlakları iyileştirmenin yollarını bulmak.

Aileme gelince, Skarde öldü. O diğer dünyada öldü, bir daha asla bu dünyaya dönmeyecek. Natalia da ne yazık ki öldü. Ve Kaleid... Kaleid'e ne olduğunu kimse bilmiyor. Karanlık Düzen'e ne olduğunu da kimse bilmiyor. Ezra Helsinki'den ayrıldığımızdan bu yana geçen dört ay içinde iki kez Avrupa'ya gitti, benim için casusluk yaptı, çünkü oradaki vampirlerin tamamı her şey kadar güvenilmez. Hiçbir bilgi, hatta söylenti bile bulamadı. Sanki tüm vampirler sonunda istediklerini yapmakta özgürler, benim zaten uzun zamandır yaptığım şeyi. Kaleid ve Natalia Kızıl Dünya'ya liderlik etmeden normal dünyaya . Şimdiye kadar hepsi uslu duruyor ve vampirlerin bir yöneticiye ihtiyacı olmadığını kanıtlıyorlar.

Sonra, tabii ki, Drakula var. Meksika ya da İtalya sahillerinde ya da bana cehennem gibi gelen bir yerde gezip tozuyor. ara sıra konuşuyorum ve ziyarete gelmek, San Francisco'ya taşınmak istediğine dair birkaç ipucu verdi, ancak henüz kurşunu ısırmadı. Bence Wolf'un hala onu öldürmek istediğini düşünüyor ama Ametist'e o kadar kör bir saplantısı var ki Wolf Drakula'ya pek dikkat etmez.

Tabii Drakula Ametist'i istemeye başlamazsa. Bu benim sorunum değil.

"Senin sorunun ne değil?" Lenore kahvesini bırakıp ayağa kalkarak soruyor. Bana doğru yürüyor ve ben de gazeteyi kenara fırlatıyorum. Karanlık Gözler'deyiz, espresso makinesinden kahve içiyoruz, sıcak San Francisco sonbaharında serin havanın ve diğer vampirler uyanmadan ve işler yoğunlaşmadan önceki huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyoruz.

"Düşüncelerimi mi dinliyorsun?" Alay ederek soruyorum. "Bir anlaşmamız var sanıyordum."

"Sadece son cümleyi yakaladım," diyor dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde ısırarak. "Belki sana bir sorun çıkarabilirim diye düşündüm."

"Gerçekten mi?" Ona bakarak söylüyorum. Bacaklarımın arasında duruyor ve fermuarıma uzanıyor. Sikim zaten kaya gibi sert, bana amının görüntülerini göstermeye devam ettiğinden beri bütün sabah olmuştı.

Ayrıca, belli etmesem de ne kadar tahrik olduğunun kokusunu alabiliyorum. Mümkünse onu bekletmek istiyorum. Böyle acımasızımdır. Bir keresinde benim Karanlıklar Prensi olduğumu söylemişti; Kenarların Kralı ve ben de mümkün olduğunca buna yaslanmayı seviyorum.

Ama ellerimi iç bacaklarında gezdirirken, klitorisile oynarken, parmaklarımı içinde kaydırırken, bu sabah fazla sabrım olmadığına karar verdim. Onu boşaltıyorum, orada dururken parmaklarımla sertçe beceriyorum, başı arkada, gece kulübünü dolduran inlemeler ve ıslaklığının kaygan, X-rated sesleri.

Şimdiden iki kez boşaldığında ve ben tüylerim diken diken olduğunda, aletim acı içinde serbest kalmak için ağrıdığında, onu fermuarımdan çıkarıyorum, tabanın etrafında sıkı bir yumruk yapıyorum, bu da içimden derin bir inilti çıkarıyor. Ben de uzun süre dayanamayacağım. Hızla kucağıma tırmanıyor, bana sarılıyor, sonra ben içine girene kadar kalçalarını indiriyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum, belini kavrarken kollarım titriyor, hareketini kontrol etmeye çalışıyorum, gerginlik yüzümü buruşturuyor.

Ama o çoktan geldi. İliklerine kadar kötücül, saf şehvet dolu bir kararlılık bakışı var ve bir şeyleri kontrol etmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum.

Bazen bırakmak iyi hissettiriyor.

Böylece sikime binmeye başlıyor, daha da derine itiyor, beni o kadar sıkıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Kalçalarının her keskin itişiyile ileri geri sallanıyor ve ben elbisesinin yakasını aşağı çekiyorum, yumuşak göğüslerini ısırp emiyorum, parmaklarım yine kaygan klitorisinin üzerinden aşağı kayıyor.

Cennet. Lenore cennet gibi hissettiriyor, öldüğümde gitmiş olabileceğim bir yer. Bunu söylemek zor, öldüğümde karanlık bir yere gitmiştim ama kötü bir yer değildi. Huzurluydu.

değildi çünkü içinde o yoktu.

Ve şimdi onun derinliklerinde olduğuma göre, cennetin gerçekten orada olduğunu biliyorum.

Nerede olursa olsun.

Ve o benimle. Şimdilik. Çağlar boyunca.

Beni bir bütün yapıyor.

Bu uzun hayatı yaşamaya değer kılmak.

"Kahretsin," diye tekrar yemin ediyorum, orgazmım içimden sinsice geçerken ve sonra boşalıyorum, beni unutulmaya sürüklerken yüksek sesle homurdanıyorum, kendi çığlıkları benimkiyle eşleşiyor.

Sonunda bana doğru çöküyor, boynumu, kulağımı, çenemi öpüyor, dudaklarının küçük baskıları tenimi dans ettiriyor.

Parmaklarımı onun vahşi saçlarında gezdiriyorum, ona bakarken kendimi şanslı, aşık ve canlı hissetmekten başka bir şey yapmadan onu yerinde tutuyorum.

Sonra, kalbim çiçek açmaya başlarken, ona karşı hissettiklerim başımı döndürürken, o kadar büyük ve güçlü duygular ki, onlara alışmakta, onları kabullenmekte hala zorlanıyorum, bana hınzırca bir sırıtma daha yapıyor.

"Yani..." diyor. "Cadılar Bayramı partisine evet mi?"

Gözlerimi deviriyorum, ama yine de diyorum ki, "Senin için her şeyi yaparım, moonshine. Senin için her şeyi yaparım."

SON

Umarım Lenore ve Solon'un hikayesinin devamını beğenmişsinizdir. Eğer bir yorum bırakırsanız, gerçekten minnettar olurum!

AYRICA BEN AYRICA YAPMAK a spinoff ile Kurt
ve Ametist NIGHTWOLF adlı kitap 31 Ekim 2021'
yayınlanacak (ÖN SİPARİŞ VERİN). YAY!

VE Drakula'nın Karanlıklar Kralı kitabını da ön siparişe açtık.

BU ARADA bana ulaşabilir ve neler üzerinde çalıştığımı takip edebilirsiniz:

Beni Instagram'da takip edin

-> Facebook Grubuma katılmak (eğlenceli bir grubuz ve sizi de aramızda görmek isteriz)

-> Aksi takdirde, e-posta listeme (ayda gelir) ve Bookbub uyarılarına kaydolmaktan çekinmeyin!

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Eski bir senarist, seyahat yazarı ve müzik gazetecisi olan Karina Halle, *The Pact*, *A Nordic King* ve *Sins & Needles*'in yanı sıra altmıştan fazla vahşi ve romantik *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*  oksatan yazarıdır. Kendisi, kocası ve evlat edindikleri pitbulları, yazları British Columbia açıklarındaki bir adada yağmur ormanlarında, kışları ise Los Angeles'ın güneşli ikliminde .

www.authorkarinahalle.com

OceanofPDF.com

ALSOBYKARINAHALLE

Çağdaş Aşk Romanları

Aşk, İngilizce Aşk,

İspanyolca

Where Sea Meets Sky (Atria Books'tan)

Racing the Sun (Atria Books'tan)

Anlaşma

Teklif

Oyun

Kış Yalan

Diliyor

Borç

İğrençliği

Sıcak Dalgası

Seninle Tanışmadan

Önce

Wild Card (North Ridge #1)

Maverick (North Ridge #2)

Hot Shot (North Ridge #3)

Bad at Love

İsveç Prensi Vahşi

Varis

Bir İskandinav Kralı

Kişisel Hiçbir Şey

Hayatım

Karmakarışık

Sağduyu

Silahsızla

ndır

Disavow

Kraliyet Haydudu

Yasaklı Adam

Lovewrecked

Sıcak Bir İtalyan Yazı Kaçıp
Giden
Dünyadaki Tüm Aşkılar (Antoloji)

Karina Halle'den Romantik Gerilim Romanları

Günahlar ve İğneler (Sanatçılar Üçlemesi #1)
On Every Street (An Artists Trilogy Novella #0.5)
Shooting Scars (The Artists Trilogy #2)
Bold Tricks (The Artists Trilogy #3)
Kirli Melekler (Dirty Angels #1) Kirli
İşler (Dirty Angels #2) Kirli Vaatler
(Dirty Angels #3) Kara Kalpler (Sins
Duet #1)
Kirli Ruhlar (Günahlar Düeti #2)

Korku ve Paranormal Romantik

Karanlık Ev (EIT #1)
Kızıl Tilki (EIT #2)
Benson (EIT #2.5) Ölü
Gökyüzü Sabahı (EIT #3)
Yalan Mevsimi (EIT #4)
İblis Kanatlarında (EIT #5)
Eski Kan (EIT #5.5)
Dex Dosyaları (EIT #5.7)
Oyuğun İçine (EIT #6)
Ve Delilikle Birlikte Işık Gelir (EIT #6.5) Come Alive
(EIT #7)
Küller Küllere (EIT #8)
Tozdan Toza (EIT #9)
Hayaletli (EIT #9.5)
Perili Geri Geldi (EIT #10)
Solukta (EIT #11)
Şeytan'ın Duolojisi
Ölülerin Donner'ları
Peçeli (Ada Palomino #1)

Ölüler İçin Şarkı (Ada Palomino #2) Kara
Güneş

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.